

SAS DİZİSİ No: 10

Gerard de VILLIERS

ATİNA'DA CİNAYET

© Copyright: Librairie Plon / Tay Yayınları, 1983
Klodfarer Cad. No: 16, Türbe, İstanbul Tel: 522 45 32

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: MEURTRE Â ATHENES

Türkçesi: E.İnal

I. BÖLÜM

— İyi ki doğduun, Henry!.. İyi ki doğduun Henry!..

Bu geleneksel kutlama, gürültülü bir alkışla noktalandı. Kalabalık, kırmızılı beyazlı on mumla süslü pastaya yaklaşması için Henry Eagleton'a yol açtı. Birleşik Devletler Elçiliği'nin birinci kâti-bi yanaklarım şişirip bir üfleyişte mumların tümünü söndürdü.

Amerikalı gülerek doğrulurken yeni bir alkış tufanı koptu.

Gür siyah bıyıkları, açılmış alnı ve kocaman yuvarlak gözleriyle iri bir foku andırıyordu. Elçilik salonunda yüz kişi kadar vardı. Elçiden Rum memurlara varıncaya dek herkes, gürültülü bir biçimde Henry Eagleton'un 46. yaşım kutluyordu.

Kaytan bıyıklı, güler yüzlü, seyrek saçlı, elli yaşlarında görünen bir davetli.elindeki şampanya kadehlerinden birini Henry'ye uzatarak:

— Atina'ya hoş geldin! dedi. Dilerim, ellinci yaşım da burada kutlarız.

Henry Eagleton gülümseyerek kadehini kaldırdı.

— Ben de seni denizde sanıyordum, Mattiaki! Hangi rüzgâr attı seni buraya?

— Ege'de imbat eser, dostum!

Yunan Gizli Servisi KYP'nin Patronu olan General Mattiaki Agatyu mayıs ayı geldi mi kotrasından ayrılmazdı. Henry Eagleton ile beş yıl önce Kıbrıs'ta tanışmışlar, o günden bu yana da senli benli dost olmuşlardı. Rumcayı Yunanlı gibi konuşmakla övünen Henry Eagleton'un Yunanistan'da üçüncü göreviydi bu. Son olarak, Amerikan askeri yardım programı JUSSMAC'ın temsilcisi olarak görevlendirilmişti.

Henry şampanya kadehini bir dikişte boşalttı. Mattiaki de onu izledi. Davetlilerin gözü çerezlerle ithal malı JB viskiden başka bir şey görmüyordu. Henry Eagleton Güney Amerika'dan Yunanistan'a gelmekten pek memnundu. Bakışlarını davetliler arasında gezdirerek karısı Jane'i aradı. Genç kadın büyükelçiyle konuşuyordu. Kocasının gülümsediğini farkedince izin isteyip Henry'nin yanına geldi. Kimsenin duymamasına dikkat ederek:

— Aman, şampanyaya dikkat et sevgilim! dedi.

Jane, Hilton'un berberinde dört saat geçirmişti. Kıvırttığı sarı saçları ve mavi gözleri yüz hatlarını daha bir canlı kılıyordu. Dolgun kalçalarına, siyah çoraplarla inceltmeye çalıştığı bacaklarına ve kırk yaşma rağmen, yine de etkileyici bir kadındı. İki çocuk sahibi olmak vücudunu bozmuştu. Kocasının yaş günü için Paris'ten diplomatik postayla siyah satenden nefis bir gecelik getirtmişti. Kokteylden eve döndüklerinde bununla kocasına sürpriz yapacaktı. Saatine baktı:Dokuza çeyrek vardı. Birazdan sessizce ayrılırlardı.

Büyükelçi elinde kadehi, Amerikah çiftin yanına yaklaştı. Kadehini kaldırarak:

— Dilerim, aramıza katılmanız herkes için yararlı olur Henry, dedi.

Henry Eagleton gülümsedi.

— Umarım, efendim!

Birinci kâtip göreviyle elçiliğe yeni atanan Henry Eagleton, aslında CIA'mn Atina Şubesi şefliğine getirilmişti. Yerine geldiği kişiden lojman olarak devraldığı villa.Psihiko'daydı. Burası, Paris'in Neuilly'sini andırıyordu ve kentin gürültülü, bunaltıcı ortamının tam aksine yemyeşil bir cennetti. İşte, Vasilyas Frederikas Sokağı'ndaki bu elçilik binası oldum olası hep CIA şeflerinin lojmanı olarak kullanılmıştı. Bu sakın yer Henry Eagleton'un hoşuna gitmişti. Yalnız, bir sorun vardı: Yunan yemekleriyle şişmanlama tehlikesi. Neyse ki Jane, perhiz konusunda ona göz açtırmazdı. Sevdiği, arzuladığı her şeyi yasaklamıştı ona. Tabii, kendisi bu yasağın dışındaydı.

Henry'yi kutlayanların arasına yardımcısı Don Richard da katıldı. Langley'de uzun yıllar güvenlik subayı olarak çalışmasının etkisi olacak, yürüyüşünde bir sertlik ve bakışlarında herkesten kuşkulandır bir ifade vardı. Birden, büyükelçi bir şey hatırlamış gibi Don Richard'a döndü.

— Athens News olayı hakkında bir haber var mı?

Don Richard "hayır" anlamına başını salladı.

— Anladığımız kadarıyla bunlar solcu, efendim! Haberalma evrak merkeziyle bir ilişkileri olduğu belli. Sanırım Agee'nin adamları bunlar.

Büyükelçinin yüzü asıldı. Philip Agee eski bir CIA ajanıydı. Şirket'ten ayrılmış ve dünyanın hemen her yanındaki solcularla işbirliği yaparak, görevli CIA ajanlarının maskesini düşürmeyi kendine iş edinmişti. Nitekim bir hafta kadar önce, Atina'nın tek ingilizce gazetesi Athens News'ün bir sayısında Henry Eagleton'un adı, adresi, telefonu, geçmişçi açıklanmış ve Amerikalının CIA'mn Atina Şube Şefi olduğu ileri sürülmüştü. Altında da

imza olarak, "Amerikan-Yunan Dostluk Komitesi" diye uydurma bir isim verilmişti.

Kısacası, Rusların arayıp da bulamadıkları bir haberdirdi bu!

Henry Eagleton tam konuşmaya katılmak üzereyken öylece kalakaldı.

General Mattiaki Agatyü peşinde nefis bir sarışınla onlara doğru yaklaşıyordu. Kadın, Anita Ekberg ile Bo Derek karışımı bir şeydi. Eski Yunan tannçalarınınkini andıran düz burnu, uzun sarı saçları, nemli kalın dudaklarıyla insanın soluğunu kesen bir yaratıktı. Bej muslin tuvaletinden fırlayan göğüsleri Brigitte Bardot'yu bile aşağılık kompleksinden intihara itebilirdi. Kıpırmızı uzun tırnakları yanından geçen erkekleri her an kapabilecek şahin pençeleri gibiydi. Ayağındaki yüksek topuklu ayakkabılarla General Mattiaki'den uzun görünüyordu. Şaşkına dönen büyükelçi zoraki bir gülümsemeyle kendine çekidüzen verdi. Tahrir edici fiziğine rağmen kadında soylu bir yan vardı.

Mattiaki Agatyü gözlerinde şeytanca bir ifadeyle:

— Sizlere Nafsika'yı tanıştırayım, dedi. Kendisi her şeyimdir. Metresim, sevgilim...

Büyükelçinin ağzı bir karışık açık kaldı. Don Richard kibarca gülümsemeye çalıştı.

CIA Şefi'nin hiç şaşırmadığı belliydi. Dostu Mattiaki'nin general olmadan önce ne denli çapkın olduğunu ve bu gibi toplantılarda söyleyeceği şeyi evirip çevirip dinleyenleri şaşırtmaktan zevk aldığını çok iyi bilirdi. Gerginliği dağıtmak için söze girdi:

— General Mattiaki'nin yarım bıraktığı cümleyi ben tamamlayayım. Bayan Nafsika her şeyden önce generalin karışığıdır.

Mattiaki bir kahkaha attı. Çevresindekileri şa-

şırtmak hoşuna gitmişti.

Rahat bir soluk alan büyükelçi yine eski gülümsemesini takındı. Nafsika erkeklerin elini sıkıttıktan sonra Henry Eagleton'u yanaklarından öperek kutladı. Don Richard kadının, göğüslerine bakmakta olduğunu farkedince kendinden utandı ve başını hemen başka tarafa çevirdi. Kısa bir süre sonra da viski almak bahanesiyle gruptan ayrıldı.

Nafsika yarattığı etkiden hiç haberi yokmuş gibiydi.

Hava hâlâ gergindi. Jane sinirden kabına sığmıyordu. Böylesine tehlikeli bir yaratık, bunca erkeğin bulunduğu bir kalabalığa gelişigüzel salınmazdı. Henry Eagleton zoraki bir gülümsemeyle Ruma sokuldu.

— İhtiyar kurt seni! Nasıl oluyor da böyle güzel birini kandırabiliyorsun?

General Mattiaki biraz kasıldı.

— Biz buna Rumcada "şeytan tüyü" deriz. Güzelliğim yok, zengin değilim, genç de sayılmam, ama işte o şeytan tüyü bende var.

Bu cevaba herkes güldü. Bunu fırsat bilen Jane kocasının kolunu dürterek:

— Henry, dedi, artık gitsek iyi olacak. Çocuklar bizi bekler.

Günün yorgunluğuyla bitkin düşen çocukların şu an uykuda olduğu kesindi. Fakat Jane'in bütün derdi Paris'ten getirttiği geceliği bir an önce giymekti.

Ayrıca, kocasının bu tehlikeli sarışınla fazla birlikte olmasını istemiyordu.

General Mattiaki herkesi etkilediğinden emin olduktan sonra karışım büfeye doğru sürükledi. Büyükelçi vakit geçirmeden Henry Eagleton'a döndü.

— Anlaşılan bu hanımı tanıyorsunuz?

CIA Şefi gülerek başım salladı.

— Elbette. Fakat Mattiaki karısıyla pek ender çıkar. Galiba aralarında bir anlaşma yapmışlar. Generalin genç kızlara zaafı vardır. Nafsika da Atina'da pek ünlüdür. Bundan hayli yıl önce, henüz sinema oyuncusuyken kralın sevgililerinden biri olduğu söylenir.

— Aman *tahftm!* dedi büyükelçi. İşte, dostunuz Mattiaki'ye göre biri. Şuraya bakın...Büfeye...

Jane Eagleton gözlerini iri iri açarak:

— Fakat bu kızın ayakları çıplak! diye fısıldadı.

Erkeklerin hiçbiri bu ayrıntıyı farketmemişti. Gözleri daha çok genç kızın başka taraflarında dolaşıyordu, ince hatlı yüzünde çocuksu bir ifade vardı. Ama yalnız yüzünde...Vücudunun diğer kısımlarından dişilik fışkırıyordu. Üzerindeki tişörtü delecemiş gibi fırlayan göğüsleri, Nafsika'nın göğüsleriyle rahatça boy ölçüşebilirdi. Altında, yuvarlak kalçalarım ve uzun bacaklarım saran dar bir blucin vardı.

— Bu Alik, dedi Don Richard. Vize servisinde çalışır. Özür dilerim, efendim, kendisine ayakkabılarım giymesini söyleyeceğim.

Sözünü bitirdikten sonra da kuşku verici bir aceleyle genç kızın bulunduğu tarafa fırladı. Jane Eagleton, Yunanistan'ın tehlikeli bir ülke olduğunu düşündü. Burada hiçbir şeye güven olmazdı.

Kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı.

Rumlar akşam yemeğine, çerezlerden ve şampanyalardan şişen Amerikalılar da yatmaya gideceklerdi.

Rumların akşam yemeğini gece yarısına doğru yeme adetine bir türlü alışamamışlardı. Mattiaki, Henry'ye el sallayarak karışım çıkış kapısına doğru sürükledi. Nafsika da on katlı binayı kökün-

den sarsacak bir gülücük gönderdi, işte, Atina'daki en iyi dostları bunlardı.

Beş yıl önce Kıbrıs'taki iş ilişkileri kısa zamanda arkadaşğa dönüşmüştü. Rumun hayatı sevmesi, sürekli neşesi ve konukseverliği inşam dinlendiriyordu. Cunta döneminde sessiz sedasız durmasını iyi becermiş ve yeni rejimde de hatırı sayılır bir yer kapmıştı.

Henry Eagleton büyükelçiden izin isteyip karısıyla birlikte çıkış kapısına yöneldi. Dışarda hava serindi. Birden, şaşırarak olduğu yerde durdu. Şoförü Leonidas, Ford'un yanında durmuş vize servisindeki o alımlı kızla sohbet ediyordu. Ayağında tahta sabolar bulunan genç kızın boyu şimdi daha da uzun görünüyordu...

Leonidas patronunu farkederek farketmez genç kızdan ayrılıp arabamın kapışım açtı.

Henry Eagleton protokol kurallarına uyarak arabamın arka sağ köşesine geçip oturduğunda kulağına çarpan ayak seslerine başım çevirdi. Alik elçiliğe giriyordu. Genç kızın salınan kalçalarına bakarak yirmi yaş daha genç olmadığına üzüldü. Bu gereksiz düşünceyi henüz kafasından atmıştı ki, Jane yanı başına sokuldu. Leonidas arabayı hareket ettirerek, sola, Lakitos Sokağı'na döndü ve bir süre ilerledikten sonra tekrar sola, Vasilisis Sofias'a kıvrılıp tepeye doğru ilerledi, ilk kırmızı ışıkta durduklarında şoför geriye dönüp:

— Patron, eve gidiyoruz, değil mi? diye sordu.

Henry Eagleton gülmekten kendini alamadı. Leonidas saf olduğu kadar unuttu da. Ama iyi huylu biriydi. Daha önceleri büyükelçinin zırlı Chrysler'ini kullanırdı. Unutkanlığından bıkan büyükelçi sonunda onu CIA Şefi'ne devretmişti.

— Evet, Psişiko'ya gidiyoruz.

Jane sarı buklelerini ezmemeğe çalışarak başı-

m kocasının omuzuna yaslayıp:

— Sana bir sürprizim var, sevgilim! dedi.

— Sürpriz mi?

Jane elini kocasının dizine koyarak:

— Eve gidince görürsün, dedi esrarlı bir biçimde.

Henry bunun ne olabileceğini tahmin etmeye çalıştıysa da bulamadı. Araba, halk demokrasisi mimarisini hatırlatan kül rengi, sevimsiz binaların arasından geçiyordu. Bir süre sonra, evler seyrekleştiği gibi caddenin adı da değişti; Leoforos Kifisyas oldu. Sol tarafta, yemyeşil çimenlerin ortasına inşa edilmiş villalar farkediliyordu. Bu tepe, Atina'nın en lüks bölgesi olan Psişiko idi.

Leonidas sola dönmek için büyük bir marketin önünde durdu. Diplomatlar ve zengin Rumlar Psişiko'da otururdu. Dokuz milyon nüfuslu ülkenin üç milyonunu barındıran Atina'nın gürültüsü ve hava kirliliği burada yoktu.

*

**

Gri polis arabası zar zor farkediliyordu. Vasilyas Frederikas Sokağı'nın üst kısmında, kuytu bir köşede park etmişti.

— Yugoslavlar yine şikâyet etmiş olmalı, dedi Henry Eagleton.

Yugoslav Büyükelçiliği'nin ikinci kâtibi, meçhul kişilerin villasının duvarlarına içi kırmızı boya dolu şişeler attığından şikâyetçi olmuş, o günden bu yana da bölgede gezen devriye polisleri takviye edilmişti. Buna rağmen yine de sokaklarda yaya-lara rastlamak hemen hemen imkânsız gibiydi.

Leonidas, Yasemion Sokağı'ndan Henry Eagleton'un villasının bulunduğu Vasilyas Frederikas Sokağı'na dönmek için yavaşladı.

Araba, dönüşünü tam bitirdiği sırada sokak

lambaları birden sönmüverdi. Jane parmaklarını kocasının gömleğinin altına kaydırarak:

— Elektrikler kesildi, dedi. Bu sana bir şey hatırlatmıyor mu?

Henry ile Jane üniversite kampusunun karanlık bir yolunda park etmiş eski bir Plymouth'un içinde tanışmışlardı. O gece Jane ilerde kocası olacak erkeği arabadaki bir yosmanın elinden güçlük- le kurtarmıştı.

— İnşallah çocuklar uyuyordur, dedi Henry Eagleton.

Leonidas frene basarak arabanın burnunu villanın bahçe kapısına çevirdi. Elini kapı tokmağına attığında, Henry:

— Sen otur Leonidas, dedi. Kapıyı ben açarım.

Rumun beceriksizliği tahammül edilir türden değildi. Bir kapıyı açması bile saatler sürerdi. Henry kapıyı açıp indi. Havada manolya kokusu vardı. Anahtarı çıkarmak için elini cebine attığında, ilerde villanın kapısı yanında karaltılar farket-ti. Kapının önündeki fener yanmadığı için kim oldukları seçilmiyordu.

Önce, sevişen aşıklar olabileceklerini düşündü. Genellikle villa hizmetkârları bu saatlerde sevişirlerdi. Fakat, karaltılar harekete geçerek ona doğru ilerlemeye başladılar. İki erkekti bunlar. Ani bir korkuyla midesinin kasıldığı hissetti. Daha önceleri de tehlikeyle burun buruna gelmişti ve tehlikeyi sezerdi. Silahlı olduğu sanılmasın diye ellerini cebinden çıkarıp yabancılara doğru ilerledi.

Hiç değilse adamları Jane'in bulunduğu arabadan uzak tutmalıydı.

— Birini mi arıyordunuz? diye sordu ingilizce olarak.

Adamlar cevap vermeden yaklaştılar.

Karanlık nedeniyle Henry yüzlerini seçemiyordu. Biri diğerine göre daha uzun boylu ve iri yapıydı. Sağ elindeki tabancayı farkedenden Henry dudaklarının kuruduğunu hissetti.

İçgüdüsel bir hareketle gerileyerek arabaya yaslandı ve başını çevirmeden bağırdı:

— Leonidas!

Torpedo gözünde dolu ve kurulu 45 'lik bir Colt vardı. Aslında Henry Eagleton'un bir gorili olması gerekirdi, fakat elçiliğin yeterli personeli yoktu.

Şoför arabadan çıkmak üzereyken adamlardan biri sağ kolunu uzattı. Henry Eagleton korkacak zaman bile bulamadı. Sarı bir ışık ve karanlığı yırtan bir patlama oldu. Henry Eagleton başının sol tarafına yumruk yemiş gibi sarsıldı. Yere devrilirken:

— Aman tanrım! Delirmiş bunlar! diye bağırdı.

Korkudan felç olmuş gibi hareketsiz kalan Leonidas olup biteni seyrediyordu. Ağzını açıp bağırarak istedi, ama hiç ses çıkmadı. Ne tabancayı almayı, ne de elçiliğe bağlı telefonu açmayı akıl edebilmişti.

— Emba sto aftokinito! * diye bağırdı ikinci saldırgan.

Leonidas kımıldayamadı.

Tabanca bir kez daha gürledi. Jane haykıracak kapıyı açmaya çalışıyordu. Henry Eagleton göğsünde, tam kalbinin yanında hafif bir sadme hissetti. Bu kez hiç acı duymamıştı. Doğrulup arabaya girmek istedi ama başaramadı. Dizlerinin üstünde öylece kalakaldı. Katil bir kez daha ateş etti, fakat ıskaladı.

Yolun alt tarafından, karanlıkların içinden bi-

rinin Rumca bağırdığı duyuldu:

— Elate! Ton katavizate! *

Adamlar, korkusunu yenip harekete geçmek üzere olan Leonidas'ın yanından koşarak geçip uzaklaştılar. Açılıp kapanan kapı gürültüleri duyuldu ve bir araba hareket etti.

Jane, Ford'dan aşağı atladı. Kapının dibine çökmüş olan kocasını kaldırmaya çalıştı. Sonra, bağırarak sarıldı.

— Henry!

— Dur, kanamam var! dedi Henry.

Jane elini gömleğinin altına kaydırarak kana bulanmış parmaklarını görünce elinde olmadan bağırdı. Her şeye rağmen paniğe kapılmamaya çalışıyordu. Hemen bir hastaneye gitmeliydiler. Doğrularak şoföre seslendi:

— Leonidas, bana yardım edin! Çabuk!

Şoför Ford'un çevresini dolanıp koşarak geldi.

— Adamlar şu tarafa gitti, diye kekeledi.

— Canları cehenneme! Yardım edin de kocamı arabaya yatıralım. Yarası çok ağır.

Şoför omuzlarından, Jane bacaklarından tutup Henry'yi arka koltuğa uzattılar. Vasilyas Fre» derikas'ın sokak lambaları söndükleri gibi yine aniden yandılar. Jane kocasının bitkin yüzünü ve kasılmış burun deliklerini "gördü. İçinden.hıçkırarak ağlamak geliyor, ama beceremiyordu. Şoföre dönerek:

— Haydi Leonidas! Çabuk ol! diye bağırdı.

Heyecandan elleri titreyen Leonidas geri vite-sine takarak arabayı çevirdi ve gaza basıp yokuş aşağı yıldırım hızıyla inmeye başladı. Arabanın uzun farlarını yakarak Basil Palu Sokağı'nın köşesindeki kırmızı ışığı geçtiğinde nerede olduğunu

(*) Arabaya gir sen!

(*) Gelin! Adamı hakladınız!

farkında bile değildi. Evangelistos Hastanesi, iki kilometre aşağıda, Petraki Caddesi'nde idi.

*
**

Jane özenle kocasının başım doğrultup inceledi. Başında korktuğu gibi bir yara yoktu. Kurşun sadece sıyırmıştı. İçi biraz olsun rahatladı. Beynin zedelenmesinden oldum olası korkardı.

Leonidas devamlı korna çalarak Vasilis Sofias'ı katediyordu. Jane bir dua mırıldandı:

— Tanrım! Onu bana başışla!

Sonra kocasına eğilerek:

— Henry! dedi.

Amerikalı cevap vermedi. Gözleri kapalıydı.

— Daha çabuk, Leonidas!

Şoför sert bir biçimde sağa dönüp Petraki Caddesi'ne daldı ve gaza basarak hastanenin ilk yardım kapısına yöneldi.

Arabamın durmasıyla birlikte Jane dışarı fırladı, koşarak hastanenin holüne girdi ve yarım yamalak Rumcasıyla danışmadaki hastabakıcıya:

— Çabuk, bir doktor! dedi. Ağır bir yarak var!

Bir yandan da eliyle arabayı işaret ediyordu. Hastabakıcı telefonu açıp bir şeyler söyledi, son-a gülümseyerek Jane'e döndü.

— Doktor hemen geliyor.

Jane çaresizlikten kıvranıyordu. Yeniden dışarı çıktı. Leonidas arabamın yanında hareketsiz duruyordu.

Neden sonra iki erkek hastabakıcı görüldü. Sürükledikleri tekerlekli sedyenin arkasında beyaz gömlekli biri daha vardı. Jane'e yaklaşarak:

— Ne oluyor? diye sordu. Yaralı nerede?

— Çabuk olun, dedi Jane. Şurada arabada. Üzerine ateş ettiler... Göğsünden yarak...

Sesi tükendi, gözlerinden yaşlar boşandı. Yere yığılmamak için duvara dayandı. Doktor koluna girip bir iskemleye götürdü.

Genç kadın doktorun arabaya koştuğunu gördü. Hastabakıcılar Henry'nin hareketsiz bedenini sedyeye yatırıyorlardı.

— Telefon, dedi Jane. Telefon nerede?

Hızla ayağa kalktı. Başımın döndüğünü hissetti ve kendinden geçti.

*
**

— Rusların bugün öğleden sonra yasadışı komünist liderleri kabul etmeleri Rumları çok kızdırmış!

Elçiliğin Basın ve Halkla İlişkiler Şefi bu gibi haberleri hemen duyardı. Büyükelçi gülümsedi:

— Anladığım kadarıyla buradaki ikiliğe bir son vermek istiyorlar. İç çatışmadan hiç hoşlanmadıkları belli.

Büyükelçi, aralarında Don Richard, Basın Ataşesi ve bazı Rum dostlarının da yer aldığı küçük bir grubu evine akşam yemeğine davet etmişti. Rusların da sorunları olduğunu duymak eğlenceli oluyordu. Kıbrıs olayı ve cuntanın devrilmesinden sonra Amerikalıların Rumlarla araları açılmıştı.

Altıncı Filo artık Girit'e demirleyemiyordu. Büyükelçinin Chrysler arabasının kurşun geçirmez özellik taşıması, elçiliğin birinci katım güven altına alan içerden komutalı ağır demir parmaklıkların yapımı, rasgele olaylar değildi. Cunta döneminin o huzurlu günleri artık çok gerilerde kalmıştı.

Hatta, ESA adıyla anılan soruşturma uzmanı "Askeri Polis"i uzun süre içinde barındıran o uğursuz bina bile yerle bir edilmişti. Şimdi binanın

yerinde kocaman bir çukur vardı.

— Troçkin karşıt grupları birleştirmede hayli zorluk çekecek, dedi Basın ve Halkla İlişkiler Şefi.

Don Richard gülümsedi. CIA Moskova'ya bağlı ve Moskova'ya karşı diye bilinen iki komünist grup arasındaki uçurumu daha da açmak için elinden geleni yapıyordu. Tabii, saman altından su yürütür biçimde... Zaten Yunanistan'daki sol ve aşırı sol grupların sayısı yirmi yediden fazlaydı ve hepsi de birbirinin gözünü oymaya çalışıyordu. Görüş birliğine vardıkları tek konu, Amerikan Büyükelçiliği'ne Molotof kokteyli atmaktı.

Kapıda beliren hizmetkârlardan biri koşarak büyükelçinin yanına geldi. Adamın yüz ifadesini farkedenden Don Richard kaskatı kesildi. Adamın çenesi heyecandan titriyordu. Eğilip büyükelçinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Büyükelçi elindeki kadehi masaya öyle sert bıraktı ki, şarabın yarısı örtüye döküldü.

Masadakilerin hepsi susmuştu. Büyükelçi di- liyle dudaklarını ıslatıp, donuk bir sesle konuştu:

— Beyler, üzgünüm ama yemeğe son vermek zorundayım. Henry Eagleton'a evinin önünde saldırmışlar. Evangelistos Hastanesi'ndeymiş. Hemen oraya gitmem gerekiyor.

— Aman tanrım! diye mırıldandı büyükelçinin karısı.

Don Richard kafası karmakarışık bir halde ayağa fırladı. Sessizce, büyükelçinin peşine takıldı.

*

**

Yıldırım gibi giden Chrysler'in arka koltuğunda oturan büyükelçi, Don Richard'a döndü:

— Don Richard bu işe ne dersiniz?

CIA Atina Şubesi'nin iki numaralı adamı başı-

m salladı:

— Beyefendi, şimdiden bir şey söylemek yersiz olur. Bay Eagleton'un işi zordu. Görevinin sınırlarına girenler tehlikeli kişilerdi... Durumu hemen General Mattiaki'ye bildireceğim. Rumlar kuşkusuz bize yardımcı olurlar.

— Ya Ruslar?

Richard olumsuz bir ifadeyle başım salladı:

— Sanmam efendim. Onlar bu gibi işlere burunlarını sokmazlar.

Araba son hızla hastaneye daldı. Girişte bir polis arabası duruyordu. Büyükelçi hemen içeriye koştu. Kendisini karşılayan bir doktor Amerikalıyı tekerlekli bir sedyenin yanına götürdü. Sedyenin üzerinde, üstü örtülü biri yatıyordu.

— Kurşun atardamarı parçalamış, dedi doktor. Elimizden hiçbir şey gelmezdi. Korkunç bir iç kanama geçirmiş. Kurşunu yedikten altmış saniye sonra ölmüş olmalı.

II. BÖLÜM

Soylu Serenissime Altesleri Prens Malko Lin-ge sinirli bir tavırla otel idaresinin sunduğu güllerin vazoda titreyişlerini seyretti. Grande Bretagne Otel'i'nin tam dibinde asfalt parçalayan elektrikli delicinin odadaki tüm eşyayı titrettiği yetmiyormuş gibi, dayanılmaz bir gürültü de çıkarıyordu. Öyle ki, trafiğin gürültüsünü bile bastırıyordu. Oysa, trafiğin yaygarası hiç de yabana atılacak türden değildi. Gece yarısı bile insan kendini 24 saatlik Le Mans otomobil yarışlarında sanabilirdi. Amalias ile Vasilisis Sofias Caddelerinin kesiştiği nokta Atina'nın en gürültülü yeri idi. Yeni tek otel olan Hilton ne yazık ki doluydu. Bir gün önce Yunanistan'a inen Malko da zorunlu olarak bir zamanlar Atina'nın en iyi oteli olan Grande Bretagne'da bir daire tutmuştu. Sinir içinde kâhyasına bağırırdı.

— Krizantem, şu pencereyi kapatın!

Dairenin balkonlarından birine dayanmış, dışarıyı seyreden Krizantem'in gözü Anayasa Meydanı'nın dev ağaçları dibinde oturan insanlardaydı.

Malko, Anadolu'da doğup büyümüş bir azınlık olmasına rağmen Türklüğüyle övünen Krizantem'in Atina'da kendisine çok yararlı olacağını düşünerek onu da yanında getirmişti.

Malko aynanın önünde kendini kontrol etti. Aşın sığağa rağmen alpaka bir takım giymiş ve kravat takmıştı. Altın rengi gözleri yanık teniyle ilginç bir uyum sağlıyordu. Odadan çıkıp asansöre yürüdü. Holde bir Athens News aldı. Dışarı çıktı. Kaldırımında diplomatik plakalı siyah bir Ford duruyordu. Malko şoförün yanına yaklaşarak:

— Ben Prens Linge'im! dedi.

Şoför kapıyı açtı, Malko bindikten sonra hemen hareket etti. Saat on olmasına rağmen korkunç bir trafik vardı. Taşı eritecek bir sıcak altında otobüs kuyruğunda bekleyenleri gören Malko soğuk hava tertibatlı bir arabada bulunmaktan utanç hissetti. Elindeki Athens News'ü açtı. Sekiz sütunluk bir manşetle karşılaştı: "İçişleri Bakanlığı Henry Eagleton'un katilini bulana on milyon drahmi ödül verecek."

Malko hızla yazıya bir göz attı. Polis henüz bir ipucu bulamamıştı. Tutuklanan yoktu. Cinayeti, olaydan sonra ortadan kaybolan bir Filistinlinin ya da EOKA-B'ye bağlı bir grubun işlemiş olabileceği ileri sürülüyordu. Ödül olarak verilen on milyon drahmi yaklaşık yüz bin dolardan fazla ediyordu... Gazeteyi katlayıp Jane Eagleton'un harap olmuş yüzünü hatırladı. Genç kadını Frankfurt'ta bir hastaneye yatırmışlardı.

Henry Eagleton Viyana'daki üç yıllık görevi sırasında Malko ile yakın dostluk kurmuştu. Bir araya geldiklerinde CIA'dan hiç söz etmezler, daha çok arkeolojiden, uygarlık tarihinden konu açarlardı. Jane'e gelince, Malko genç kadının kendisine aşık olduğundan emindi. Liezen Şatosu'ndaki danslı akşamlarda Jane'in birkaç kez dans sırasında kendisine sokulduğunu farketmişti. Namuslu bir kadının yapacağı da bu kadar olurdu. İlişkileri bundan öteye geçmemişti. Kötü haberi

aldığında Malko hemen Frankfurt'a uçmuş ve Jane'den dinledikleri onu allak bullak etmişti. Sinir yatıştırıcı ilaçlarla serseme dönmüş genç kadın her şeyi hıçkırarak anlatmıştı.

— Beni bir uçağa koyup Frankfurt'a gönderdiler... Sanki gizledikleri bir şey vardı... Henry işinden bana söz etmezdi. Birinin, onun intikamını alması gerek. Lütfen Malko, oraya gidin ve gerçeği öğrenin. Sizden başkasına güvenemem...

Malko'nun tartışacak cesareti yoktu. Jane Eagleton'un durumundaki bir kadınla tartışılmazdı. Odayı terkederken zavallı kadının o acı gülümsemesi, ona kararım verdirmişti. Frankfurt'taki CIA şubesinden, Planlama Servis Şefi Frank Thorpe'a telefon açmış ve Atina'ya gitmek için izin istemişti. Bir de Amerikalıların duygusuz olduğunu söylerler... Sonunda Frank Thorpe yeşil ışık yakmıştı. Yalnız bir şartı vardı: İş, Atina'da Henry'nin yerine geçen kişiyle işbirliği içinde yürütecek ve edindiği bilgileri sadece Thorpe'a gönderecekti. Bu görevi üstlenmesi bile Jane'i mutlu kılmaya yetecekti...

Malko, kendisine araba gönderen Don Richard'ın nasıl biri olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Telefondaki sesi dostça bir izlenim bırakmıştı. Fakat, CIA'nın adamlarıyla insanın nereye varacağı belli olmazdı...

*

**

— Paris'in güzellikleri, New York'un pisliği, Bahreyn'in sıcaklığı, Rio'nun trafiğinden sonra şimdi de Atina'dasınız ha! dedi Don Richard gülerek.

Malko onaylarcasına başım salladı. Amerikanın giyimi, Malko'nun alpaka takımına tamamen ters düşüyordu: Bir tişört ve keten bir pantolon.

Koyu mavi gözleri, kısa kesilmiş saçları, ada-

leli vücuduyla sivil giyinmiş bir subayı andırıyordu. Odası elçiliğin birinci katında, Henry Eagleton'un bürosunun bitişiğindeydi.

— Daha kötü sıcaklar da gördüm, dedi Malko. Bağdat'ta ya da Santiago'da... Sahi, Eagleton olayında yeni bir gelişme var mı?

Mavi gözlerde hiçbir hareket olmadı. Odada buluşalı yirmi dakika olduğu halde cinayetten hiç söz edilmemişti. Don Richard sürekli olarak elindeki küçük el çantasının fermuarıyla oynuyordu. Malko Amerikalının gergin olduğunu ve temkinli davranmaya gayret ettiğini hissetti.

Amerikalı parmağım kırık burnunda gezdirerek sözümona gülümsedi.

— Sahi, Langley'den bu konuda bir mesaj aldık... Zavallı Henry ile tanıştığınızı bilmiyordum. Sanırım karısı katilin yakalanmasını ve bu olayın açıklığa kavuşmasını bekliyor. Kendisine elimizden geleni yaptığımızı söyleyebilirsiniz. Rumlar da öyle. Fakat şu ana kadar hiçbir sonuç elde edilmedi.

— Niçin öldürüldü dersiniz?

Amerikalı düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. Sonra gözlerini Malko'ya çevirdi.

— Hiçbir fikrim yok.

Malko Amerikalının huzursuz olduğunu hissediyordu. Israr etti:

— Yine de bir tahmin yürütebilirsiniz. Bunun adı bir cinayet olmadığı belli... "Özel nedenli" sınıftan bir saldırı bu. Böyle olduğunu benim kadar siz de biliyorsunuz.

Dünya sorunlarıyla ilgili konularda Malko'nun yeterli bilgi sahibi olduğunu anlayan Don Richard biraz gevşedi.

— Pekâlâ, bence iki ihtimal var. Henry üç ay önce buraya, eski teşkilatı ortadan kaldırmakla

görevli olarak geldi. Eski teşkilatta iş gören subay ve polislerin bir kısmı bundan hoşlanmadı... Zamanında bize büyük hizmetleri olmuştu. Bunlar intikam almak istemiş olabilir.

— İşlerinden olacaklar diye böyle bir cinayet işleyebilirler mi? diye sordu Malko.

Don Richard sert bir hareketle el çantasının fermuarını kapadı.

— Sanmam... Ama her yerde bir kaçık bulunur. İkinci ihtimal de şu: Ruslar Yunanistan'ı NATO'dan ayırmak için her şeyi yaparlar. Bu nedenle de Atina ile Washington'un arasını açmaya çalışırlar. KGB ajanı Troçkin'in solcu gruplarla çok sıkı fıkı olduğunu biliyorum. Bu cinayetle, Rumlarla aramızı açmayı düşünmüştür. Bir süre önce tuhaf bir olay oldu...

Amerikalı kısaca Athens News olayım aktararak:

— Bunun arkasında solcuların bulunduğunu emin kaynaklardan öğrendim, dedi. Saldırıya yeşil ışık tutmak denir buna. Anlıyorsunuz ya...

— Evet, dedi Malko.

Yine de bütün bunlar tahminden öte değildi.

— Yunan Gizli Servisi ne diyor bu işe?

Don Richard bembeyaz dişlerini ortaya koyan bir gülümsemeyle:

— Bu sorunuzun cevabını en yetkili kişiden bizzat alabilirsiniz, dedi. KYP Patronu General Agatyü ile bir öğle yemeği ayarladım. Merak ettiğiniz her şeyi ondan öğrenebilirsiniz... Kendisi Yat-Kulüp'te şu anda. Eğer boşsanız...

— Boşum, dedi Malko.

Don Richard saatine baktı.

— Yola çıksak iyi olur. Trafiği gördünüz. Önce KYP'ye uğrarız. Oradan da Yat-Kulüp'e gideriz. Kulüp, Pire yakınlarında.

Köşeli sütunlar üzerine oturtulmuş Yunan mabetlerinin Japon kopyalarını andıran elçilikten çıkarırken Malko Amerikalıya döndü:

— Bir tanık vardı... Arabamın şoförü. O bir şey söylemedi mi?

Don Richard "hayır" anlamına başını sallayarak Ford'a geçti.

— Leonidas'ı tanımanızı isterdim... Herfin tekrarlayıp durduğu tek şey, katillerin üç kişi olduğu ve bir arabayla kaçtıkları. Öylesine korkmuş ki, iki hafta izin aldı. Rumlar acımasızca sorguya çektiler onu, ama bir sonuç çıkmadı... Katillerden birinin Rumca konuştuğunu biliyoruz... Bu da bazı varsayımları ortadan kaldırıyor. Mesela katillerin Filistinli ya da Güney Amerikalı olmadıklarını biliyoruz...

— Merih'ten gelmedikleri de belli! dedi Malko alay edercesine.

Vasilisis Sofias Caddesi boyunca hiç konuşmadılar. Sessizliği bozan Don Richard oldu:

— Böyle bir saldırıyı ancak büyük bir örgüt düzenleyebilir... Onun için KGB'yi düşünüyorum hep...

— Haklısınız, dedi Malko. Sahi, şu Rum generale "Şirkef'ten olduğumu söylemiş miydiniz?

Amerikalı güldü.

— Dostum, KYP mensupları bizim dostumuzdur. Şu an, NATO üyesi dost bir ülkede bulunuyoruz.

— Henry Eagleton'un başına gelenlerden sonra ben sizin kadar iyimser olamıyorum, dedi Malko.

*

*;#

— Ne korkunç bir olay! Henry eski dostumdu. Çok iyi bir insandı.

General Mattiaki, Malko'nun elini tutmuş, sanki hiç bırakmayacakmış gibi sıkıyordu. Burnunun altındaki küçük dar bıyığıyla Hitler'e benziyordu... Üzerinde sivil elbise vardı. Masasına yayılan dosyaların bir kısmı yere düşmüştü. Duvarlarda sararmış kâğıtlar asılıydı. Yan odadan bir daktilo makinesinin sesi geliyordu.

— Burada iğreti duruyoruz, dedi general. Yakında taşınacağız.

Yunan Gizli Servisi'nin eski binası, Bubulinas Sokağı'nda, Teknik Okul'un yakınlarında, yeni bir kiliseye bitişik beş katlı bir yapıydı. Rum ajanların bina çevresine park ettikleri arabalar, mavi çizgili kulübelerde nöbet tutan askerlerin gözetimindeydi.

— Bir gelişme var mı? diye sordu Malko.

General Mattiaki'nin neşesi bir anda kayboldu.

— Raporların bir kopyası Bay Richard'a gönderilir. Hiçbir şey bilmiyoruz henüz. Umudumuz vaad edilen ödülde. Başbakan, Henry Eagleton'un katilinin bulunması için elden gelenin yapılmasını emretti. Fakat mucize yaratacak halimiz de yok.

— Yine de adamların tek başlarına olmadıkları belli. Bir araba kullandılar, silah kullandılar, yerleri belirleyen birtakım adamlar oldu, arabanın olaydan sonra saklanması gerekiyordu... Bütün bunlar suç ortakları gerektirir.

Mattiaki başım salladı.

— Biliyorum. Fakat haber kaynaklarımızdan hiçbir bilgi gelmedi. Şu sıralar EOKA-B yandaşlarımız sorguya çekiyoruz. Biliyorsunuz, Kıbrıslı Rumlar Yunanistan'a nüfus cüzdanlarıyla girerler. Onları izlemek zordur. Bay Eagleton Kıbrıs'ta da görev yaptı. Düşman edinmiş olabilir.

Bir iz daha. Don Richard Rum generali say-

gıyla dinliyordu. Mattiaki masasının çevresini dolanarak Malko'ya gülümsedi:

— Henry'den söz ettikçe içimi bir hüznün kaplıyor. Ölümünden birkaç dakika önce beraberdik... Korkarım, gerçeği öğrenmek çok uzun sürecek. Neyse, karım bize Yat-Kulüp'te katılacak. Erkek erkeğe yemek yemekten iyidir.

Rumun konuyu daha fazla uzatmak istemediği belliydi. Birlikte KYP'nin bunaltıcı koridorlarından geçtiler. Malko tüm Avrupa'yı generalin karısıyla tanışmak için geçmemişti. Kadının yemeğe gelmesinin tek nedeni olabilirdi. O varken Eagleton olayının tartışılması yakışık almazdı, yemekte.

*

**

Nafsika Agatyu'nun saçları körfezden esen rüzgârla dağılıp uçuşuyordu. Malko genç kadının üzerindeki mavi jarse giysiye boydan boya kateden fermuarı izleyerek onu tepeden tırnağa alıcı gözleriyle süzdü. Böyle bir kadının bir general karısı olabileceğine aklı yatmıyordu... Nafsika uzun dolgun bacaklarını cömertçe sergileyerek bacak bacak üstüne attı. Malko ile tanıştığından bu yana ağzım hiç açmamıştı. Ölçülü hareketler içinde, siyah zeytiniyle rakısını yudumluyordu... Cam sıkılır gibiydi.

General Mattiaki rakısını kaldırdı.

— Yunanistan'a hoş geldiniz!

Malko kibarca karşılık verdi. Hiç değilse bulundukları yer güzeldi. Denize hakim kayalık bir burna kurulmuş olan Yat-Kulüp'ün terası gemi güvertesini andırıyordu. Sağ tarafta, Pire Limanı'na demirli yük gemileri, soldaysa Varkiza Burnu'na uzanan nefis bir sahil vardı. Buramın yanında Atina gri bir taş yığınının farksız kalıyordu.

Masaya çeşitli mezeler getirildi.

Nafsika'nın iştahı yerindeydi. Malko birkaç kez Don Richard'ı genç kadının göğüslerini seyrederken yakaladı. Nafsika çevresinde yarattığı etkiden habersiz bir tavır içindeydi... Kocasına gelince, o da durmadan yiyor ve konuşuyordu. Konu, denizcilik, siyaset, haziran ayından itibaren Yunanistan'ı istila eden turistlerdi. İngilizcesi çok iyiydi... Patates tava, acılı ızgara köfteler geldi. General, Malko'nun kadehine devamlı şarap koyuyordu.

— Bu Samos Adası'mn şarabıdır. Erkekliği güçlendirir.

Don Richard sıkılgan bir tavırla gülümsedi. Kentucky'de bu gibi şeyler bir hanımın önünde konuşulmazdı. Fakat Nafsika bunları duymazlıktan geliyordu. Tek endişesi, uzun saçlarının yemek tabağına girmemesiydi... Çevrede birkaç dolu masa vardı. Yemeğin sonunda Türk kahveleri geldiğinde, general saatine bakarak:

— Beni biraz mazur görün, dedi. Teknemin yelkenini değiştirip değiştirmediklerini kontrol edeceğim. Tekne hemen şurada, aşağıda...

Ayağa kalkmıştı bile. Kulübün üyelerine ait küçük bir rıhtım vardı. Samos şarabı yapacağını yapmıştı. Malko'nun başı ağrıyordu.

— Ellerimi nerede yıkayabilirim? diye sordu.

— Aşağıda koridorun sonunda, dedi general. Şimdilik bana müsaade.

Don Richard bir sigara yaktı. İlerde, havaalanından havalanan bir jet beyaz izler bırakarak yükseliyordu. Malko, Nafsika ile Don Richard'ı baş başa bırakarak uzaklaştı. Canı sıkılıyordu. Bu öğle yemeği ona hiçbir şey kazandırmamıştı.

**

Yüzünü yıkayıp serinlemek için öylece bıraktı. Terasın iki kat altında duvarları halı kaplı tuvalette yalnızdı. Kapıyı açıp boş ve sessiz koridora çıktığında kendini bir denizaltıda hissederek gibi oldu. Henüz iki, üç adım atmıştı ki, karşısında bir kapı açıldı ve Nafsika ile burun buruna geldi. Genç kadın gülümseyerek durdu. Onun da aynı işi yaptığı belliydi.

— Yukarı çıkalım, dedi Malko.

— Buradan gelin. İlerde, terasa çıkan bir merdiven var.

Malko'nun geldiği yönün tam aksini gösteriyordu. Nafsika önde, Malko arkada üç, dört metre uzunluğunda bir başka koridora girdiler.

Koridorun sonuna ilk ulaşan Nafsika oldu. Tokmağı çevirip kapıyı açmak istedi, fakat başaramadı.

— Kapı kapalı, diyerek geri döndü.

Malko geçmesi için sırtını duvara yapıştırıp yol verdi. Nafsika tam karşısına geldiğinde, nedendir bilinmez, birden duruverdi. İlk kez olarak göz göze geldiler.

— Diğer taraftan dolanacağız, dedi genç kadın.

Alçak sesle konuşuyordu. Hiç kımıldamadı yerinden. Koridorun darlığı nedeniyle aralarında iki, üç santimlik bir mesafe vardı. Dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi yarı aralıktı.

Malko birden içinin kavrulduğunu hissetti. Elektrik akımına tutulmuş gibi titriyordu. Dudaklarını genç kadının dudaklarına yapıştırdı. Etli dudaklar daha da aralandı ve kıvrak bir dil Malko'nun dilini buldu. Öpüşme hayli uzun sürdü. Malko ellerini iri göğüslerin üzerine koydu, sonra daha aşağıya beline indirdi.

Nafsika şaşkın bir tavırla hemen ayrıldı.

— Yapmayın! dedi fısıltılı bir sesle. Gelin benimle.

Malko'yu elinden tutup sürüklemek istediye de Avusturyalı Nafsika'yı kapalı kapıya doğru iterek sıkıştırdı. Bir süre sessiz sedasız boğuşular, itişip kakışma sırasında Nafsika'nın dayanmasıyla bir başka kapı açıldı ve genç kadın sendeledi. Burası daracık, küçük bir odaydı. Malko genç kadını içeriye iterek kapıyı kapadı ve duvara yaslanarak tekrar öptü.

İhtirastan tüm vücudunun titrediğini hissediyordu.

Kararlı bir hareketle fermuarı aşağı çekerek elbisenin önünü açtı. Nafsika'nın içinde sutyen ve beyaz naylon bir külot vardı. Beline kalın bir altın zincir takmıştı. Nafsika kararsız bir hareketle Malko'yu itmeye çalıştı. Bu beklenmedik hareket karşısında, korkuyla heyecan arası bir duyguya kapıldığı belliydi.

— Yapmayın, gidelim! dedi alçak sesle.

Cevap olarak Malko'nun parmakları sutyenin altından geçerek göğüslerini sardı.

— Hayır... Yapmayın bunu!

Malko ellerini beline, oradan kalçalarına indirirken genç kadın artık karşı koymaz olmuştu. İnce naylon külotu sıyrırken de hiçbir direnmeyle karşılaşmadı. Nafsika Malko'yu içinde hissettiği an hafifçe sarsıldı ve vücudunu iyice yasladı. Dudakları yeniden birleşmişti. Birlikte zevkin doruğuna ulaştılar ve öylece hareketsiz kaldılar. Sonra Nafsika aceleci bir tavırla toparlanıp fermuarım çekti ve Malko'yu elinden tutarak:

— Bizi aramaya çıkmış olmalılar,' dedi.

Koridora çıkmak için döndüklerinde Malko'nun yüreği ağzına geldi. Kapı aralıktı. Oysa kapadığından kesinlikle emindi. Onları kim gözlemiş

olabilirdi? Koridor boyunca ilerlerken normal görünmeye çalıştılar. Malko'nun aklı başına geldi. Yaptığı iş bir kadının ırzına geçmekten farksızdı ve bu kadın da Yunan Gizli Servisi'nin patronunun karısıydı... Umumi bir yerde böyle bir hareket bir skandal demektir... Merdiven boştu. Teras da öyle. Malko bir an önce ortadan yok olmak istiyordu... Birden, bir garson Nafsika'ya yaklaşmış Rumca bir şeyler söyledi. Genç kadın Malko'ya döndü.

— Bizimkiler gitmiş. Kocaman bir randevusu varmış. Biz de taksile döneceğiz.

*

**

Nafsika, Malko'ya eğilerek sakın bir sesle:

— Şu küçük liman var ya, dedi, adı bir zamanlar Türk Limanı idi. Kıbrıs olaylarından sonra adını Küçük Liman olarak değiştirdiler... Rumlarda müthiş bir Türk korkusu vardır.

Bir taksile Yat-Kulüp'ten ayrılmışlar, Faliron Koyu'na hakim bir tepede ilerliyorlardı. Malko herkesçe tanınan bu nefis yaratıkla birlikte olmaktan huzursuzdu. Samos şarabı, onu olduğu kadar Nafsika'yı da çarpmıştı.

— Biraz egoistçe davranmadık mı dersiniz? dedi Malko. Kocamz kıskanç değil midir?

İngilizce konuşuyorlardı. Nafsika hüzünlü bir biçimde; gülümsedi.

Oh, bunun hiç önemi yok. Bir zamanlar aşk için yaşardım. Şimdi ise zevkim için yaşıyorum. Mattiaki bunu bilir. Zaten onun hatası bu. Beni her zaman ihmal etti.

Tok konuşmuş gibi sustu, sonra ekledi:

Zaten ben isteyerek bir şey yapmadım ki! Siz ırzı ma geçtiniz. Zorla hem de!

Malko koridorda nasıl olup da şans eseri karşılaştıklarını soracaktı, kibarlık olsun diye sormadı.

Sadece:

— Sizinle daha sakın ve kuytu bir yerde karşılaşmak benim için gerçek bir zevk olacaktır, demekle yetindi.

— Buna imkân var mı bilemem, diye karşılık verdi Nafsika. Atina'da çok kalacak mısınız?

— Bilmiyorum. Henry Eagleton'un cinayetini aydınlatmaya geldim. Benim eski bir dostumdu... Fakat hiç kimse olayla ilgili bir şey bilmiyor.

Nafsika'mn yüzü ciddileşti.

— Henry benim de dostumdu. Çok iyi bir insandı. Onu severdim.

Eteklerini sıyrarak bacak bacak üstüne attı. CIA Şube Şefi'nin öldürülmesi onu sarsmış gibiydi.

Taksi şimdi sahil boyunca ilerliyordu. Hipodromun önünden geçip sola, Sigru Caddesi'ne sapıp Atina'mn merkezine yöneldiler.

Malko, Jane Eagleton'u devreye sokmaya karar vererek:

— Nafsika, dedi, Henry 'nin karısı benden, Atina'ya gelip kocasının ölümüyle ilgili esrar perdesini kaldırmamı rica etti. Bu olayın arkasında başka şeylerin bulunduğu inanıyor. Siz ne dersiniz?

Nafsika yüzüne düşen saçları arkaya attı.

— Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.

— Ama kocanız...

— Bana işinden hiç söz etmez. Zaten birbirimizi ender görürüz.

— Bugün sizi niçin davet etti?

— Bilmiyorum.

Malko, vücudunu açmaktan çekinmeyen bu kadının ruhunu gizlemesine bir türlü akıl erdiremiyordu.

— Peki, niçin geldiniz?

Gülümseyerek omuz silkti.

— Merak ettim. Sizden söz edildiğini duymuştum. Henry'den de, Mattiaki'den de.

Kent merkezine varmalarına bir kilometre kalmıştı.

— Bakın, dedi Malko. Belli bir çevrenin içinde-siniz. Bu çevrede bana yardımcı olabilecek birini tanımamanız imkânsız. Henry'nin ölümü hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

— Öyleyse gidin, E Has Ypiru ile konuşun.

— Kimdir o?

— Bir gazeteci.

— Nerede bulabilirim onu?

— Nerede oturduğunu bilmiyorum, ama her akşam Kolonaki Meydam'ndaki kahveye gider. Bütün garsonlar tanır onu. (Nafsika şeytanca gülümsedi.) Ama gidip de bulamazsamz, gittiğinize pişman olmazsınız 3'ine de...

— Neden?

Nafsika daha da gülümsedi:

— O bölge Fransızların Saint-Germain-des-Pres'ini hatırlatır. Macera arayan kadınlar oraya gider hep...

— Bu gazeteci Henry hakkında bir şeyler biliyor mu dersiniz?

— Burnunu her yere sokar, demekle yetindi Nafsika.

Kent merkezine yaklaştıkça trafik yoğunlaşıyordu. Anayasa Meydam'na ulaşmaları en az on dakika sürdü. Araba durduğunda Nafsika indi. Kadının dudaklarına bakan Malko, seviştiği dakikaları yaşar gibi oldu.

— Sizi ne zaman görebileceğim?

Nafsika bir an tereddüt etti.

— Sizinle tekrar görüşmek istediğimden emin değilim. İstersem telefon ederim. Oda numaranız kaç?

-406!

— Anlaşıldı. Unutmamaya çalışırım.

Ve arkasına bakmadan uzaklaştı. Malko'nun başı kurşun gibiydi. Artık, daha ciddi olaylarla ilgilenmeliydi. Aklı bir an yine Nafsika'ya takıldı. Acaba Henry Eagleton'un ölümüyle ilgili bir şeyler biliyor olabilir miydi? Yoksa onu gazeteciye sırf sorulandan kurtulmak için mi gönderiyordu?

Bu soruların en iyi cevabı gidip gazeteciye görmekti.

Hem de fazla hayale kapılmadan.

III. BÖLÜM

Elias Ypiru, kanepenin yanında duran delikanlıyı kıvırcık saçlarından yakalayıp itti. Delikanlı yıpranmış halının üstüne devrildi ve hemen doğruldu. Gözlerinde korku ve öfke karışımı bir ifade vardı. Düz alm ve basık burnuna rağmen hayli yakışıklıydı.

— Skata!* diye bağırdı.

— Ceplerimi karıştırdığım görmedim mi sanıyorsun, pis hırsız! diye fısıldadı Elias Ypiru. Boşa vakit harcıyorsun, başka param yok. Ama söz verdiğim beş yüz drahmiyi alacaksın. Haydi, gel şimdi!

Oturduğu yerden hafif öne eğilmiş, yarım kalan zevkinin bir an önce tamamlanması için acele ediyordu. Sadece adını bildiği Spiros'u, Omonia Meydam'nda bulmuş ve alıp eve getirmişti.

Delikanlı, göbeği kılı, etleri sarkık, seyrekle saçlı yaşlı gazeteciye öğrenerek seyretti. Saçları taralıyken bu kadar çirkin görünmüyordu. Çipil siyah gözlerini delikanlıya dikerek:

— Haydi, bir karar ver! dedi.

Delikanlı kılı yağ tulumunun üzerine abanacağına bir adım gerileyerek küfretti:

(*) Bok herif!

— Pis ibne seni!

Yüz hatları titremeye başlayan Elias Ypiru bir sıçrayışta kanepeden fırladı. Bu kadarı fazlaydı! Oysa küçük serseri daha arabada onu okşamaya başlamış, bu arada yüz drahmisini kapmıştı! Tokatlamak için elini kaldırdı, ama delikanlı kıvrak bir hareketle yana kaçarak mananın üzerindeki ağır kül tablasını yakaladı. Gazeteci bir an tereddüt etti. Kendisine bir tuzak kurulmuş olabiliyordu. Yunan polisi birçok kez buna başvurmuştu. Evine gencecik delikanlılar göndermiş, sonra baskın yaparak başına türlü dertler açmıştı. Çünkü çocukların yaşları küçüktü...

— Defol başımdan, dedi Spiros. Leş gibi kokuyorsun!

Elinde kül tablası bekliyordu. Elias Ypiru ellerini robdöşambrının cebine sokarak sakın görünmeye çalıştı. Öğle uykusu bu velet yüzünden rezil olmuştu. Artık onu sepetlemekten başka çare yoktu.

Efendisinin hâlâ ayakta durduğunu gören buldok köpeği de ayağa dikildi. Efendisi gibi o da topallıyordu. Elias birkaç yıl önce Peloponez'de geçirdiği bir araba kazası sonucu topal kalmıştı. Köpeği, kıskançlıktan onun sakatladığı söylenirdi, ama bir dedikoduydu bu sadece...

Masaya doğru bir adım atacağı sırada kapıya hafifçe vurulduğunu duydu. Birden heyecanlanmıştı. Öğleden sonraları uyuduğunu bilmeyen yoktu. Bu nedenle bu saatlerde kimse rahatsız etmezdi onu.

Şaşırmış bir halde masanın yanındaki açık pencereden dışarıya baktı. Boş bir arsaya bakan pencere, yerden iki metre yükseklikteydi. Sert bir hareketle delikanlıya dönerek pencereyi işaret etti:

— Haydi, gazla!

Eğer delikanlı bağırarak olursa bunun bir tuzak olduğu kesinleşecekti... Ve yeniden dertler başlayacaktı. Fakat delikanlı kısa bir tereddüitten sonra elindeki tablayı masaya bırakıp pencereye atıldı. Kolayca yüz drahmi kazanmamın ve yaşlı bir homoseksüeli korkutmanın sevinci içindeydi. Rahat bir soluk alan Elias Ypiru, sakın bir tavırla kapıya ilerleyerek bu saatte kimin gelmiş olabileceğini düşündü.

**

— Bay Ypiru?

Bakışlarındaki ifadeden temkinli olduğu belliydi. Kapıyı araladı ve karşısındakinin polis olmadığını görünce iyice rahatladı. Kapıyı bu yakışıklı erkeğin yüzüne kapatmak imkânsızdı!

— Elias Ypiru benim. Ne istiyorsunuz?

— Adınızı Time Magazine'in Büro Şefi Mark Brown verdi, diye açıkladı Malko.

— Ah, anlıyorum! dedi Ypiru.

Arada bir, bol para karşılığı birkaç yazı isteyen Brown'u şöyle böyle tanıyordu. Alışkanlıkları nedeniyle Ypiru'nun her zaman paraya ihtiyacı vardı. Yaşlandıkça zevklerinin faturası da yükseliyordu. Sevimli bir ifadeyle:

— Size nasıl yardımcı olabilirim? diye sordu.

— Atina'ya bir soruşturma için Time Magazine tarafından gönderildim. Samrım bana yardımcı olabilirsiniz. Dergi bu konuya hayli para ayırırdı...

Malko, Brown'un adım Time Dergisi'nden almıştı. Nasıl olsa Rum gazeteci bunun doğruluğunu araştırmazdı.

Elias Ypiru kapıya dayanmış, onu seyrediyordu. Yunan başkentinde olup biten her şeyden haberdardı. Fakat her haberi yazması imkânsızdı.

Yunan polisi elini kolunu bağlamıştı.

— Yardımcı olabileceğimden emin değilim, dedi Rum. Son zamanlarda ortalıkta pek dolaşmıyorum...

— Beş dakika içeri girebilir miyim?

Gazeteci kapıyı açıp yol verdi. Neyse ki velet toz olmuştu. Yaşlı Rum topallayarak masasına geçip oturdu.

— Hangi konuyla ilgilisiniz?

Malko en saf görünümünü takındı.

— Henry Eagleton'un ölümüyle ilgili bir yazı istediler benden.

Yaşlı homoseksüelin bir anda omuzları çöktü. Bakışlarını Malko'dan kaçırmaya, titremeye başlayan ellerini gizlemeye çalışıyordu. Suratında hiçbir ifade yoktu. Nihayet:

— Bu konuda gazeteler çok yazdı, dedi. Kesip biriktirdiklerimi size verebilirim.

— Olabilir, dedi Malko. Ama ben yeni haberler arıyorum. Time Magazine iyi bir habere bin dolara kadar ödeme yapmaya hazır. Bu olay Amerika'da büyük yankı uyandırdı.

Elias Ypiru başını salladı.

— Bu konuda ben özel bir şey duymadım. Bütün bildiğim Başbakan'ın çok sarsılmış olması ve polisin elinden geleni yaptığıdır.

Neredeyse kalkıp polisin konuyla ilgili resmi bildirisini ezbere okuyacaktı. Malko'nun gözleri masanın yanındaki rafta duran gri kaplı kalın klastöre kaydı. Elias'in sırları orada gizli olmalıydı.

— Sizin gibi birinin gazetelerde çıkmayan şeyleri de bilmesi gerekir! diye ısrar etti Malko.

Elias Ypiru ne anlama geldiği belirsiz bir homurtuyla başını salladı. Time Dergisi için yapılan soruşturmanın bir kılıf olduğunu anlayacak kadar tecrübeliydi. Malko türünde "gazeteci"ye çok

rastlamıştı. Henry Eagleton'un adını duyduğu andan itibaren, ziyaretçisinin bir "servis" hesabına çalıştığını anlamıştı.

Ama hangi servis? Kendisinin de Yugoslav Ataşesi'ne haber sağladığı olmuştu. İngilizler müşterisiydi. Yaşamak için KYP'ye de bilgi bulmak zorundaydı...

Karşısındaki adam Amerikalılar hesabına çalışıyor olmalıydı. Ya da kışkırtıcı bir ajandı. Temkinli olmak şartıyla ve herkesi hoşnut kılacak şekilde bu adamdan para sızdırabilirdi.

Malko, adamın tereddüt ettiğini fark ediyordu. Yardımcı olmak amacıyla cebinden bir yüz dolarlık banknot çıkarıp, masaya bıraktı.

— Bu akşam sizi tekrar arayacağım.

Elias Ypiru paraya dokunmamıştı, ama gözlerindeki ifade canlanmıştı.

— Akşam, saat dokuza doğru Kolonaki Meydanı'na gelin, dedi Rum. Tepede bir kahve var. Banyo malzemesi satan bir mağazanın tam karşısına düşer. Orada buluşuruz. Yalnız, henüz size bir garanti vermiş değilim. Bu olay çok karışık.

Misafirini kapıya kadar geçirdi. Malko adamın tombul elini sıkarken iğrendiğini hissetti.

— Size iyi şanslar dilerim! dedi Malko'ya.

Elias Ypiru kapıyı kapar kapamaz yüz dolarlığı alıp çekmeceye attı. Bu beklenmedik ziyaretin getirdiği tatlı heyecan öğle uykusunu unutturmuştu ona. Eagleton olayı hayli tehlikeli olmasına rağmen, pekâlâ bundan bir yarar sağlayabilirdi.

Siyah telefon defterini alıp gerekli numaralardan bir liste hazırladı. Önce, bilgi toplamalıydı. Aslında, ne yapacağını biliyordu, ama başına iş açmaktan korkuyordu.

*

Atina'nın en güzel yerlerinden biri olan Kolo-naki Meydanı, çevresi kahvelerle dolu eğimli bir alandı. Kent merkezine iki adım mesafede, Lika-betos Tepesi'nin hakim olduğu dar sokaklarıyla Paris'in Montmartre ve Saint-Germain-des-Pres' sini hatırlatıyordu.

Rahat, hasır bir koltuğa gömülmüş olan Mal-ko gelip geçenleri, çevresinde oturanları seyredi-yordu.

Burada her türden insan vardı: gençler, çiftler, dondurma yiyen yaşlılar, yaşını göstermeyen ve namuslu kadın rolü oynayan yosmalar... Tam kar-şıda ise, vitrini nefis banyo malzemeleriyle dolu büyük bir mağaza bulunuyordu.

Kahvelerin içi, televizyonun çevresine toplan-mış insanlarla doluydu. Meydanı bir aşağı, bir yu-karı katedip duran erkeklerin gözleri kadınlarday-dı. Malko, önünde erimekte olan dondurmayı bir kenara itip Patrik Yohakim Sokağı'ndan çıkan ne-fis yaratığa baktı.

Sarışnılgım daha da vurgulayan siyah giysisi içinde kibar görünümlü, alımlı bir dilber.

Nafsika Ağatyu.

Sakin, umursamaz bir tavırla yürüyordu. Be-lirgin vücut hatları, üzerindeki torba modeli giysi-nin altında kaybolmuştu. Malko hemen yerinden fırladı.

— Nafsika!

Genç kadın sanki hiç tanımadığı biriyle karşı-laşmış gibi sıçradı. Şaşkın bakışlarla Malko'yu süzdü ve nihayet gülümsedi. Kayıtsız bir gülümseme-ydi bu.

— Merhaba! Sizi farketmemiştim, dedi. Kah-velerin önünden geçerken etrafa bakmam, aksi halde erkekler bir macera aradığımızı sanır. Fakat ne yazık ki garajım meydanın hemen ilersinde. Ya-

ni, buradan geçmek zorundayım.

— Gelin, size bir dondurma ısmarlayayım, de-di Malko.

Rum dilber başım salladı.

— Teşekkür ederim, olmaz. Burada görünmek istemem. Biliyorsunuz, pek hoş bir yer değil bura-sı.

Malko, üzerindeki torba giysiye bakarak:

— Bu giysi vücudunuzun güzelliğini gizliyor, dedi. Yazık!

Nafsika cam sıkılmış gibi oldu.

— Oh, ben beğeniyorum. Aslında hep böyle bol giyerim. Göğüslerimin iriliği belli olsun istemi-yorum...

Birkaç saat önce seviştiklerini hatırlamaz gi-biydi. Malko:

— Yine de siyah renk size çok yakışıyor, dedi.

Üzerinde mücevher olarak sadece aslan başlı bir yüzük ve sol dirseğinin üstünde omuza yakın bir noktada yılan biçimli altın bir bilezik vardı.

Bu kez Nafsika'mn etli dudaklarında gerçek bir gülümseme belirdi.

— Efkaristo! * Oyuncuyken hep dul rollerine çıkardım. Siyaha o dönemden alışığım... Artık git-mem gerekiyor. Beni bekleyenler var.

Malko" tam bir randevu istemek üzereyken, meydanın köşesinde Elias Ypiru ile köpeği belirdi. İkisi de topallayarak onlara doğru yaklaşıyorlar-dı. Rumu farkedene Nafsika sanki Malko ile göröl-mek istemiyormuş gibi bir adım geri kaçtı.

— Elias Ypiru ile görüştünüz mü? diye sordu soğuk bir sesle.

— Evet.

— Onun adını vermekle hata ettim galiba.

(*) Teşekkür ederim.

Soysuzun, yalancının tekidir. Aklına geleni uydu-
rur, temkinli olun!

Sonra, Malko'nun elini bile sıkmadan uzaklaş-
tı. Köşede bir gazetecide seks dergilerine bakan in-
ce, uzun bir genç hemen peşine takıldı.

Malko ile Rum gazeteci aynı anda masaya
oturdular. Köpek sahibinin ayaklan dibine çörek-
lendi. Elias yargılayıcı bakışlarla Malko'yu süz-
dükten sonra:

— Hava korkunç sıcak, dedi. Bizim orada mil-
let teraslarda yatıyor.

Cebinden bir mendil çıkarıp alındaki terleri
sildi. Kahvenin tentesi sıcağı biraz olsun engelli-
yordu. Nafsika, Kolonaki Meydanı'nın köşesinde
gözden kaybolmuştu. Malko bir türlü Nafsika'yi
anlayamıyordu. Yat-Kulüp'teki o bir anlık seviş-
me duygusal bir olay mıydı, yoksa bir planın kü-
çük bir parçası mıydı? Nafsika ile general tuhaf
bir çift oluşturmuyorlardı. Aklına kapının aralan-
ması geldi. Rum general, karısının ihanetini gör-
müş olabilir miydi? Nafsika özgür görünüyordu.
Elias Ypiru'nun çatlak sesi Malko'yu kendine ge-
tirdi:

— Konuştuğunuz kadının kim olduğunu bili-
yor musunuz?

— Oh! Kendisiyle bir kokteylde tanışmıştım.
Sanırım bir Rum subayla evli. Önümden geçiyor-
du, bir merhaba diyeyim dedim.

— General Agatyu'nun karışdır, dedi Ypiru.
General, Yunan Gizli Servisi'nin şefidir. Fakat ka-
rısı aşiftenin teki. işi gücü gencecik oğlanlarla ya-
tıp kalkmak. Yaşından bile utanmıyor...

Malko yaşlı homoseksüelin kıskanç haline gül-
memek için kendini zor tuttu.

— Peki, bu yaptıklarına kocası nasıl göz yu-
muyor?

— Kocasını ha!.. O da...

Ypiru sanki çok konuşmuş gibi sustu, sonra
umursamaz bir tavırla:

— Gençler ondan zevk alıyorsa bana ne! dedi.

— Galiba sinema oyuncusuymuş?

Ypiru bu soru üzerine dedikoducu kadınlar gi-
bi hemen atıldı:

— Kralın sevgililerinden biriydi. Sinemaya
kralın aracılığıyla geçti. Daha sonra da Atina'da
yatmadığı adam kalmadı. Yüzlerce sevgilisi oldu.

Malko hayal kırıklığına uğramış gibi bir duy-
guya kapıldığı hissedince konuyu değiştirdi:

— Bir şeyler öğrenebildiniz mi?

Gazeteci çenesini kaşıyarak:

— Henüz bir şey yok, dedi. Ama yarın olabilir.

Malko ilgilenmez göründü. Bu bile iyi bir ha-
berdi. Yaşlı gazeteciyi biraz daha tahrik etmeye
karar verdi.

— Polis on milyon drahmi verip yine de bir so-
nuç elde edemediğine göre sizin bir şey öğrenme-
niz hayli güç olacak anlaşılan.

Elias Ypiru'nun gözlerinin içi güldü.

— Kimi insan vardır paraya önem vermez, de-
di. Kimileri de bülbül gibi ötmeye hazırdır, ama
adlarının duyulmasından korkarlar.

Malko hiç sesini çıkarmadı. Rumdan bir şey
öğrenme ihtimali binde birdi, fakat yine de bu şan-
sı denemeliydi. Atina'daki ilk günü hiç de boş geç-
miş sayılmazdı.

Yaşlı homoseksüel elindeki kaşıkla köpeği
dürtüp duruyordu. Ismarladığı dondurmaya elini
bile sürmeden ayağa kalktı.

— Yarın aynı saatte buluşmak üzere. Temkinli
olun. Yunan Hükümeti bu konuda çok hassas.
Benden bilgi aldığınızı kimseye söylemeyin.

— Elbette, dedi Malko.

Ypiru topallayarak Kolonaki Meydanı'nın yu-karsına doğru tırmanırken Malko düşünceliydi. Ertesi günü iple çekiyordu. Atina'da, Henry Eagle-ton'u kimin öldürdüğünü bilen biri vardı herhal-de.

Yandaki masalardan birine süslü püslü bir ka-dın oturup bacak bacak üstüne attı. Malko'nun dondurması tamamen erimiş ve yeşilimsi bir sıvı-ya dönüşmüştü. Artık Grande Bretagne'a dönüp Krizantem'i bulmaktan başka yapacak iş yoktu. Nafsika Agatyu'yı düşünerek kalktı. Gecenin bu saatinde yapayalnız nereye gidiyor olabilirdi?

*

**

Malko resepsiyona, adına bırakılmış olan me-sajları okudu. Don Richard'ın akşam yemeğine da-veti, santral memurunun Liezen Şatosu'ndan iki kez arandığım belirten notu ve Krizantem'in gez-meye çıktığım bildiren mesajı. Önemli bir haber yoktu.

Bütün gününü Atina gazetelerinin Henry Eagleton'un ölümüyle ilgili yazılarını okumakla geçirmişti. İşe Athens News'ten başlamış, sıra Rumca gazetelere geldiğinde yazıları Rumcadan İngilizceye çevirecek birilerini bulmak ise hiç de güç olmamıştı. Katiller hemen her millete mensup olabilirdi. Her gazete bir başka varsayım ileri sü-rüyordu. "Yedi Cüceler" hariç, KGB'den Filistin-lilere dek, tüm dünya itham edilmişti. Cinayetin ü-zerinden tam beş gün geçtikten sonra, bir sus-kunluk başlıyordu. Gazetelerde konuyla ilgili tek bir satır bile yoktu... Sanki cinayet hiç olmamıştı. Katimerini Gazetesi'nin muhabirlerinden birinin sözleri Malko'yu çok şaşırtmıştı. Adam:

— Hükümet emir verdi, demişti. Bu olaydan söz etmek tehlikeli olabilirmiş.

Daha fazlasını öğrenmek mümkün olmamıştı.

Malko holün dibindeki telefona giderek Don Richard'ı aradı. Akşam yemeğine gidemeyeceğini bildirecekti. Elias Ypiru ile buluşacaktı. Amerikalı son derece neşeliydi. Nafsika ile" ortadan kaybol-masına değinmediği gibi, General" Agatyu'nun kendisinden çok hoşlandığını ve gelecek hafta Ati-na'da onuruna bir yemek vereceğini bildirdi. Mal-ko birkaç gün içinde Amerikalıyı arayacağına söz vererek telefonu kapadı. Sanki tabuymuş gibi, Henry Eagleton'dan hiç söz etmemişlerdi yine.

Akşama kadar vakit öldürmekten başka yap-a-cak bir işi yoktu. Malko, Nafsika'dan bir haber çıkmamasına canı sıkılarak odasına döndü.

*

**

Tek bacaklı yaşlı ayakkabı boyacısı işini bitir-diğinde Elias Ypiru da meydanın köşesinden belir-di. Malko'nun yanına geldiğinde koltuklardan biri-ne oturup bacaklarını uzattı.

— Hava bozacak, dedi.

Sonra fıstıklı dondurma ısmarladı ye Atina'da yazların nasıl bir felaket içinde geçtiğini anlatma-ya koyuldu. Çekirge sürüsü gibi gelen turistler-den, sıcaktan, balık bulamamaktan, bacaklarının sızladığından söz etti...

— Henry Eagleton hakkında bir şey bulabil-di-niz mi? diye sordu Malko. Maalesef fazla vaktim yok burada.

— Sabırlı olacaksınız, dedi Ypiru. Burası Do-ğu sayılır.

Dondurmasından bir kaşık alıp ağzına attık-tan sonra devam etti:

..— Eski dostlarımdan biri bir haber verdi...

— Nedir o?

Ypiru sanki kahve casuslarla doluymuş gibi

4.>

iyice Malko'ya yanaştı.

— Saldırganlardan birinin kim olduğu anlaşılmış. Bu günlerde tutuklayacaklarmış. Fakat, yine de tam olarak emin değiller... Adam, Komünist Partisi Gençlik Teşkilatı'ndanmış.

— Nasıl öğrendiniz bunu? diye sordu Malko. Elias Ypiru önemsemez bir tavır takındı.

— Gizli Servis'ten emekli biriyle, arada bir domino oynarız. Emekli olmasına rağmen arkadaşlarıyla ilişkisini kesmemiş... Haber kaynağı o. Arkadaşları çok şey biliyor. Dediğim gibi, hükümet bu konuyu aydınlatmak niyetinde.

— Katil zanlısının kim olduğunu öğrenebildiniz mi?

Ypiru başım salladı:

— Elbette. Adresini bile aldım.

IV. BÖLÜM

Malko kulaklarına inanamadı. Çevresinde her şey silinmiş, Jane Eagleton'un hüznü yüzüyle karşısındaki fok balığını andıran Rumdan başka bir şey görmez olmuştu. Elias Ypiru'nun verdiği haber tüm Rum gazetelerine manşet olacak türdendi. Öyleyse bu haberi niye ona veriyordu? Yaşlı gazeteci Malko'nun aklından geçenleri okumuş gibi:

— Verdiğim bu bilgiyi bir resmiyet kazanmadan sakın etrafa yayayım demeyin, diye uyarıda bulundu. Aksi halde ikimizin de başı derde girer.

— Ne zaman tutuklayacaklar onu?

Elias Ypiru anlamlı bir şekilde gülümsedi:

— Tutuklayacaklarım sanmıyorum. Sakıncalı bir şey bu. Bir Rumun şu sıralar bir Amerikalının katili olarak yargılanması hiç de hoş kaçmaz. Komünist bile olsa. Özellikle Kıbrıs meselesinin gündemde olduğu şu günlerde...

— Peki ne olacak?

Gazeteci masayı temizler gibi bir hareket yaptı.

— Ondan kurtulma yoluna gidebilirler. Gizlice tabii!

Akla yakındı bu. Böylece gerçek hiçbir zaman öğrenilemezdi. Malko atıldı:

— Bana adını ve adresini verin bu adamın.

Ypiru tek kelime etmeksizin cebinden dörde katlanmış bir kâğıt çıkarıp, Malko'nun parmakları altına sürdü.

Avusturyalı hemen kâğıdı açtı ve okudu:

"Mikaeli Kitru, Odos Karapanu, 126 numara, Glifada."

— Tepenin eteğindeki son ev, diye açıkladı Ypiru. Karapanu Sokağı denize dikey bir yokuştur.

— Oraya hiç gittiniz mi?

— Hayır, ama Glifada'yi bilirim.

— Bu haberin gerçekliğine inanıyor musunuz?

— Elbette.

— Peki, ne kadar istiyorsunuz? diye sordu Malko.

Elias Ypiru gözü tok bir tavır takındı.

— Oh, ben bir şey istemiyorum. Eğer dostuma birkaç bin drahmi vererseniz memnun olur. Emekli aylığı çok az. Hayat da gitgide pahalalanıyor.

— Ama siz de vakit harcadınız...

— Bunun önemi yok, dedi Ypiru. İhtiyacım olsa söylerdim. Size yardımcı olmaktan mutluluk duydum. Gazeteciler birbirlerine destek olmalı. Hem zaten, bana yüz dolar vermişsiniz ya!

Parmakları masamın üzerinde kayarak Malko'nun eline doğru yöneldi... Neyse ki, Malko'nun elinde dondurma kaşığı vardı. Ypiru karşılık göremeyince elini çekti ve soğuk bir tavırla:

— Sakın benden söz etmeyin, dedi. Ve yazınızı da mümkün olduğunca geç yayınlayın.

Malko cebinden iki tane yüz dolarlık banknot çekip gazeteciye uzattı. Ypiru, Malko'nun elini okşayarak paraları aldı. Gözlerinde neşeli bir ifade vardı. Malko hesabı ödemeye kalktığı anda Rum en-

gel oldu.

— Hesabı bana bırakın! Beni yine ararsamz sevinirim. Belki başka şeyler duyuram.

Köpeğiyle birlikte topallayarak uzaklaştılar. Malko bir türlü karara varamıyordu. En akla yakın düşünce, yaşlı gazetecinin kendisinden para sızdırmak istemesiydi.

Ya da, Henry Eagleton'un katillerinin yakalanmasını isteyen kimseler vardı. Fakat bunlar ne Yunan Gizli Servisi'nin adamları, ne CIA'lı Amerikalılardı. Malko, Krizantem'i yanında getirmekle yerinde hareket etmiş olduğunu düşündü;

*

**

— Maalesef, hiçbir ilerleme yok!

Don Richard'ın mavi gözlerinde üzüntülü bir ifade vardı. Malko Amerikalıdan kuşku duyduğuna pişman oldu. Atina'daki tüm CIA ajanları elbette ki meslektaşları Henry'nin intikamını almak isterlerdi. Hem de en az Jane ve Malko kadar. Avusturyalı, Ypiru'dan aldığı habere dayanarak, Richard'ın ağızını aramış ve Yunan Servislerinin bir ilerleme kaydedip kaydetmediklerini sormuştu. Richard her sabah Agatyu'ya telefon ettiğine göre, böyle bir durum varsa, duymuş olmalıydı.

Tabii Rumlar her şeyi ona söylüyorlarsa!

— Belki suçlular bulunur, dedi Malko.

Don Richard, her an gitmeye hazır olmuş gibi, elindeki çantanın fermuarıyla oynayarak başını salladı:

— Katiller belki de öldü. Böyle bir operasyonun sorumlusu ben olsam, işi görenleri hemen temizletirdim. "Şirket" bizdeki tüm haberleri toplamasını iyi bilir, ama görev verdiler mi de gereken her şeyi söylemekten sakınırlar. Belki de Henry, kuyruğuna tencere bağlanmış bir kedi gibi, attığı her

adım herkesçe biline» bir durumdaydı...

Malko bu olayda birinin yalan söylediğinden emindi. Bu, ya Ypiru, ya Yunan Servisleri ya da karşısında oturan adamdı.

— Peki siz... Siz bir şeyler bulabildim^ mi? diye sordu Don Richard.

Malko olumsuz biçimde başım salladı.

— General Agatyı ile yemekte siz de vardınız, adam ağzım açmadı... Sadece birkaç gazeteye göz attım, ama bir şey bulamadım. Jane Eagleton'a ikna edici bir haber götürmeliyim, öyle değil mi?

Amerikalı hemen onayladı.

— Elbette.

Malko, Amerikalının Naf sika'dan söz etmesini bekliyordu. Ama diğerinin hiç oralı olmadığım görünce, Amerikalıyı biraz yemlemeye karar vererek:

— Sahi, dedi, dün akşam Kolonaki'de generalin karısına rastladım-••

— Kolonaki'de mi?

Don Richard gerçekten şaşırmış görünüyor-du. Malko hemen durumu açıklığa kavuşturdu.

— Aslında sadece geçiyordu. Ayaküstü birkaç laf ettik.

— Son derece çekici bir kadın, dedi Don Richard. Fakat evliliği pek yolunda gitmiyor galiba. Kocasıyla ender çıkar. Aslında bu da normal, çünkü general ömrünü teknesinde geçirir. Karısıysa Vuliagmeni'deki Astir Oteli'nin bungalovlarını tercih eder. Orası daha konforlu. (Güldü.) Kendinizi oraya davet ettirmeye bakın. Hafta sonları için idealdir.

Malko fırsatı kaçırmadı.

— Doğru, bu arada çevreyi gezip görmeyi ben de istiyorum, ama kaybolmaktan korkuyorum. Bana Henry'nin şoförünün izinli olduğunu söyle-

mistiniz. Belki birkaç günlüğüne ondan yararlanabilirim. Böylece o da biraz para kazanmış olur. Adresi sizde vardır herhalde?

— İyi fikir! dedi Don Richard.

İçinden başka türlü düşündüğü belliydi. Malko Amerikalının tereddüt ettiğini hissetti. Gergin bir hali vardı. Neden sonra, dahili haberleşmenin düğmesine bastı.

— Suzi, Leonidas'ın adresini getirir misiniz? Sonra Malko'ya dönerek:

— Telefonu yok, diye açıkladı. Evine gitmeniz gerekecek. Plaka civarında bir yerde oturuyor.

— Bulurum.

Don Richard küçük el çantasını kapıp Malko'nun elini sıktı.

— Yarın akşam j emeğine geliyorsunuz değil mi? Söz ama! Karım sizinle tamşmayı çok istiyor. Hiç gerçek bir prens görmemiş.

*

**

Yol ortasında mal satan işportacıların kapladığı Tripodon Sokağı'nda adım atmak imkânsızdı. Hemen her milletten oluşma kalabalık ve gürültücü bir turist grubu, satıcıların hırslı bakışları altında akla hayale sığmaz garip hatıra eşyalarını kurcalıyor, arada bir Plaka'yı dolduran binaların arasından Akropol'ü gördüklerinde hayretle bağırıyorlardı. Havalann ısınmasıyla birlikte Rumlar ulusal sporlarına, yani turist avına başlamışlardı. Plaka, uyduruk hatıra eşyaları ve derme çatma tavernalarıyla tam bir av sahasıydı.

Leonidas'ın evini arayan Malko, on sekizinci yüzyıldan kalma diye yutturmaya çalıştıkları yeni yapılmış bir ibriği kibarca reddederek 46 numaranın önünde durdu. Altında kunduracı dükkânı bulunan harap bir evdi bu. Kapıyı geçip loş bir koridora girdi. Akropol ile yaşıt olması gereken merdi-

venlerden çıkıp sahanlıktaki tek kapıyı çaldı. Ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı. Dişleri dökülmüş, yuvarlak, saf yüzlü bir adam belirdi. Üstünde lekeli bir gömlek ve ütüsüz bir pantolon vardı. Malko'ya Zeus gibi bakıyordu. Arkasındaki masada bir parça ekmek, peynir ve bir şişe şarap vardı.

— Leonidas siz misiniz?

— Evet, dedi iriyarı adam.

— Merhaba! Ben elçilikten Bay Richard tarafından geliyorum.

Leonidas'ın söyleneni anlaması için aradan hayli zaman geçmesi gerekti. Neden sonra:

— Sahi mi? dedi. Bana ihtiyacı mı var?

Malko gülümsedi.

— Onun değil, benim var! Birkaç günlüğüne iyi bir şoför arıyorum. Bay Richard izinli olduğunuzu söyledi.

— Eğer Bay Richard bir sakınca görmezse...

— Bay Richard izin verdi. Bana İngilizce bilen bir şoför gerekiyordu.

Leonidas gülümsedi.

— Şu an boşum. Yardımcı olmak isterdim, ama arabam yok.

— Arabayı ben kiralayacağım, dedi Malko. İşte ne zaman başlayabilirsiniz?

— Yarın sabah ancak. Hastalanan kız kardeşimi görmeye gideceğime söz vermiştim.

İngilizcesi pek öyle iyi değildi, ama anlaşılıyordu. Malko can sıkıntısını belli etmedi. Henry Eagleton'un katiliyle ilgili haberi alalı yirmi dört saat olmuştu. Bu gibi işlerde zaman kaybetmek tehlikeliydi fakat Leonidas'a da ihtiyacı vardı. Çünkü katilleri tanıyabilecek tek kişi oydu. Malko adamı bağlamak için masanın üzerine iki adet beş yüz drahmilik banknot attı.,

— Bunu avans veriyorum. Sahi, Henry Eagleton'un çok eski bir dostu olduğumu biliyor musu-

nuz?

Leonidas'ın bakışlarında bir hüznün belirdi.

— Zavallı Bay Eagleton! öyle kibar bir insandı ki! Ne korkunç bir olay. O gece çok korktum, beni de öldürecekler sandım. Bayan Eagleton devamla bağıırıyordu. Neler çektim! Polis saatlerce soru sordu bana... Olaydan haberim olduğunu söyletmeye çalıştılar. Sanki Bay Eagleton'u ben öldürmek istemişim... Nihayet, üç gün sonra salıverdiler...

— Ya büyükelçilikte? Orada da sıkıştırdılar mı sizi?

— Hayır. Orada çok kibar davrandılar.

— İyi ama az önce, neler çektim, dediniz.

— Şey...Şunu demek istedim... Olay gecesi bir kızla randevum vardı. Elçilikte memurdur. Bay Eagleton'u bıraktıktan sonra birlikte yemek yiyecektik. Tabii gidemedim. Ondan sonra da bir daha benimle çıkmadı.

Malko kendini tutamayıp güldü.

— Atina'da bir sürü kız var, Leonidas. Biri olmazsa diğeri olur. Bunda dert edinecek ne var?

— Bu sözünü ettiğim bambaşkaydı, diye mırıldandı. Ben kadınlara pek yanaşamam. Çekinirim. Zaten, Bay Eagleton'un yaş günü kokteylinde gelip beni yemeğe davet eden de o oldu.

Birden, Malko'nun kafasında bir "şimşek" çaktı.

— Bu kız elçilikte ne yapar? diye sordu.

— Vize servisinde çalışır. Uzun boylu, esmer ve ÇOK güzeldir. Saçları kıvrır kıvrıdır.

Ürkütücü bir şeydi bu... Malko'nun kafası alalak bullaktı.

— Bay Eagleton'u evine götüreceğinizi ona söylemiş miydiniz?

— Elbette, dedi Leonidas. Patronu bırakıp yarım saat içinde döneceğimi bildirdim. Onu bir ta-

vernaya götürmeyi tasarlıyordum...

— Peki, bu güzelin adı nedir?

Birden, Leonidas susuverdi. Alnı kıvrılmış, umutsuz bir tavır takınmıştı.

— Hatırlamıyorum... Her şeyi unuturum zaten. Ama...

— Zararı yok, boşver! dedi Malko. Bay Eagle-ton'a ateş edenin Rum olduğu söyleniyor, ne dersin?

— Bayım, dedi şoför, ifademde bunu bilmediğimi söyledim. Çünkü polis bunun ifadeye geçmesini istemedi. Ama, adam Rumdu.

Leonidas moralini düzeltmek ister gibi ağzına koca bir peynir parçası attı, sonra Malko'ya dönerek:

— Bunu duymamış olun, yoksa başınız belaya girer, dedi.

— Bundan emin olabilirsiniz. Yarın sabah dokuzda sizi Grande Bretagne Oteli'nde bekliyorum. Holde buluşuruz.

— Nereye gitmek istiyorsunuz? diye sordu şoför. Sunyon Burnu'na mı?

— Glifada'ya gideceğiz, dedi.

V. BÖLÜM

İskandinav Hava Yolları'nın bir Boeing 747'si iniş takımları çıkmış durumda zeytin ağaçlarını yalayarak iniş pistine doğru süzüldü. Leonidas durdu. Toprak yola dönüşmüş olan Karapanu Sokakı bu noktada ikiye ayrılıyordu. Malko cırcır böceklerinin seslerini duydu. Öne doğru eğilip dikkatle baktı. Sol tarafta, zeytin ağaçlarının ardında bir ev farkediliyordu.

— Şu tarafa! dedi Leonidas'a.

Araba tekrar hareket etti. Altlarındaki kiralık 220 Mercedes sarsılarak ilerliyordu.

Leonidas'ın yanında oturan Krizantem ter içindeydi. Saronikos Körfezi'nin parıltıyan mavi suları arkada kalmıştı. Yol, zeytin ağaçlarının arasından kıvrılarak tepeye doğru uzanıyordu. Ev, birdenbire karşısına çıkıverdi. Malko hemen Leonidas'a eğildi:

— Biraz durun.

Sonra Krizantem'e dönerek Türkçe olarak:

— Elko, aşağı inip sanki çiş yapacakmış gibi evin etrafını dolaşın.

Malko evi inceledi. Garajda bir araba vardı. Ortalıkta kimseler görünmüyordu. Evin giriş kapısına merdivenle çıkılıyordu. Malko:

- Arkadaşım bizi birazdan bulur, dedi Leoni-

das'a. Biz gidelim.

Arabayı hareket ettiren Leonidas, Krizantem'in belinden çıkardığı eski Astra'yı kurduğunu farketmedi. Malko'nun yassı tabancası belinde, gömleğinin altındaydı ve namlusuna kurşun sürülmüş durumdaydı. Malko'nun planı basitti. Eğer Leonidas katili tamyacak olursa, adamı hemen yakalayıp Amerikan Elçiliği'ne götürecekti ve Don Richard'a teslim edecekti.

Krizantem yolu çevreleyen kayalıkların arasında gözden kaybolmuştu.

Leonidas arabayı garajın önünde durdurdu.

— Sizi bekleyecek miyim?

— Hayır, dedi Malko. Siz de gelin.

Leonidas'in şaşkınlığını görünce ekledi:

— Görüşeceğim kişilerin İngilizce bilip bilmediklerinden emin değilim.

Arabadan birlikte indiler. Malko garajdaki arabayı inceledi. Krem renkli döküntü bir Fiat'tı bu. Üzerinde Yunan plakası vardı. Merdivenleri çıktılar. Malko kapıyı çaldı.

Arabanın dışında hiçbir hayat belirtisi yoktu. Tekrar kapıyı vurdu. Yine cevap çıkmadı.

Bu kez tokmağı tutup çevirdi. Tokmağın döndüğünü ve kapının açıldığını hayretle izledi.

Ondan sonrası öyle ani oldu ki, Malko kımıldayacak vakit bulamadı. Leonidas 'ı korkutmamak için tabancasını çıkarmamıştı.

Kapının açılmasıyla birlikte karşılarında yere diz çökmüş, elinde makineli tüfek bulunan yanık tenli, sert ifadeli bir adam buldular. Malko adamın tetiğe bastığını görmedi.ama basacağını hissederek kendini yana attı. Aynı anda kulakları sağır eden makineli tüfek sesi ve Leonidas'm çığlığı duyuldu. Merdivenin basamaklarına sinen Malko silahım çekerken şoförün sahanlığa yığıldığını farketti.

Bir cam kırılması ve yeniden silah sesleri duyuldu. Malko kapıya fırlayarak şoförün üzerinden atladı. Zavalh adam tam aimnden vurulmuştu. Cam gibi ifadesiz gözleri göğe çevriliydi. Aimnden akan kan çenesine kadar ulaşmıştı. Malko, Krizantem'in Astra'sının sesini duydu. Ardından da bir kadın çığlığı.

Yeni bir kurşun yağmuruyla karşılaşma ihtimaliyle tüm kasları gerilmiş bir halde kendini kapıdan içeri attı ve pencereden girmiş olan Krizantemle burun buruna geldi. Salonu dolduran barut kokusu genzini yakıyordu. Malko merdiven başında kızıl saçlı bir baş farketti. Nişan alarak:

— Dur! diye bağırdı.

Kızıl saçların kaybolmasıyla birlikte yeni bir kurşun yağmuru geldi. Malko sırtım duvara verdi. Kaçaklar garaja ulaşmaya çalışıyorlardı. Krizantem:

— Aşağı inelim! dedi.

Malko, Leonidas'in cesedi üzerinden atlayarak merdivene koştu; arkasından da Krizantem. Son beş basamağı aşarak kendini yere attı. Doğrucu-lacağı sırada Fiat garajdan fırladı. Direksiyonda kızıl saçlı kadın vardı.

Malko kadını yandan gördü. Elmacık kemikleri çıkık, çenesi yuvarlaktı. Yanındaki adamın makineli tüfeğinden çıkan kurşunlar Avusturyalının başım sıyrarak duvara çarptı.

Malko ile Krizantem uzaklaşan arabaya aynı anda ateş açtılar, ama isabet ettiremediler. Araba virajı dönüp gözden kaybolmuştu. Malko doğru-lup Leonidas'a baktı. Öfkeden kuduruyordu.

— Namussuz herif! diye bağırdı Malko.

Krizantem de Türkçe olarak:

— Bok soyu! demekle yetindi.

Her ikisi de Elias Ypiru'yu düşünüyordu.

Elko Krizantem bir adım öne çıkınca sesini kısıtı. Bir köşede uyumakta olan buldok yerinden doğruldu ve Krizantem'in yamna gelip kuyruğunu sallayarak sürtünmeye başladı. Efendisinin durumu umurunda değil gibiydi.

Birden, gazeteci sert bir emir verdi:

— Saldır, Demos!

Demos, Krizantemin elini yaladıktan sonra topallaya topallaya köşesine gidip yattı. Hayvandan yardım göremeyen Rum, bu kez Malko'ya döndü:

— Ne istiyorsunuz? Niçin zorla büroma giriyorsunuz? Benim gibi zavallı bir ihtiyarı korkutduğunuz için utanmalısınız. Çocuğum olacak yaştasınız...

— Tanrı korusun! dedi Malko.

Efendisine saygısızlık yapıldığı hissederek Krizantem, Rumun ayağına bir tekme yapıştırdı. Ypiru bir çığlık attı. Krizantem'in pencereyi kapadığını görünce de kendini bir koltuğa bıraktı. Malko yaklaşp önünde durdu.

— Beni gönderdiğiniz yerden geliyorum, diye söze başladı. Hani şu Henry Eagleton'un katili olabilecek kişinin evinden. Bizi bekliyorlarmış orada. Şoförüm öldü. Ben de şans eseri kurtuldum. Beni oraya göndermenizi kim söyledi? Ve niçin?

— Söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum, diye inledi Rum. Rahat bırakın beni. Ben bir şey bilmiyorum. Sadece size yardım etmek istedim. Şimdi izin verirseniz köpeğimi dolaştırmaya çıkacağım...

Elko devamlı çevresinde dönüyordu. Malko gülümseyerek:

— Size arkadaşımı tanıtayım, dedi. Kendisi TürktürL

Elias Ypiru yutkunup, kendini açındırır bir

ifadeyle Malko'ya baktı. Dudakları titriyordu.

— Yemin ederim bir şey bilmiyorum.

Krizantem yaklaştı, Rumu yakasından tuttuğu gibi koltuktan kaldırıp kanepenin üzerine sırtüstü uzattı. Korkudan eli ayağı kesilen Ypiru hiç karşı koymuyordu. Malko sertlikten nefret ederdi, ama şu an seçim yapacak durumda değildi. Gazeteci onu göz göre göre ölüme göndermişti. Bunun nedenini öğrenmesi gerekiyordu şimdi.

— inatçılığı bıraksanız iyi olur, dedi Malko. Krizantem'in yöntemleri bir duvarı bile konuşturur.

— Ben sakat bir insamm, bana kötülük etmeyin, diye yalvardı Ypiru.

Krizantem cebinden boğma telini çıkararak:

— Konuş, orospu çocuğu! dedi.

Sol eliyle robdöşambırı yakalayıp çekti, kumaş yırtılarak sıyrıldı. Rum boğuk bir çığlık attı:

— Durun, öldüreceksiniz beni. Ben bir şey bilmiyorum.

Manzaradan iğrenen ve utanan Malko başını çevirdi. Elias Ypiru kanepenin üstünde çırılçıplak yatıyordu. Yağh saçları terli yüzüne yapışmıştı.

Krizantem yapacağı yaptı: Boğma teline küçük bir düğüm atıp Rumun hayalarına geçirdi ve yukarı doğru bir çekişte düğümün boşluğunu aldı. Ypiru iki kat oldu. Ellerini kanepeye dayamış, belini mümkün olduğunca yukarıya kaldırarak acısını azaltmaya çalışıyordu. Canının pek yanmadığı belliydi ama korkudan kesik kesik solumaya başlamıştı.

— Yalan söylüyorsunuz, dedi Malko.

Elias kekeledi:

— Annemin ölüsünü öpeyim, bir şey bilmiyordum. Size söylediklerim doğruydu. Belki de sizi polis sandılar...

— Kimden bilgi aldınız?..

Gazeteci cevap vereceği yerde hıçkırarak ağlamaya başladı. Krizantem teli çekip düğümü biraz daha sıktı. Ypiru inledi. Malko Krizantem'e, fazla ileri gitmemesini işaret etti. Amacı işkence değil, sadece Rumu korkutmaktı.

Gözleri kayan Elias bayıldı. Krizantem düğümü biraz gevşetti.

— Dikkatli olun, Elko! diye uyardı Malko. Krizantem omuz silkti.

— Kore'de Çinlileri böyle sorguya çekerlerdi ve hiçbiri de ölmedi, sayın Prens!

Çinliler belki de Rumlardan daha dayanıklıydı. Malko kendine gelen yaşlı homoseksüele eğildi:

— Size böyle davrandığım için üzgünüm, ama şansım olmasaydı şu an ölmüş olacaktım. Hem de sizin yüzünüzden. Bana gerçeği söylemek zorundasınız.

Yaşlı gazeteci çipil gözlerini Malko'ya çevirdi. Bakışlarında korku vardı. Belli belirsiz bir sesle:

— Size onun adını veremem. Kendisi dostumdur. Zaten ona da sorarsanız aynı cevabı alırsınız. Bırakın beni.

Malko Elias Ypiru'ya baktı. Kararsızdı. Krizantem'in işkencesine fazla dayanacak gibi görünmüyordu. Hem, belki de gerçeği söylüyordu. Üzerlerine ateş açan adam gerçekten de Henry Eagleton'un katili olabilirdi. Kendilerini polis zannetmesi de mümkündü...

Her neyse, şimdi sağdı ya!..

— Krizantem, bırakın onu!

Krizantem isteksiz bir tavırla boğma telini çıkardı. Ypiru kasıklarını ovmaya başladı.

— Bana yalan söylediniz, dedi Malko'ya.

— Ne yalanı?

— Gazeteci değilsiniz siz.

Malko cevap vermedi. Gereği yoktu. Bir telefonla gerçeği Time Magazine'den öğrenmiş olabilirdi.

Malko:

— Bilgiye ihtiyacım vardı, dedi. Daha da olacak.

Elias Ypiru doğruldu. Elleriyle kasıklarını örterek Malko'ya baktı.

— Beni kendi işlerinize bulaştırmaya hakkınız yok. Palavra atacağınıza gerçeği söyleseydiniz daha iyi olurdu.

— Söylesenize, dedi Malko, Henry Eagleton cinayeti hakkında başka ne biliyorsunuz?

— Hiçbir şey! diye bağırdı Rum. Bilsem de söylemem zaten. Yaşamak istiyorum ben.

Parçalanmış robdöşambrına sarınarak gidip kapıyı açtı.

— Haydi, defolun şimdi. Bir daha da karşıma çıkmayın.

O güzel dostluk sona ermişti! Malko ile Krizantem çıktılar. Kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Ypiru köpeğin yanına geldi, bir tekme attı. Hayvan inledi. Sonra, sağlam bacağı yorulana dek hayvanı tekmeledi durdu. Soluk soluğa kalmıştı. Küfrederek masasına döndü, telefonu açtı. Ahize elinde, ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

*

**

— Üzücü, gerçekten çok üzücü!..

Don Richard ellerini boş masanın üzerine dayamış, samimi bir ifadeyle başını sallıyordu. Malko, Glifada'da olup bitenleri ayrıntısıyla anlatmıştı.

— Üzücü olan hangisi? diye sordu Malko. Leonidas'ın öldürülmesi mi, yoksa beni öldürmek istemeleri mi?

Amerikalının mavi gözleri Malko'ya çevrildi:

— Bu gazeteciye ne derecede güvenilir, bilmiyorum. Anlaşılması güç bir tip. Birçok kişiye hizmet eder. Sadece Rumlara da değil, herkese... Adamın dilinin altında bir şeyler olduğu muhakkak, ama sizin de, tek başınıza özel hafiyecilik oynamanız çok yersiz... Hay Allah. Keşke gelip bana haber verseydiniz...

— General Agatyu bir şeyden söz etmedi mi size?

— Etmedi, dedi Richard. Bu sabah başka bir konuyla ilgili olarak telefonda görüştük. Çok normal görünüyordu...

— Henry Eagleton cinayetinde Rumların parmağı olamaz mı?

— Rumların olabilir, fakat KYP'nin olmaz.

— Peki, bu cinayeti araştırdığım bir sırada beni kim öldürmek isteyebilir?

— Hiç bilemiyorum, dedi Amerikalı. Şimdilik durumu polise bildirmekle yetineceğiz. Siz de lütfen biraz uslu durun. "Şirket" sizi buraya, Henry'ye duyulan saygı ve karısına-olan sevgi nedeniyle gönderdi. Gereksiz kahramanlığın sırası değil. Eğer bir gelişme olursa, inanın hemen duyururum.

Amerikalı gerçekten öfkelenmişti. Malko yanına körükle gitmenin bir faydası olmayacağını düşündü. Zaten Nafsika meselesinden güç duruma düşmüştü adamcağız...

Malko uyuyan yılanın kuyruğuna basmamaya karar verdi. Don Richard sert bakışlarla onu izliyordu.

— Ne düşünüyorsunuz?

— Leonidas'a üzüldüm, dedi Malko. Ailesi için bir şey yapılamaz mı?

— Bir kız kardeşi var, dedi Richard. Cenazesi-ne gelince, o işle elçilik ilgileniyor. Burada ölümler

yirmi dört saat içinde gömülür... Onu tanıdığınızı unutun, böylesi daha iyi...

Malko cevap vermedi. Ortada tuhaf bir durum vardı. Kendisine yöneltilen saldırı Henry'nin ölümüyle yakından ilişkiliydi. Oysa, Don Richard bunu görmezden geliyordu. Ashnda, kolay kolay kül yutmaz, her şeyden ve herkesten kuşku duyan bir ajandı. Böyle davranmasının nedeni neydi?

— Böyle olacağım bilseydim Leonidas'ın adresini vermezdim size. Yazık, iyi bir adamdı!

— Buna ben de üzüldüm, dedi Malko.

— Ama o öldü!

Tartışmayı uzatmanın anlamı yoktu. Bu kez Don Richard Malko'yu geçirmedi. Sadece elini sık-makla yetindi. Akşam yemeği konusunu da hiç açmamıştı. Ayrılmadan önce:

— Polis sorguya çekecek olursa hemen beni arayın, dedi. Sizi kurtarmaya çalışırım, ama yine de belli olmaz...

Malko kendi tabancasıyla Krizantem'inkini geçici olarak otelin kasasına koymuştu. Odadan çıkıp koridorda ilerledi. Birden, gözüne bir yazı ilişti: VİZE İŞLERİ. Elçiliğe geldiğinden beri kafasını kurcalayan ayrıntı buydu işte.

" Yavaşça kapıyı itti. Beş, altı kişinin beklediği bir tezgâh vardı. Gerisinde, elçilik memurları çalışıyordu: Dört kız ve iki erkek. Malko siyah gözlüklerinin ardından onları inceledi. Leonidas'ın tarifine uyan bir tek kız vardı. Yirmi yaşlarında, kıvrık siyah saçlı, esmer bir tipti. Bulunduğu yerden, yalnız başı ve iri göğüslerini saran beyaz tişörtü görülüyordu.

Malko eğilerek masasının üzerindeki madeni plakayı okudu. Alikı Vulunis.

Malko'nun kendisine bir şey soracağım sanan genç kız başını kaldırıp ona baktı.

Ağzı küçük, dişleri düzgündü. İster istemez insanın gözü göğüslerine kayıyordu. Bakışlarında tuhaf bir ifade vardı. Kayıtsız bir tavırla:

— Bir şey mi istediniz, bayım? dedi.

İngilizceyi Rum aksanıyla konuşuyordu. Malko gülümsedi:

— Leonidas'm sevgilisi siz misiniz?

Genç kızın kaşları çatıldı.

— Leonidas mı?

— Eyet, Henry Eagleton'un şoförüydü... Elçiliğe uğradığımda sizi aramamı söylemişti. Hâlâ sizi düşünüyormuş!

— Leonidas ha!

Hem şaşırmış, hem sıkılmış bir hali vardı.

— Sanırım size aşık, diye bastırdı Malko.

— Ne demek istediğinizi anlayamadım!

— Henry Eagleton'un öldürüldüğü gece birlikte yemeğe gideceğinizden söz etti bana.

Aliki'nin gülümsemesi bir anda kayboldu. Gözlerinde bir anlık bir şaşkınlık oldu, sonra kuru bir sesle:

— Zavallı Leonidas, dedi. Hayal kurmuş olacak... Kokteylde biraz içmiştim. Leonidas'la gevezelik ederken bana yemeğe gitme teklifinde bulundu. Ben de "evet" demişim... Sonradan bunu unuttum...

— Anlıyorum, dedi Malko. Leonidas hayal kırıklığına uğrayacak.

Aliki hiçbir tepki göstermedi. Laf olsun diye gülümseyip işine döndü. Malko vize servisinden çıktığında kararsızdı. Aliki ne kadar içki içerse içsin, Leonidas gibi birinin randevusunu kabullenecek bir tip değildi. Oysa, şoförün yalan söylemediğinden adı gibi emindi.

*

**

Malko çamurluğu çarpık Mercedes'i otelin arkasındaki parka bıraktı. Grande Bretagne'ın önüne araba park etmek imkânsızdı. Anayasa Meydanı'nın gürültüsü yine her zamanki gibiydi. Malko polisle karşılaşmayı bekleyerek resepsiyona geldi. Tek kelime etmeden anahtarını verdiler.

Krizantem odadaydı. Malko duşa girdiğinde o da etrafı topladı...

Duştan çıktığında telefon çaldı. Krizantem açtı ve Malko'ya döndü.

— Bir hanım sizi arıyor!

Malko havluyu beline dolayıp ahizeyi aldı.

- Alo?

— Malko?

Nafsika'mn sesinde bir çekingenlik vardı. Malko içinde hoş bir duygu hissetti. Nafsika nihayet telefon etmişti. Yat-Kulüp olayı demek ki sadece Samos şarabına bağlı değildi... Sabahki saldırı olmasa daha da neşelenecekti. Birden, ona Elias Ypiru'dan bahsedenin Nafsika olduğunu hatırladı... Bütün bu olayların birbiriyle ilişkisi olamaz mıydı?

— Nasılsınız? diye sordu Malko. Aramanıza çok sevindim...

Sesinden endişeli olduğu belliydi genç kadının.

— Sizi rahatsız ettim galiba? Yalnız değilsiniz...

— Yanımda kâhyam var.

Bir sessizlik oldu, sonra Nafsika aceleyle:

— Sizi Vuliagmeni'den arıyorum, dedi. Hafta sonunu geçirmek için Astir Oteli'ne geldim. Yarın yüzmeye gelmek isterseniz...

— Kocam yok mu? diye sormaktan kendini alamadı Malko.

Nafsika umursamaz bir sesle cevap verdi:

- Yok. Yelkenlisiyle denize açıldı.

Bu kez tereddüt etme sırası Malko'daydı. Nafsika'nın davetinin ardında ne olabilirdi?

Suskunluğunun yanlış yorumlanacağını düşündü. Bunu silmek için:

— Bu akşam yemekte beraber olabilir miyiz? diye sordu.

Kısa bir duraksamadan sonra Nafsika:

— Henüz bilmiyorum, dedi. Belki. Saat dokuz buçuk, ona doğru bir arayın.

Kaldığı bungalovun numarasını ve telefonunu verdi. Malko hemen not etti. Bu kuşkulu randevu pek içine sinmemişti. Ama başka yapacak bir şey de yoktu. Kurulanıp giyindi. Önünde daha üç saati vardı. Bara inip bir votka içmeye karar verdi. Krizantem'e dönerek:

- Ben birazdan geliyorum, dedi.

*

##

Malko ağır kapıyı itip salona girdi. Bar dip taraftaydı. Eşikte durup çevreye bir göz attı.

Birden kalbi delice çarpmaya başladı. Barda bir tek kişi vardı. Bir kadın. Üzerinde yeşil dekolte bir giysi, önünde konyak vardı. Malko kadının profilini inceledi.

Leonidas'ın katiliyle kaçan kadındı bu.

VI. BOLUM

Malko bir an gözlerini yumup sabahki olayda, direksiyonda oturan genç kızı düşündü. Yüzler aynıydı. Ayakta durup barın aynasından kadının yüzünü inceledi.

Bu sırada barmen kadına yanaşıp bir şeyler fısıldadı. Yan tarafta, bir masada oturan iki Amerikalı kadın gözleriyle yiyorlardı. Akşamın yedisinde tek başına bir kadının Grande Bretagne'mın barında ne işi olabilirdi? Cevabı belliydi. Dünyanın her yerinde otellerde bu tür müşteri arayan yosmalara rastlamak mümkündür. Fakat katillerle dolaştıkları pek görülmemiştir...

Malko salondan çıkıp hole döndü.

Genç kızın kendisini tanımasından korkmuştu. Ama şu an için elinde tek ipucu olan bu kızın saçlı yosma da her an bir erkeğin peşine takılıp gidebilirdi. Bara, müşteri bulmaya geldiği belliydi. Onu elden kaçırmak aptallıktı. Diğer taraftan, yüz yüze gelecek olsalar bir rezalet kopabilirdi. Sonunda, holün dip tarafındaki telefonlardan birini açıp Krizantem'i çağırdı. Otuz saniye sonra Krizantem yanındaydı. Malko durumu açıkladı.

— Bu sabah sizi farkedecek vakti olmadı. Sırtı size dönüktü. Şansımızı bir deneyin onunla. Tutar-sa, onu bardan çıkarın. Ben peşinizde olacağım.

Ondan sonrasını ayarlarız. Şunları alın...

Üç tane yüz dolarlık uzattı, işi sağlama bağlamak gerekiyordu. Krizantem bara girerken Malko da otelin kasasına gidip silahım aldı. Sonra hole dönüp bir koltuğa yerleşti. Gözü barın kapısmdaydı. Kızın otelde oturmadığı belliydi. Bir votka ısımarlayıp beklemeye başladı. Olan bitenler kafasını karıştırmıştı. Onu niye öldürmek istemişlerdi? Yeşil giysili genç kız en azından bu soruyu cevaplayabilirdi.

*

**

Malko gelip geçenleri izlemekten öylesine yorulmuştu ki, neredeyse Krizantem ile genç kıızı farkedemeyecekti. Krizantem'in devreye girişinden bu yana yarım saat geçmişti. Bu arada üç kez kapının aralığından bakıp, içerde olup olmadıklarını kontrol etmişti. Nihayet çifte kumrular bardan çıktı. Genç kız Krizantem'in koluna girmiş başım omuzuna yaslamıştı. Yalpalayarak yürüyordu. Otelden çıkıp Anayasa Meydanı'nın altına doğru yürüdüler. Sonra bir taksiye atladılar. Araba Amalias Caddesi'nin ışıklarında durdu.

Malko koşarak Mercedes'ine atladı ve arabayı hareket etmek üzereyken yakaladı. Geç bir saat olmasına rağmen trafik hâlâ yoğundu. Havamn baskılığı soluk almayı güçleştiriyordu. Peşpeşe Hilton'un önünden geçtiler. Taksi Amerikan Büyükelçiliği'nin arkasından sola sapıp karanlık dar bir sokağa girdi ve biraz ilerde durdu. Malko Mercedes'i kenara çekip aşağı atladı ve yürümeye başladı. Krizantem ile kızıl saçlı dilber dört katlı modern bir binaya girmişlerdi. Malko binaya daldığında hol boştu. Hemen asansöre koştu ve kapıyı açtı.

Krizantem kadına sarılmış, diğeri de kollarım

onun boynuna dolamıştı. Kapımın gürültüsüne başım çevirip Malko'ya baktı ve birden yüzü allak bullak oldu. Kendini Krizantem'in kollarından kurtararak kapıya seğirtti. Fakat Malko yolunu keserek:

— Korkmayın! dedi. Biz...

Genç kız öyle bir çığlık attı ki, Malko kanının donduğunu hissetti. Korkudan gözleri faltaşı gibi açılan dilber tir tir titriyor, anlaşılmas Arapça sözler söylüyordu. Bir ara Malko'ya saldırmaya yeltendi, fakat Krizantem daha önce davranmış ve boynundan yakalamıştı.

Birden, genç kız iki adamın arasına yığılverdi.

— Orospu! diye küfretti Krizantem.

Holde ayak sesleri duyuldu. Malko içgüdüsel bir hareketle dördüncü katın düğmesine bastı ve asansör hareket etti. Dördüncü kata ulaştıklarında kadim sürükleyerek sahanlığa çıkardılar. Malko ışığı yaktı ve kapı üstlerindeki isimleri okumaya başladı. Amal Largha adına rastladığında genç kızın çantasını karıştırıp anahtarı çıkardı. Kilide soktu, fakat açmadan önce zile bastı. Cevap alamayınca anahtarı çevirip kapıyı itti. İki odalı küçük bir daireydi burası. Pencere bir arsaya bakıyordu. Kız, Krizantem'in kendisini yerleştirdiği koltukta kıpırdanmaya başladı.

— Beni onunla yalmz bırakın, dedi Malko Krizantem'e. Dışarda bekleyin. Barda ne anlattı size?

— Pek bir şey söylemedi. Beyrut'tan geliyor-muş. Kocas çok seyahat edermiş filan falan... Burada gelmemizi sağlamak için akla karayı seçtim. Çok korkuyordu. Bir otele gitmemizi teklif etti.

— Tamam, anladım.

Kızıl saçlı dilber gözlerini açtığında Krizantem çıkmıştı. Malko karşısındaki kanepeye geçip

silahını dizlerinin üstüne koydu ve sakın bir sesle:

— Amal, dedi, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

Gözleri silaha takılan genç kız İngilizce olarak:

— Beni öldürmeyin... Ne olur beni öldürmeyin, diye yalvardı.

Korktuğu belliydi. Koltuğa büzülmüş, titriyordu. Gözleri hep Malko'daydı.

— Sizi öldürmeyi düşünmüyorum, dedi Malko. Sadece, yanınızdaki o adamın beni niçin öldürmek istediğini öğrenmek istiyorum...

Genç kız sustu. Projektör ışığına yakalanmış baykuş gibi bakıyordu. Neden sonra:

— Beni konuşturamazsınız, dedi. Size ateş eden adam gitti zaten. Şu an Atina'da değil.

— Kimdir o adam?

Genç kız yine korkuyla baktı.

— Oh! Lütfen, sormayın bunu!

Tam bir deli saçması! Malko bastırdı:

— Henry Eagleton cinayetine niye karıştı o adam? Kim emir verdi ona?

Genç k&ın bu sözlerden hiçbir şey anlamadığı gözlerinden belliydi. Saçlarının rengi doğal değildi. Ortadoğulu birçok kadın gibi saçlarını kınayla boyamıştı. Uzun süre Malko'yu seyrettikten sonra çekingen bir tavırla sordu:

— Peki, siz kimsiniz?

Malko cebinden kimliği çıkarıp gösterdi.

— Amerikan Haberalma Örgütü adına çalışıyorum. Birkaç gün önce öldürülen bir Amerikan diplomatının katilini arıyorum. Arkadaşınızın katillerden biri olduğu söylenmişti bana.

Genç kızın gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Kekeleyerek:

— Anlayamadım, dedi. Bizim tanıdıklarımız

arasında hiç Amerikalı yok. Beşir Atina'da kötü bir şey yapmadı ki...

— Beşir kim?

— Sabah birlikte olduğumuz genç. Bugün Beyrut'a gitti. Fakat söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum!

Birden hıçkırarak ağlamaya, tepinmeye başladı. Sinir buhranı geçiriyordu. Koltuktan yere kayıp iki büküm oldu. Malko tabancasını beline soktu, sonra koltuk altlarından tutarak Amal'ı banyoya sürükledi.

Küvetin içine sokup düşün soğuk suyunu sonuna kadar açtı. Kamçı gibi inen soğuk su genç kıızı tepeden tırnağa sırlıslam yaptı, bağırarak üzerine açtığı ağzına doldu. Malko geride durmuş, suyun etkisini izliyordu. Amal'ın sinirleri yatıştı, sakinleşti. Küvetten çıktı. Saçları omuzlarına inmiş, yeşil giysisi vücuduna yapışmıştı. Dişleri takırdamaya başladığında Malko'ya aldırılmayarak askılarını omuzlarından kaydırıp, elbisesini kalçalarından sıyırdı... Üzerinde incecik bir külot kalmıştı.

Soğuktan teni diken diken olmuş, göğüslerinin ucu morarmıştı. Üzerine bir bornoz geçirip külotunu çıkardı, yüzünü kuruladı. Gözlerinde yeni den korku belirmişti. Kısık bir sesle:

— Size inanmıyorum, dedi. Beni konuşturacak, sonra da öldüreceksiniz.

Sustu. Malko bir şeyler yapmak zorunda olduğunu hissediyordu. Belinden tabancasını çekti, emniyet mandalını açtı ve silahı namlusundan tutarak uzattı.

— Alın bunu. Kendinizi rahatlamış hissediyorsanız konuşalım şimdi.

Amal silahı yılan tutar gibi tutup bornozunun cebine attı. Her an biraz daha şaşkınlığa düşüyordu. Ama yine de tam olarak kendini rahat hisset-

miyordu.

- Benimle birlikte gelen adam nerede?
- Dışarıda! dedi Malko.
- Ama her an gelebilir!

Gerçekten korkmuştu. Malko kolundan tutup hole götürdü ve gözünün önünde kapıyı kilitledi.

- Şimdi rahatladınız mı?

Genç kız hiç cevap vermeden koltuğun ucuna ilişti. Malko da tam karşısına, kanepeye oturdu.

— Haydi anlatın artık, arkadaşımız Beşir niçin bize ateş etti?

Bu kez genç kız karşı koymadı.

— Onu... Onu öldürmeye geldiğinizi sandı. Sizin Filistinli olabileceğinizi düşündü!

- Filistinli ha! Ama niçin?

Bir bu eksikti...

— Beşir, Cemayel'e bağlı Falanjistlerdendir. Sık sık Atina'ya gelir, silah temin etmeye ve gemiyle onları Beyrut'a naklettirmeye çalışırdı...

- Peki, bizi niye Filistinli sandı?

Amal cam sıkılmış gibi gözlerini yere indirdi.

— Karşı tarafın peşine düştüğünü ve onu öldürmek istediğini öğrenmişti. Silah nakletmesini engellemek istiyorlardı. Atina'da çok Filistinli vardır...

Durum aydınlanmaya başlamıştı. Fakat Malko bu işle Henry Eagleton cinayeti arasında hiçbir bağ kuramıyordu.

— Henry Eagleton adında bir Amerikalı tanıyor musunuz?

Amal başım salladı.

- Hayır. Kim o?

Samimi olduğu kesindi. Leonidas bir hiç uğru-na ölmüştü... Malko Lübnan'ın kadının hâlâ ihtiyatlı ve ürkek olduğunu hissediyordu. Soruşturmayı derinleştirmeden önce onu sakinleştirmek

gerekiyordu.

- Beşir'in yanında ne işiniz vardı?

Kadının omuzları çöker gibi oldu. Çaresizlik içinde ve yorgun bir sesle:

— Ben mülteciyim. Beyrut'un 25 kilometre uzağında Damur'da otururdum. Güzel bir evim vardı. Kocam mühendisti. Fakat Hristiyan'dık. Ocak ayında Filistinliler ile devrimciler kente sızdılar. Karşı koyamadık. Kocamı öldürdüler. Ben de üç gün boyunca ellerinde oyuncak oldum. Yanlarında Damurlu biri vardı, eski komşumuzdu. Kaçmama yardımcı oldu. Tabii, ırzıma geçtikten sonra... Beyrut'a ulaşabildim. Artık Lübnan'da kalmak istemiyordum. Arkadaşlarımdan para bulup bir uçak bileti aldım...

Sustu. Malko bu fırsattan yararlanarak:

- Atina'da ne yapıyorsunuz? diye sordu.

Genç kız başım dikleştirerek meydan okurcasına:

— Orospuluk, dedi. Seçme hakkım yoktu. Burada iş yok. Param da yok. Başlangıçta diğer mültecilerden borç aldım. Fakat ödemem gerekiyordu. Ayakkabım bile yoktu. Oysa Damur'da otuz çift ayakkabım vardı, işe önce Hilton'da başladım, fakat müdür dört kızdan fazlasına izin vermiyordu. Onlar da Rum kızlardı. Grande Bretagne'da daha anlayışlı davranıyorlardı... Müşterilerimi elimden geldiğince seçmeye çalışıyorum. Her neyse, yine de Lübnan'daki o kötü günlerden daha iyi...

Malko kadının anlattıklarına inanmıştı,

— Ya Beşir, onun yardımı olmuyor mu? diye sordu Amal'a.

— Onu Grande Bretagne'da müşteri olarak tımdım. Başımdan geçenleri öğrendiğinde yarandaki paranın hepsini bana verdi. Bu moralimi düzeltti. Buraya sık geliyordu. En son, beş gün önce gel-

di ve Falanjistlerin kiraladığı o eve gelmemi istedi.

— Bizim oraya geleceğimizi kim söyledi?

— Bir Rum... Beşir arada sırada onunla görüşürdü. Gizli Servis'te çalıştığını sanıyorum, ama adını bilmiyorum. Genç, sevimli, kibar biri. Beşir bazı konularda yardımcı olduğunu söylemişti. Dün akşam çok geç döndü eve.

— Niye hemen ayrılmadınız evden?

— Beşir bir gemi için bugün haber bekliyordu. Ben de onu yalmz bırakmak istemedim.

Malko artık Amal'ı görmez olmuştu. Karşılaştığı şoku atlatmaya, bulmacamın parçalarını yerine koymaya çalışıyordu.

Beşir gibi bir militanın Rum ajanlar tarafından izlendiği kesindi. Hatta kendi çıkarlarına onu kullanmışlardı. O da bir kurbandı!

Doğrusu iyi iş tezgâhlanmışlardı: Birbirini taramayan iki kişiyi birbirlerine kırdırtmak. Şans eseri Lübnanlı kızla karşılaşmasa Malko'nun bu dolaptan haberi bile olmayacaktı.

Birden, aklına bir isim takıldı.

KYP'nin Patronu General Mattiaki Agaty. Amerikalıların dostu, Henry Eagleton'un canciğer arkadaşı, Nafsika'nın kocası ve kendisini öğle yemeğine davet etmiş olan Rum subayı. Ölmesine ramak kalan böyle bir şeytanlık, onun yeşil ışığı olmadan tezgâhlanamazdı.

* Aklına Yat-Kulüp'teki koridor ve Nafsika ile sevişmesi geldi. Kapadığından emin olduğu kapıyı arahk bulmuştu. General Mattiaki onları gözlemiş ve aldatılan her koca gibi davranmıştı! Yani intikam almıştı. Ve gizli servis patronu olduğu için de elindeki olanaklardan yararlanmıştı...

Malko kendine lanet etti. Kadınlara olan za-yıflığı az kalsın hayatına malolacaktı. Kabak, za-

vallı Leonidas'ın başına patlamıştı.

Nafsika'nın kocası kişisel hesaplaşmasında gizli servisinden yararlanmıştı. Ajanlık mesleğinde bu gibi davranışların yeri yoktu, ama bunu bozan ilk kişi o değildi...

Amal, Malko'yu seyrediyordu. Avusturyalı bakışlarını Lübnanlı dilbere çevirerek:

— Sanırım olup bitenleri anladım, dedi. Bu olayın sizle bir ilgisi yok. Kişisel bir hesaplaşma bu. Sizi de kullanmış olmalarına üzüldüm.

— Beşir artık Yunanistan'a dönemez. Bunu kendisi söyledi.

— Belki bunu ayarlayabilirim, dedi Malko. Durumu size ileteceğim. Eğer yaşamak istiyorsanız, benimle karşılaştığımızdan sakın kimseye söz etmeyin.

Genç kız olumlu biçimde başım salladı.

— Bana güvenebilirsiniz.

Ayağa kalkıp tabancayı Malko'ya uzattı. Gözlerinin altı mosmor olmuştu. Yabancı bir kentte yapayalnız ve savunmasızdı. Malko ceplerini karıştırıp bir tomar dolar ve drahmi karışımı parayı masamın üzerine bıraktı.

— Sebep olduğum üzüntülerinizi karşılamaz ama...

Amal paraları alıp geri vermek istedi.

— Gereği yok bunun.

Malko ısrar etti, sonra anahtarı çevirip kapıyı açtı. Krizantem holün dibindeydi. Genç kızı içeriye iterek:

— İyi şanslar! dedi.

Kapı kapandıktan sonra iki adam asansöre ilerlediler. Mercedes'e atladıklarında Malko durumu anlattı ve kimden kuşkulandığını açıkladı. Avusturyalının Krizantem'den gizlisi sakhsı yoktu. Krizantem hiçbir yorum yapmadı. Beş dakika

sonra Grande Bretagne'nın önündeydiler. Malko saatine baktı: On buçuktu. Tüm bu öğrendiklerinden sonra Nafsika'ya birkaç soru sormak için can atıyordu...

Holün dip tarafındaki telefona gidip Astir'in numarasını istedi.

— Meşgul, diye karşılık verdi santral memuresi.

On beş dakika sonra numara hâlâ meşguldü. Malko ne yapıp yapıp Rum dilberi görmeye kararlıydı.

— Ben Astir Oteli'ne gidiyorum, dedi Krizantem'e ve tabancasını bırakıp Mercedes'e yürüdü.

*

**

Varkiza Burnu'na ayrılan sapaktan sonra Vuliagmeni yolu bomboştı. Birden, bir dönemeçten sonra sağda, üzerinde "Hotel Astir" yazan ışıklı bir tabela gördü. Tabelamn altındaki kapıdan geçip geniş yeşilliğin ortasında uzanan kıvrımlı dar yola girdi* İlerde, deniz kenarında olması gereken bir bina görünüyordu.

Mercedes'i parka çektiğinde, cırcır böceklerinin ötüşleriyle bozulan o tuhaf sessizliğin, üzerinde hoş etki bıraktığını hissetti. Gözleri karanlığa alıştığında araziye yayılmış bungalovları farketti. Arabaya en yakın olanına yaklaşıp, kapıdaki numaraya baktı: 24. Ondan sonraki 25, daha sonraki 26 idi. Dar bir patikaya girip yapay gölün çevresini dolandı.

Yolun yarısında beyaz üniformalı bir hizmetkârla karşılaştı. Adamı durdurup 32 numaray sordu. Hizmetkâr eliyle gölün yan tarafım işaret etti.

— Şuradaki! Tek olan.

Yüz metre kadar ilerleyip, önünde geniş bir

veranda bulunan bungalova ulaştı.

Tahta panjurların arasından ışık süzülüyordu. Verandanın loş bir köşesine sinen Malko bir an tereddüt etti. Nafsika bu saatte böyle bir yere kapanmışsa, bunu herhalde fal bakmak için yapıyor olamazdı... Kapıyı çalmak yersiz kaçacaktı. Birden, oraya gelmekle aptallık ettiğini düşündü. Zaten ilk karşılaşmaları yeterince başına bela açmıştı. Hem, Henry Eagleton cinayetiyle ilgili daha başka ne anlatabilirdi ki?..

Kendi kendine kızarak verandadan uzaklaşmak üzere geri döndü. Tam bu sırada bungalovdan tiz ve uzun bir çığlık duyuldu. Bir kadın çığlığı...

VII. BÖLÜM

Çıgılık hâlâ Malko'nun kulaklarındaydı. Kadının acıdan mı, zevkten mi bağırıldığı belli değildi. Dışarıya hiçbir gürültü sızılmıyordu. Meraklanarak kapıya yaklaştı ve kulaklarını tahta pancurlara yasladı.

Yine canhıraş bir çıgılık ve devrilen bir eşya gürültüsü geldi.

Malko tereddüt etti. Çıgılığı ondan başka duyan olmamış gibiydi. Aslında, bungalovda olup bitenler onu ilgilendirmiyordu. Çünkü Bayan Agatyu öyle ırzına geçilmesine göz yumacak tiplerden değildi... Buna rağmen Malko bir türlü aynlamıyordu oradan. Çevreye bir göz attı ve aradığını buldu. Soğuk hava cihazının üstünde içeriye görebilecek kadar aralık bir kapak vardı.

Verandadaki koltuklardan birini alıp üstüne çıktı. Dengesini bularak içeriye baktı ve bakmasıyla birlikte beyninden vurulmuşa döndü. Bungalovun loş ışığı inanılmaz bir manzara ortaya koyuyordu. Devrilmiş bir koltuğun yanında, dört ayak üstünde yere diz çökmüş bir kadın vardı. Sırtı Malko'ya, yüzü odanın dibindeki bir yatağa dönüktü. Üzerindeki mor tuvaletin sağ askısı yırtılmış, etekleri beline kadar sıyrılarak en mahrem yerlerini ortaya çıkarmıştı. Malko kadının belinde-

ki altın zinciri farkettili. Aslında zincir olmasa da Nafsika'yı tammakta güçlük çekmezdi. Askısının kopmasıyla bir göğsü dışarı çıkmıştı.

Genç kadının başı yataкта oturan bir adamın dizlerine değiyordu.

İpek gömlekli, hayli yaşlı, saçları özenle taranmış, burnu kemerli, mavi gözlü bir adamdı ve dudaklarında alaylı bir gülümseme vardı. Malko sahnenin ayrıntılarını incelemeye fırsat bulamadan görüş alanına bir üçüncü kişi daha girdi. Kısa boylu, çırlıçıplak bir erkekti bu. Kırılmış saçları ve boynundaki altın kolye ile İtalyan zamparalarına benziyordu. Dişlerinin arasında bir puro vardı. Göğsünü ve sırtını saran kılları ve iri erkeklik uyuyla daha çok bir hayvanı andırıyordu. Ağzında purosunu, eğilip Nafsika'mın kalçalarını okşadı.

Malko tiksinererek başını çevirdi. Bu gibi manzaralara tanık olmaktan hoşlanmazdı. Bulunduğu yerden inmek üzereyken yeni bir çıgılıkla olduğu yerde kaldı. Bu kez, çıgılığın zevkten olmadığına emindi. Eğilip içeriye baktı.

Kıllı herif purosunu elinde tutuyordu. Debelenen Nafsika'mın kalçasında ise bir kırmızılık oluşmuştu. Genç kadının niçin doğrulamadığını merak eden Malko daha dikkatli baktığında yataktaki adamın Nafsika'yı bileklerinden tuttuğunu gördü.

Tam bu sırada Nafsika'mın sağ bacağı gerildi ve ayakkabısının sivri topuğu arkasındaki adamın kasığına indi. Acıdan yüzü kasılan adam kasıklarını tutarak iki büküm oldu. Malko taş kesildi. Bu bir zevk seansı değildi.

Öfkeden ağzı köpüren adam nihayet doğruldu ve dudaklarından tek bir kelime çıktı.

— Orosu!

Sonra Nafsika'mın üzerine yürüyerek belindeki altın zinciri bir çekişte kopardı ve kolunun var

gücüyle kalçalarına indirmeye başladı. Her darbede genç kadının beyaz teninde kırmızı izler kalıyordu. Nafsika inlemeye başlamıştı.

Gözlerinde beliren yaşları farkedene Malko olaya karışmaya karar verdi. Bir sıçrayışta yere atladı ve kapıya gitti.

Kapı kilitliydi.

*

**

Suluk soluğa kalan Yohakim Diaku vurmaktan vazgeçti. Nafsika'nın çıplak hali, içinde dayanılmaz bir istek uyandırmıştı.

— Demek öyle! diye mırıldandı.

Sonra ani bir hareketle zinciri kadının boynuna dolayarak iki ucunu gerdi. Madeni zincirin boynuna gömülmesiyle Nafsika boğuk bir çığlık attı.

Diaku zincirin uçlarını yatakta oturan adama devretti.

— Tut şunları!

Nafsika yalvaran bakışlarla karşısındaki adama baktı. Mavi gözlerde en ufak bir acıma duygusu yoktu. Devraldığı zincirin uçlarını gererek, Nafsika'nın başı yere değene dek aşağıya indirdi.

Hiçbiri kapıya vurulduğunun farkında değildi.

Nafsika kendini korumak istercesine ellerini zincire geçirerek boynunu kurtarmaya çalışıyordu. Arkasındaki adamın bacaklarının arasına girmeye çalıştığını farkettiğinde debelenmek istedi, fakat boynunu saran zincirin gerilmesiyle yine hareketsiz kalakaldı.

— Orospu! diye tekrarladı Yohakim.

Kollarım Nafsika'nın kasıklarına dolayarak bacaklarımı açtı ve tüm ağırlığıyla yüklendi.

*

**

Korkunç çığlık Malko'nun kulaklarında patladı, insan sesinden çok, boğazlanan bir domuzun haykırışını andırıyordu.

Avusturyalı gerileyerek var gücüyle kapıya abandı ve parçalanmış tahtaların arasından geçerek kendini odanın ortasında, Nafsika'ya tecavüz eden adamın yanında buldu. Genç kadın yaktığı puro yerdeydi. Suratındaki hayvani neşe, karşısındaki arkadaşının gözlerinde okunan hazdan az değildi.

Nafsika kendinden geçmiş gibiydi. Yataktaki adamın bakışlarında bir şaşkınlık belirtisi oldu. Zincirin uçlarını bırakarak ayağa kalkmak istedi. Malko elinin yan tarafını sert bir biçimde gırtlığına indirerek adamı sırtüstü yatağa serdi. Sonra diğerine dönerek, saçlarından yakalayıp çekti. Yana devrilen adam doğrulmaya fırsat bulamadı. Malko'nun tekmesi, az önce Nafsika'nın vurduğu yeri, hem de çok daha sert bir biçimde buldu.

Yohakim Diaku inleyerek ikiye bölünmüş solucan gibi kıvrıldı kaldı. Ağzı açılmış, gözleri kaymıştı, tki eli kasığında hareketsiz uzanmış, yatıyordu.

Malko geri döndü. Mavi gözlü olanı zar zor doğrulmuştu. triyari olmasına rağmen bitkin görünüyordu. Yerde hareketsiz yatan Nafsika'nın bacakları arasından kan sızıyordu.

Malko'nun gözleri öfkeden yeşile dönüşmüştü. Yatağın ayak ucunda duran adama İngilizce olarak bağırdı:

— Buradan defolun hemen! Yoksa gebertirim sizi!

Mavi gözlü olanı hiç tartışmadı bile. Nafsika'ya tecavüz eden ise yerde hâlâ kıvranıp kusuyordu.

— Onu ciddi şekilde hırpaladınız! dedi mavi

gözlü olanı.

— Aslında, öldürmem gerekirdi, dedi Malko. Onu da alın yanınıza!

Adam tek kelime söylemeden Yohakim'i koltuk altlarından tutup verandaya doğru sürükledi. Malko elbiselerini toplayıp, arkalarından fırlattı.

— Size bir öğüt... Bir daha buralarda görünmemeye çalışın.

Parçalanmış kapıyı iyi kötü kapayıp arkasına bir koltuk dayadı.

Nafsika hâlâ yerdeydi. Genç kadını kucaklayıp yatağa yatırdı. Zincir boğazında kırmızı bir iz bırakmıştı. Gözleri cam gibi ifadesizdi. Malko doktor çağırıp çağırmamakla tereddüt etti. Açıklaması zor bir durumdaydı.

Barı karıştırıp bir şişe Gaston de Lagrange konyak buldu. Bir kadeh doldurdu ve Nafsika'ya içirdi. Genç kadın daha ilk yudumda öksürdü. Ellerini Malko'nun parmaklarını yakaladı ve sınıksız kavrarak, gözleri yumulu, öylece kaldı.

*

**

Nafsika Agatyu elbisesinden arta kalan kumaş parçalarını üzerine çekerek:

— Akıl alır şey değil, dedi... Çılgınlık bu!

Yüzünün rengi yerine gelmişti. Belden yukarı çıplaktı. Elbisesini kalçalarına örtmüş, kanamasını durdurmak için bacaklarının arasına havlu yerleştirmişti. Gözleri kıpkırmızıydı. Zoraki bir şekilde gülümseyerek:

— Bana tecavüz etti! İnanılır şey değil bu!

— Haklısınız, dedi Malko. Ne oldu böyle?

Nafsika saçlarını arkaya atıp boğazını ovuşturdu.

— Biraz da buna siz sebep oldunuz.

— Ben mi?

— Evet. Yohakim, yani bana tecavüz eden, sevgilim olur. Çok zengin, fakat serseri ruhlu bir bankacıdır. Her zaman kavga ederiz. Size Kolona'ki'de rastladığım o şah akşamı onunla buluşmaya gidiyordum. Benden kuşkulamıyordu, herkesin içinde bana hakaret etti. Ben de Yat-Kulüp'te aramızda geçenleri anlattım ona. öfkeden kudurdu. Her hafta sonu olduğu gibi buraya gelecektik. Telefon edip gelmeyeceğini söyledi. Tabii güvenmedim. Çünkü sık sık fikir değiştirir. Sizden saat onda telefon etmenizi bu nedenle istemiştim...

— Sonra ne oldu?

— Saat dokuz buçukta Dimitrios'la birlikte geldi. Akıllı sıra beni gafil avlayacaktı.

— Dimitrios kim?

— O da eski sevgililerimden biridir. Armatördür. Çok kibar ve aydın bir erkektir.

Malko'nun gördüklerinden sonra bu pek kesin değildi.

— Her ikisi de size karşı hayvanca davrandı, dedi Malko.

— Yohakim her zaman öyledir. Kaba ve görgüsüzün tekidir. Ama benim de kimi zaman hayvanca sevmeye ihtiyaç duyduğum oluyor. Bu gece ikisi de çok içti. Karıları Hydra'ya gittiği için canları sıkılıyordu. İlk başta Yohakim'in barışmaya geldiğini sandım. Fakat çok geçmeden küfretmeye başladı. Defolup gitmelerini istediğimde de beni tokatladı!

Tam bir kibarlık örneği! Nafsika bir yudum konyak daha alıp devam etti:

— Deliye dönmüştü. Dimitrios ise aptal aptal gülüyordu. Yohakim zorla ırzıma geçerek beni cezalandıracağım ve bana kendisini aldatmamayı öğreteceğini söyledi. Güldüm bu söze. Alay etmekle aptallık etmişim! Beni ancak bir şartla ba-

ğışlayacağını söyledi... Ne istediğini biliyordum. Cinsi sapıklar gibi bana arkamdan sahip olmak istiyordu. Bunu her seferinde reddetmişim. Üstelik böyle bir şeyi çok adice istiyordu benden...

Malko şaşkın şaşkın dinliyordu. İnanılır gibi değildi... Yohakim denen adamın arzusunu anlıyordu. Çünkü Nafsika'da insanı hayvanca isteklere iten ilkel bir cazibe vardı. Bu da karşısındaki erkeği, her türlü toplumsal ölçülerden ve uygarca davranışlardan uzaklaştırıyordu...

— Onu sakinleştirmeye çalıştım, ama faydası olmadı. Kendimi ciddi bir biçimde korumaya kalktığım da Dimitrios ellerimi tuttu. Kötü bir şaka gibiydi. Eski sevgililerim bir olmuş, tecavüz etmeye kalkıyorlardı... Sonra... Siz çıkageldiniz.

— İsterseniz kanı durdurmak için bir doktora gidelim.

Nafsika zoraki bir gülümsemeyle:

— Buna gerek yok, dedi. Küçük bir yırtık olmak. Birazdan durur. Fakat, bunu o domuza öde-teceğim!

— Eğer kocanız duyarsa sevgilinizin başına hayli dert açılır, dedi Malko.

Nafsika başını arkaya atarak güldü.

— Kocam mı? O bunu duysa sadece güler!

Bu söz çok ciddi söylediği belliydi. Malko kullaklarına inanamadı.

— Yani, size tecavüz edilmesi kocanız için bir şey ifade etmez mi?..

— Kocam en az beş yıldır bana elini sürmedi. Cinsel hayatım onun umurunda bile değil. İş gücü küçük kızların peşinde koşmak. Bu başıma gelenleri ona anlatacak olsam, hoşuna gider.

Malko'nun ifadesini görünce sordu:

— Ne o? Bana inanmıyor musunuz?

— O ne demek! Tabii inanıyorum.

Gerçekten de inanıyordu. Fakat bu anlatılanlar her şeyi değiştirmişti. Eğer General Mattiaki o pusuyu kıskançlık nedeniyle tezgâhlamadıysa, onu bir CIA ajanını öldürmeye iten ne olabilirdi?

Genç kadın Malko'yu seyrediyordu.

— Beni anlayamıyorsunuz, değil mi? dedi. Eğer erkek olup da düzinelerle sevgilim bulunsaydı adım zamparaya çıkardı. Fakat bir kadını ben. Bu nedenle de adım orospuya çıkıyor... Yani ben... Ben...

Gözlerinden yaşlar boşandı, sesi kısıldı.

— Mesele o değil, dedi Malko. Bugün başıma tuhaf bir şey geldi ve bu anlattıklarınızdan sonra kafamda bazı sorular oluştu.

— Ne oldu?

— Bugün bir tuzağa düşürüldüm ve kıl payı ölümden döndüm. Yanımdaki kişi öldü. Bu pusuyu kocanızın hazırladığım tahmin ediyordum. Nedeni de bana göre Yat-Kulüp'teki ilişkimizdi.

— Yat-Kulüp mü?

Nafsika kısa bir kahkaha attı.

— Haberi olsa, o olayı ancak alay konusu yapardı. Sizin dediğiniz gibi, tüm sevgililerimi öldürseydi şimdi Atina'mın nüfusu yarıya inmişti!

Birden ciddileşti.

— Anlatsanıza, ne oldu bugün?

Malko her şeyi anlattı. Sözü bitirdiğinde Nafsika sinirli bir hareketle sigarasını söndürdü.

— Mattiaki'nin benim için böyle bir şey yapmayacağından emin olun! Eğer bu işi o tezgâhlamışsa bunun mutlaka başka bir nedeni vardır.

— Henry Eagleton mu?

Genç kadın cevap vermeden önce bakışlarını başka yöne kaçırdı.

— Mattiaki sorunlarım bana açmaz. Böyle olduğu da iyi. Sizi temizlemek istiyorsa, bunun nede-

nini siz benden daha iyi bilirsiniz. Sizi Ypiru'ya göndermekle hata ettim. O gün biraz fazla içmiştim. Adamın her yere burnunu soktuğunu ve çok şey bildiğini duymuştum. Size yardım etmek istedim. Eğer öldürölseydiniz kendimi hiç affetmezdim.

Aılçaktan bir uçak geçti. Nafsika bir sigara yakıp, güröl tünün kesilmesini bekledi.

— Bu akşam için teşekkür ederim. Sizin yerinizde bir başkası olsaydı, bu olayı seyretmekle yetinirdi. Tanıştığım erkeklerden çok farklısınız...

Bir an sustu, sonra:

— Hâlâ canım yanıyor, dedi.

— Sizi Atina'ya götüreyim mi?

Nafsika başını salladı.

— Hayır, orası çok sıcak. Yarın daha iyi olurum. Siz niçin burada kalmıyorsunuz? Belki o kovaladıklarınız yine geri döner. Üstelik kapı da iyi kapanmıyor.

— Kalabilirim, dedi Malko. Yalnız kâhyama haber vermeliyim. Beni merak edebilir.

Grande Bretagne'ı arayıp. Krizantem'e haber verdikten sonra soyunup Nafsika'nın yanına uzandı. Genç kadın konyağını bitirdi ve ışığı kapadı. Karanlıkta Malko, Nafsika'nın soyunduğunu hissetti. Sonra, sarmaş dolaş birbirlerine sokuldular.

— Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum, dedi Nafsika.

Malko saçlarını okşadı. General Mattiaki'nin ne maksatla onu öldürmek isteyebileceğini düşünüyordu. Uykuya dalmak üzereyken sorusuna hâlâ bir cevap bulamamıştı. Birden, Nafsika'nın sesiyle kendine geldi. Genç kadın her kelimenin üzerine basa basa konuşuyordu.

— Henry Eagleton'un katilini aramaktan vazgeçin. Kimse bunu bilmek istemiyor. Sizi bunun

için öldürmek istediler. Lütfen, bu işin peşini bırakın. Yoksa, sizi eninde sonunda öldürecekler...

Malko konuşmak istediye de Nafsika elini dudaklarına kapayarak engel oldu.

— Bana soru sormayın, çünkü cevap vermeyeceğim. Bunları size bu akşam bana yardım ettiğiniz için söyledim... Artık ödeştik. Bir daha bana bu olaydan söz etmeyin. Asla.

Sustu. Uzun süre sonra, şafak sökerken, Malko genç kadının düzenli soluğundan uyuduğunu anladı. Nafsika'nın uyarısı uykusunu kaçırmıştı. Kafasından devamlı aym cümle geçiyordu: "Sizi eninde sonunda öldürecekler". Kim öldürecekti?

Ne olursa olsun, bu işin peşini bırakmamaya kararlıydı. Zaten böyle bir şeyi hiç yapmamıştı.

VIII. BOLUM

Ani bir sağanak Kolonaki'yi bir anda boşalttı. Yağmur suları yol kenarlarından dereler gibi akıyordu. Malko taksiden inip.Elias Ypiru'nun evine doğru koştu. Kolonaki'deki dar sokaklar yüzünden Mercedes'i almamıştı. Zili çalmadan önce durup bir soluk aldı. Yaşlı homoseksüelin kendisini niçin görmek istediğini merak ediyordu. Bir saat önce Grande Bretagne'ın resepsiyonunda bir not bulmuştu. Hiçbir açıklama yoktu. Doğrusu hafta iyi başlamıştı. Malko sabahın sekizinden itibaren polisin kendisini sorguya çekmesini beklemiş, ama Don Richard bu konuda baskın çıkmış olmalı ki arayan soran olmamıştı. Kahvaltıda Athens News'e bir göz atmıştı. Leonidas'ın ölümü üç satırla geçirilmişti...

Malko Nafsika ile pazar akşamına kadar birlikte olmuştu. Genç kadının kanaması durmuş, hatta ertesi gün denize bile girmişti. Eski aşıklar gibi kumsalda dolaşmışlar, ama Henry Eagleton cinayetinden hiç söz etmemişlerdi...

Bu durumda Malko'nun yeni bir iz bulması gerekiyordu. Hem de her türlü tehlikeyi bile bile göze alarak. Çünkü Nafsika uyarısında son derece ciddiydi... Belki Elias Ypiru'nun daveti yeni bir ipucu yaratabilirdi. Bu kez Malko Krizantem'i

otelde bırakmıştı. Yaşlı gazeteciyi korkutmanın gereği yoktu. Zile uzandı ve bir kez bastı.

Kapı hemen açıldı. Karşısında gri üniformalı, asık suratlı bir polis vardı. Malko sinirlerinin gerildiğini hissetti. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Oda polis doluydu.

İçeri girdiğinde patlayan bir flaşla gözleri kamaştı. Bir an, kendisine doğru yaklaşan sivil giyimli adamı tamyamadı. General Mattiaki elini uzatarak:

— Kurnazlığımı bağışlayacak mısınız? diye sordu.

Gülümsemesine rağmen gözlerinde son derece ciddi bir ifade vardı.

— Ne kurnazlığı?

— Otele bıraktığım şu not. Onu gazeteci değil, ben yazdım. Bir adamımla çağırtmaktan daha az dikkaö çekeceğini düşünmüştüm.

— iyi yapmışsınız, dedi Malko.

Fakat ne dolap döndüğünü hâlâ anlamamıştı. Nafsika'nın kocası nereye gelmek istiyordu, belli değildi.

Oda sivil ve resmi polislerle doluydu. Malko'nun gözü divandaki cesede kaydı.

Elias Ypiru artık delikanlılarla aşk yapamayacaktı. Ağzı açık, gözleri kaymış durumda sırtüstü yatıyordu. Divandan aşağı sarkan elinin tırnakları sökülmişti. Tek işkence belirtisi buydu.

General Mattiaki yerden aldığı bir kerpeteni Malko'ya göstererek:

— Tırnaklarım bununla sökmüşler, dedi. Saldırganlar en az iki kişiymiş. Doktor adamın dün gece öldürüldüğünü söyledi. Anladığım kadarıyla adi bir cinayet. Katiller para bulacaklarım ummuşlar.

Malko açık çekmecelere, yerlere dağılmış kâ-

ğıtlara baktı. İki hastabakıcı cesedi bir sedyeye yatıp kayışlarla bağladılar. Polisler yavaş yavaş odayı boşaltıyorlardı.

— Beni niçin buraya çağırdınız? dedi Malko.

— Randevu defterinde adınıza rastladık. Meraklandım. Dostlarınızdan biri miydi?

Malko'nun cevabı sanki hiç ilgisini çekmiyormuş gibi bıyıklarım sıvazlamaya başladı. Malko savunma durumuna düştüğü için öfkelenmişti.

— Pek sayılmaz, dedi. Ortak bir dostumuz vardı. Bir gazeteci onu görmemi istemişti.

— Anlıyorum, dedi general. Ypiru'nun tanıdıkları çoktu.

Son polis de çıktı odadan.

İki adam baş başa kalmışlardı. General Mattiaki masanın kenarına ilişti. Bakışlarında buz gibi bir ifade vardı. Malko karşı saldırıya geçmeye karar verdi.

— Sizi burada görmek beni şaşırttı, General Mattiaki, dedi. Sizin düzeyinizde biri bu gibi adi cinayetlerle ilgilenmez sanırdım...

— Doğru, dedi Rum. Aslında yolumun üstünde olduğu için uğradım. Elias Ypiru bize bilgi temin eden kişilerdendi. Herhangi bir belgenin ortalarında kalmamasını sağlamaya geldim...

— Anlıyorum, dedi Malko.

Kedinin fareyle oynaması gibi, kendisini sıkıboğaz eden generalin ne diyeceğini merak ediyordu. Sonunda, Rum yine gülümsedi.

— Don Richard'm cuma günü bana telefon etmesi iyi oldu... Aksi halde başımız derde girebilirdi. Polis Mercedes'inizin plakasını ele geçirmişti...

— • Teşekkür ederim, dedi Malko. Fakat kanunsuz hiçbir şey yapmadım. Aksine, beni öldürmek istediler. Bu arada yanımdaki bir zavallı vuruldu...

— Yanınızdakilerden biri, diye düzeltti general. Sanırım, dostunuz Krizantem de sizinle birlikteydi ve silahım da kullandı... Siz de kullanmışsınız. Balistik uzmanlarımız üç ayrı silah belirledi...

Malko öfkesini gizlemeye çalışarak:

— Kendimizi savunmak zorundaydık, dedi.

— Elbette... Elbette! Ama polisi bilirsiniz. İki silahlı yabancı bir üçüncüye ateş ediyor ve bu arada bir vatandaşımız ölüyor. Sahi, şu dostunuz Krizantem... Türk asıllı değil mi?..

— Şu anda Avusturya vatandaşı, dedi Malko.

— Ah, öyle ya!

Malko dönen dolabın farkındaydı. General onu buraya tökezletmeye *çağırıyordu. Fakat ne maksatla olduğunu kestiremiyordu. General devam etti:

— Sizi oraya Ypiru gönderdi, öyle değil mi? Bay Richard öyle söylemişti...

— Doğru, dedi Malko. Henry Eagleton cinayetiyle ilgili bir iz bulacağımı umuyordum. Leonidas da şoförlüğümü yapıyordu.

Mattiaki anlayışlı bir tavırla başını salladı:

— Daha önce bana gelmeliydiniz. Bay Richard ile olan tüm iyi ilişkilerimize rağmen, yabancı ajanların topraklarımız üzerinde çalışmalarından hoşlanmayız. Anlıyorsunuz, değil mi? Özellikle silahlı ajanlar çok canımızı sıkır. Neyse, olay kapandı. Fakat sizin de bize güvenmeniz gerekiyor. Polis de, biz de, Henry Eagleton'un katilini yakalamak için elden geleni yapıyoruz. Herhangi bir şey bulduğumuzda ilk size haber verilecek. Elias Ypiru para sızdırmak için sizi uyutmuş...

— Bize ateş edenin kim olduğunu biliyor musunuz? diye sordu Malko.

— Lübnanlı bir eylemciydi galiba. Şu an kaçak durumunda.

Eğer Malko Amal'ı dinlememiş olsaydı, generalin anlattıklarına bal gibi inanırdı. Generalin mesleği yalan söylemekti zaten. Bir an önce bu odadan kurtulmak istiyordu. General bunu hissetmiş olmalı ki, hemen atıldı:

— Sizden küçük bir yardım isteyecektim!

Malko' "memnuniyetle" diyecekti, vazgeçti. Umursamaz bir tavırla:

— Eğer yapabileceğim bir şeyse, neden olmasın! dedi.

— Elbette yapabileceğiniz bir şey. Size bir sır vereceğim. Ajanlarımız tanınmış Türklere suikast hazırlığı içinde olan gizli bir hücre keşfetti. Kıbrıs nedeniyle iki ülke arasındaki gerginliği düşünecek olursanız, bunun ne gibi sonuçlar doğuracağını anlarsınız...

— Anlıyorum, dedi Malko.

— Güzel... Bu hücre militanlarının arasına sızmak son derece güç. Hepsi Türk bunların. Çok temkinli davranıyorlar. Aklıma şu Türk dostunuz geldi. Belki o, bize küçük bir yardımda bulunabilir. Bütün yapacağı, onlarla ilişki kurup ne planladıklarını öğrenmek. Bizim için çok önemli bir şey bu.

Malko bir kalıp buzun üzerine oturmuş gibiydi. Nihayet tuzak ortaya çıkmıştı. Generalin teklifi reddedilir türden değildi... Eğer olmaz derse, Krizantem silah kullanmaktan bir Rum hapishanesinde soluğu alırdı. General Mattiaki cevabın ne olacağını sanki önceden biliyormuş gibi kayıtsız bir biçimde Malko'yu seyrediyordu. Ayrıca Krizantem'in şu an izlendiğinden emindi. Öfkeden deli gibiydi.

— Kendisine bir sorayım, dedi Malko.

— Oh, sormanıza hiç gerek yok, dedi general. Sadece bir haber verin, gelip beni görsün. Saat ye-

diye doğru büromda olacağım. Ben onunla anlaşırım, daha doğrusu anlaşacağımı umuyorum.

— Umarım öyle olur, dedi Malko.

General sigarasını söndürdü.

— Sizi rahatsız ettiğim için beni bağışlayın. Ypiru yarın gömülecek. Umarım Yunanistan'daki günleriniz iyi geçer. Biraz keyfinize bakın. Bu ülkede görülecek çok şey var.

— Delfi'ye gitmeyi düşünüyorum, dedi Malko oyunu sürdürmek için.

— Delfi ha! Ah, çok iyi bir karar vermişsiniz.

Evden birlikte çıktılar. Kapının önünde nöbet tutan üniformalı bir polis vardı. General Malko'ya elini uzatarak:

— Yardıma şimdiden teşekkür ederim, dedi.

Malko generalin arabaya binmesini izledi. Bütün bu olup bitenlerin tek amacı vardı; Malko'nun Henry Eagleton cinayetiyle ilgilenmesini engellemek.

*

**

Don Richard Malko'nun anlattıklarını dinledikten sonra babacan bir tavırla:

— Generale hak vermek gerek, dedi. Size büyük bir yardımda bulundu. Rumlar bu gibi olaylarda çok aksi olur. Sizi haftalarca hapiste tutabilirlerdi... Diğer taraftan sizden istediği hizmet çok normal. Sözü ettiği Türk eylemciler aşırı sol kanadın militanları. Ne halt karıştırdıklarını aslında biz de öğrenmek isteriz.

— Ben KYP'nin adamı değilim, dedi Malko. Krizantem ise hiç değil.

— Şu dönemde onu bu ülkeye getirmekle tedbirsizlik etmişsiniz. Fakat tasalanmayın, her şey yolunda gidecek.

Malko'nun yüzünü görünce devam etti:

— Gidip biraz adalarda gezinin. Tam mevsimi.

Anlaşılan CIA, Yunan sporu olan "Turist Avı"na müşteri toplamaya başlamıştı... Malko kalktı. Bu büro ve mavi gözlü Amerikalı içine sıkıntı vermeye başlamıştı.

— Galiba dediğinizi yapacağım.

— Elbette! diye bağırdı Don Richard. Biraz hayatın tadım çıkarın.

Malko'yu asansöre kadar geçirdi. Avusturyalı vize servisinin önünden geçerken aralık kapıdan içeriye bir göz attı. Alikı görevi başındaydı. İlgi- lenmez bir tavırla yoluna devam etti. Bu genç vize memuresi en az bir uçak gemisi kadar ilgisini çeki- yordu.

Hem de her türlü tehlikeye rağmen...

IX. BÖLÜM

Kapıdan çıkan insan selinin arasında Alikı'nın kıvrıcık saçları hemen farkediliyordu. Ayağındaki sabolarla boyu en az on beş santim uzamıştı. Üs- tünde yine daracık bir blucin ve tişört vardı. Mal- ko bulunduğu noktadan genç kızın her adımda tit- reyen göğüslerini seyretti. Alikı, Vasilisis Sofias Caddesi'nden aşağı inip otobüs durağında durdu.

Malko terden üzerine yapışan gömleğini çekiş- tirdi. Rutubetli sıcak,gece de devam etmişti. Üç gündür Alikı Vulunis'in peşindeydi ve Amerikan Büyükelçiliği'nin kapışım gözlemek için güneşin altında beklemesi gerekiyordu.

Arabayı çalıştırıp yüz metre kadar ilerledi ve meydandan geri dönüp,otobüs durağının biraz öte- sinde durdu. Alikı gazete okuyordu.

Sonunda, altıncı otobüse bindi. Malko hemen simsiyah dumanlar çıkaran otobüsün peşine takıl- dı. Grande Bretagne Oteli'nin bulunduğu dört yol ağzına indiler, oradan Venizelos Caddesi'ne saptı- lar. Malko, Krizantem'i düşündü. Sadık kâhyası hiç itiraz etmeden pazartesi akşamı gidip KYP'ye teslim olmuştu. Mattiaki kendisiyle beş dakika görüşmüş ve onu KYP'li bir üsteğmene devret- mişti. O günden beri Krizantem her akşam üsteğ- menle buluşuyordu...

Alikı üniversitenin karşısındaki durakta inip yürümeye başladı. Malko iki gündür yaptığı gibi Mercedes'i otobüs şeridinde bırakıp kızın peşinden fırladı.

Alikı kitapçıların bulunduğu dar Sina Sokağı'nı tırmanıp sola, Solonos Sokağı'na döndü ve üçüncü binaya girdi. Orada oturuyordu.

Sina Sokağı'nın köşesinde küçük bir kahve vardı. Malko oraya oturup bir dondurma söyledi. Yan masada unutulmuş bir gazeteyi alıp açtı. Farkedilmemenin en iyi yolu buydu. Alikı'nın ona bir ipucu verebileceğinden emin değildi. Atina'ya gelmeli bir hafta olmuş ve bir arpa boyu ilerlememişti. Kaldırımlar öğrenci doluydu. Yandaki masalardan birinde büyük gözlüklü bir kız durmadan bir şeyler yazıyordu. Biraz ilerde tartışan iki genç vardı.

Alikı pek sık inmiyordu bu bölgeye. Malko, Kıbrıs olayından sonra Yunan kahvesi adı verilen üçüncü Türk kahvesini içip bitirdiğinde sınırdan yerinde duramıyordu. Eğer Rum dilberi bugün de geceyi evinde geçirirse yanıştı...

*

**

Sarı renkli giysi, loşluk içinde belirgin bir leke gibi dikkati çekiyordu. Uzun bekleyişle uyuşmuş olan Malko yerinden sıçradı. Saatine bir göz attı. Üç saattir kahvedeydi. Alikı hızlı adımlarla sokağın köşesini döndü. İri göğüsleri keten giysisinin altında tahrik edercesine oynuyordu. Ayağına sabo yerine yüksek topuklu bez ayakkabılar geçirmişti. Tartışmakta olan erkek öğrenciler gehç kızı bakıp aralarında fısıldaştılar. Alikı, orta halli öğrencilerin rüyası olacak bir tipteydi. Zehirli, nefis bir çiçek! Çocuksu yüz hatlarına ters düşen katı bakışları vardı. Malko iskemlesinden kalkıp harekete geçti.

Venizelos Caddesi'ne geldiklerinde Alikı kaldırımda durup karşıya geçmekle geçmemek arasında kararsız bekledi. Yeşil ışık yandığında kalabalığa yol verip kenara çekildi. Birini bekliyor gibiydi!.. Malko hemen elli metre ötede duran Mercedes'ine koştu. Cam sileceklerine bir paket asılmıştı: Polis tarafından sökülen plakasının vidaları olmalıydı bu...

Birden, yanından yıldırım gibi üstü açık kırmızı bir Triumph geçti ve Alikı'nın önünde durdu. Rum dilberi arabaya atladı ve hemen hareket ettiler. Malko da arkalarından..

Triumph'un şoförünün kırmızı ışıklara ve diğer arabalara aldıracağı yoktu. Çılgınca bir hızla sağa sapıp korna çalarak gazladı. Malko peşini bırakmamaya gayret ediyordu. Nihayet Akademias Caddesi'ne girdiler ve takip normal bir biçime döndü. Triumph doğruya doğru ilerleyerek Vasilios Constantinu Caddesi'ni aşip Vasilios Alexandru Caddesi'ni tırmanmaya başladı. Kent merkezinden birkaç kilometre uzaktaki Ymittos Tepesi'nin eteklerinde bulunan Kessariani Manastırı'na giden yoldu bu. Fakat Triumph Atina çıkışındaki tavernalardan birinin önünde durdu. Masalar yol kenarına dizilmişti.

Malko yüz metre kadar ilerde durup geriye baktı. Triumph'tan uzun boylu, atletik yapılı, simsiyah saçları arkaya taranmış bir erkek indi. Alikı genç adamın koluna girdi ve birlikte tavernaya ilerlediler. Malko şaşırılmıştı. Alikı'nın nişanlı havasında bir erkekle buluşacağını tahmin etmiyordu. Genç çift açık havadaki masalardan birine oturdu.

Malko'ya yine beklemek düşüyordu. İşin can sıkıcı yanı, neyi beklediğini de bilmiyordu. Ne olur ne olmaz düşüncesiyle Triumph'un plaka numara-

sim aldı. Sonra, arabadan inip uzaktaki masalardan birine oturdu; garsona köfte, salata ve şarap ısmarladı...

Ötede iki sevgili kumrular gibi sohbet ediyordu... Tavernalar, kendilerine has neon ışıkları ve müzikleriyle ilginç yerlerdi.

Yarım saat kadar sonra Aliki ile arkadaşı kalktı. Tavernalarda tatlı ya da kahve denen şey yoktu. Malko, turist avlama yarışmasında altın madalya alabilecek bir hesap ödedikten sonra kendini Atina merkezine doğru delice uçuyor buldu. Aliki'nin arkadaşı ya delinin tekiydi ya da eski bir ralli sürücüsü.

Nihayet Triumph kaldırırma çıkıp Aliki'nin evi önünde park etti. Malko'nun kafası bir şeye takılmıştı. Tavernadan kalktıklarında sanki onlarla birlikte gri bir araba da hareket etmişti. Fakat bundan emin değildi.

Aliki ile "nişanlısı" eve girdiler. Ne yapmaya gittiklerini merak etmeye gerek yoktu. Adam daha kapıda kızı soymaya başlamıştı. Cam sıkılan Malko Grande Bretagne'ın yolunu tuttu.

*

**

Bir koltuğa gömülmüş olan Krizantem'in yüzünden düşen bin parçaydı,

— Pasaportumu aldılar, dedi.

Bir bu eksikti işte!..

— Ne oldu? diye sordu Malko.

— İstedikleri ilişkiyi kurdum. İki gündür bana durmadan fotoğraf gösteriyorlar, ne konuşacağını öğretiyorlardı. Bu akşam Pire'de, o militanların devam ettiği bir bara gittim ve şefleriyle tanıştım. Fevzi Sungur adında bir solcu. Fakat diğerleri beni kuşkuyla karşıladı... Tabii, temkinli davranıyorlar.

— Kim bu Türkler?

— Filistinlilere bağlı solcu militanlar. Yabancı ülkelerdeki isim sahibi Türkleri öldürmeyi tasarlıyorlar.

— KYP bunlara engel olmak mı istiyor?

Krizantem zoraki bir, gülümsemeyle:

— Hayır Altesleri, dedi. Aksine, yardım etmek istiyorlar. Gizlice tabii. Eğer bu pis işe bulaşacak olursam bir daha ülkeme, Türkiye'ye ayak basarım...

— Öyleyse zaman kazanmaya bakın, Elko.

— Pasaportumla birlikte tabancamı da aldılar. Sözümona, Leonidas'ın ölümüyle ilgili bir araştırma yapacaklarmış. İçlerinde çok iyi Türkçe konuşan bir subay var.

Malko öfkeden kuduruyordu. KYP ağım iyi kurmuştu. Krizantem yan çiçek olursa, tabancası nedeniyle kendini Leonidas olayında buluverecekti. Malko'ya gelince, o da nereye el atsa kuruyordu. Yunan Gizli Servisi'nin bu cinayeti niçin örtbas etmek istediğini hâlâ anlamış değildi.

Telefon çaldı. Malko Nafsika'nın sesini alınca rahatladı.

— Sizi tanıyan biriyle tamıştım. Samrım size bir mesaj gönderecek.

Daha fazla açıklama yapmadı. Malko kocasının kendisine kurduğu tuzaktan söz edecekti, vazgeçti. Sadece:

— Elias Ypiru öldü, biliyor musunuz? diye sormakla yetindi.

- Ne ?

— Öldürüldü. Pazar gecesi öldürülmüş.

Bir sessizlik oldu, sonra Nafsika'nın kekeleyen sesi duyuldu:

— Ama... Çok korkunç bir şey bu. Gazete okumadığım için haberim olmadı.

Telefon kapandığında Malko, genç kadının kendisini uyarmasını hatırladı.

*

**

Grande Bretagne'ın resepsiyon memuru Malko'ya perşembe gününün Athens News Gazetesi'yle birlikte bir de zarf verdi.

— Zarfı bir hanım bıraktı, beyefendi. Önemliymiş.

Malko zarfa baktı. Tanımadığı bir yazıyla "Prens Malko Linge'e özel" yazılmıştı.

Zarfı açtı. Rolf Paladin adına bir kartvizit buldu. Adres olarak Hydra'da bir yer verilmişti. Kartvizitin arkasında kısa bir not vardı: "Bana uğrayın. Atina'da bulunmamızı gerektiren olayla ilgili bilgi sahibiyim".

Rolf Paladin adım Malko ilk kez duyuyordu. Kartın altındaki yazıya baktı: "Kesinlikle telefon etmeyin".

Nafsika haber vermese bunu şaka ya da tuzak zannederdi... Tekrar resepsiyona döndü.

— Hydra'ya nasıl gidilir?

— Pire'de Zea Marina'dan kalkan deniz otobüsleriyle, dedi memur. Yol bir saatten fazla sürer. Aym günde gidip dönebilirsiniz. Bilet 320 drahmidir. Size hareket saatlerim vereyim.

Bir kâğıda bir şeyler karalayıp Malko'ya uzattı: 8.30 -13.30 -17.00. İlkini kaçırmıştı. Bu durumda ancak 13.30'a yetişebilecekti.

**

Kızakları üzerinde kayan deniz otobüsü saatte 35 mil sürat yapıyordu. Malko, motor gürültüsünün daha az olduğu ön tarafa oturmuştu. Rus malı olan teknede soğuk hava tertibatı yoktu. Yolculuk

monoton geçti.

Hydra, ülkenin başlıca turistik yerlerinden biriydi. Deniz otobüsü yavaşladı, kızakların suya gömülmesiyle gövdesi üzerine oturdu. Ada, Pire'den bir saat on beş dakika uzaklıktaydı... Kısa bir sirenle birlikte Yunan St-Tropez'sinin küçük rıhtımına yanaştılar. Adanın sol tarafında beyaza boyanmış bir yel değirmeni vardı. Sahil, lokantalarla doluydu. Malko, turistlerin eşyalarını taşımak için bekleyen eşekli bir kadın hamala yaklaşıp Rolf Paladin'in adresini sordu.

Kadın kötü bir İngilizceyle:

— Şu taraf, dedi, solda en sonda görünen.

İşaret ettiği beyaz bina sanki kilometrelerce uzaktaydı. Rolf Paladin denen kimse, sahilde otursa kıyamet mi kopardı yani!

*

**

Kayalara oyulmuş ve beyaza boyanmış basamakların yüksekliği otuz santim vardı. Malko durup bir soluk aldı. Manzara nefisti, ama alnından gözlerine süzülen ter görüşünü bozuyordu. Everest Tepesi'ne tırmansa ancak bu kadar yorulurdu. Son bir gayretle gücünü toplayıp villanın ahşap kapısına ulaştı ve zile bastı.

Kapının açılmasıyla birlikte karşısında safari takım giymiş bir King-Kong'la karşılaştı. 1.90 m. den fazla boyu, geniş omuzları, adaleli göğsüyle tam bir dev.

- Malko!

Dev yapılı ev sahibi konuğuna sarılarak onu içeriye aldı. Salon hayli serindi. Malko içerde kalık burunlu, üzerinde beyaz bikini bulunan, yanık tenli bir sarışına rastladı. Genç kız samimi bir biçimde gülümsedi.

Rolf Paladin kızın kıcına vurarak:

— Bu Vanessa! dedi. Eğer yorgunsanız havuza bir dalıp çıkın. Daha sonra Vanessa size masaj yapar.

— Elbette, dedi Vanessa. Dediklerine göre iyi masaj yapıyordum!

Malko bu sıcak karşılamaya bir türlü akıl erdirmiyordu.

— Gelin, dedi Paladin. Yukarda konuşalım.

Taş bir merdivenden çıkıp salondan geçtiler. Malko cibinlik içinde çırılçıplak uyuyan başka bir kız farketti.

— Bu da Leticia, dedi Rolf. Uyumaktan başka bir şey bilmez.

Terasa çıktıklarında Malko bir üçüncü dilbere rastladı. Gözünde plastik koruyucular, sırtüstü uzanmış güneşleniyordu.

— Bu az öncekilerin annesi, dedi Rolf fısıldayarak. Gelin, benim odama gidelim. Bu hatunu bir uyandırırsam, hemen konuşmaya başlar ve susturmamız mümkün olmaz.

Tekrar içeri döndüler. Malko gitgide şaşırıyordu. Nihayet Rolf Paladin baklayı ağzından çıkardı.

— Ortak bir dostumuz var!

— Nafsika mı? diye sordu Malko.

Diğeri güldü.

— Hayır. Allan Pap.

— Vay canına! Allan Pap ha!

Allan Pap ile Afrika'da tanışmışlardı ve Amerikalı onu çok güç koşullar altında Burundi ceheneminden kurtarmıştı.

— Evet, dedi Rolf Paladin. Siz Burundi'deyken ben Angola'daydım. Kuzeyde Katangahlarla uğraştım. Ardından Zaire'ye geçtim ve tam zenciler tarafından parçalanacakken kendimi Cabinda'ya attım... Biraz geç kalsaydım... Brrr... Sonumun

ne olacağım sanırım tahmin edebiliyorsunuz. Haya-tımı Allan Pap'a borçluyum.

Yeni Angola Hükümeti dört paralı askeri kurşuna dizmişti.

— Peki, Afrika'da sizin ne işiniz vardı?

Rolf Paladin gülümsedi.

— İsviçre ordusunda yüzbaşıydım ve çok sıkı-lyordum, İsviçre malum, iki ya da üç yüzyıldır sa-vaşmıyor. Ben de gidip sağda solda savaşıyım de-dim... Arada bir buraya gelip, Kanadalı yosmala-rımla dinlenir, kendime gelirim. Allan Pap sizden çok söz etti bana. Ne dediyse karşı çıkıp Burundi'ye gitmişsiniz. Şimdi kendisi Jo'Burg'da.

Malko kulaklarına inanamıyordu. Hydra'da, tatile çıkmış bir paralı askerle Afrika anılarını ta-zeliyorlardı...

— Atina'da olduğumu nereden duydunuz? diye sordu Malko.

— Nafsika'dan, dedi Rolf. Onunla şans eseri bir yemekte tanıştık. Laf arasında sizden söz açıldı... Sahi, bana Eagleton'un dostu olduğunuzu ve onun katilini aradığınızı anlattı. Doğru mu bu?

— Evet.

Rolf Paladin bir an düşündükten sonra:

— Pekâlâ, dedi. Size ilgilenebileceğiniz bir şey söyleyeceğim. Şu "Eagleton işi"ni on beş gün önce bana teklif ettiler...

Malko başından aşağı bir kova soğuk su ye-miş gibi oldu.

— Yani?

— Ne iş yaptığımı bilen biri on beş gün önce bana geldi ve adım vermediği birini temizlemem için elli bin dolar teklif etti. Sadece kurbanın Psişi-ko'da oturan bir Amerikan ajanı olduğunu söyle-di. Daha sonra, gazeteleri okuduğumda durumu anladım...

Malko dikkatle İsviçreliyi inceliyordu. Adamın palavracı bir hali yoktu. Malko'nun tereddütünü farkedten Rolf:

— Tabii, bu gibi anlaşmalar yazılı olmaz, dedi. Ama bana inanmalısınız. Bakın, size şunu göstereceğim.

Cebinden bir mektup çıkarıp uzattı. Malko hemen kâğıda bir göz attı. Mektup Allan Pap'tan geliyordu ve Rolf'u Afrika'da dö^nüşmek üzere Jo' Burg'a davet ediyordu.

— Daveti kabul ettim, dedi İsviçreli. Üç gün sonra hareket ediyorum. Param da tükenmek üzereydi zaten... Ashnda, her işi yaparım. Çünkü yaşamak zorundayım. Ama ideallerim her şeyden önemlidir. Beyaz ırkı ve beyaz uygarlığı korumaya inanmış biriyim. Fakat size şunu itiraf edeyim, eğer Afrika'ya gitmeseydim bu sırrı size vermezdim... Aksi halde, burada hayatı zindan ederlerdi bana... Hem de ne zindan! Barınabileceğim tek yer, iki metre karelik bir mezar olurdu...

Malko adama inanıyordu.

— Size elli bin dolar kim teklif etti?

— Adının Kula olduğunu bildiğim biri. Göstermelik işi, Caravelle Otel'de resepsiyon memurluğudur. Cunta döneminde birkaç kez görüşmüştük. Benden bazı işler istemişti... İşte, bütün bildiğim bu kadar.

— Eagleton'u niçin öldürmek istediklerini biliyor musunuz?

— Bu konuda hiçbir fikrim yok. Teklifi geri çevirince, ayrıntıdan söz edilmedi. Sadece çenemi kapamamı söylediler. Ben de bugüne kadar öyle yaptım. Müşterilere dürüst davranmak gerek.

— Teşekkür ederim, dedi Malko. Bunun bana çok yardımı olacak. Allan Pap'a selamlarımı iletin. Belki bir gün yine karşılaşırız.

— Belki, dedi Rolf. Eğer Afrika'da kelleyi bırakmazsak...

Bu sırada içeri giren beyaz bikinili sarışın girdip yan taraftaki yatağa uzandı.

— Bu saatte öğle uykusuna yatıhr, dedi Rolf. Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Yerimiz çok.

— Saat beşteki deniz otobüsüyle döneceğim, dedi Malko.

— Keşke kalsaydınız, diye üsteledi Vanessa.

— öyleyse sizi geçireyim, diyerek ayağa kalktı Rolf.

Kapıda el sıkıştılar.

— Dikkatli olun! Bu herifler çok tehlikeli.

Malko, Hydra'ya gelişine hiç pişman olmamıştı. Artık elinde bir ipucu vardı.

— Size de Afrika'da iyi şanslar! dedi.

*

•*

Caravelle Otel'in holü insanın içini karartıyordu... Hilton'un yanında bulunan otel, Hilton'da yer bulamayanları kapıyordu. Malko resepsiyona baktı. Boştu.

Kula'yi nerede bulabileceğini soracak birini ararken bir grup turist resepsiyona yaklaştı. Aym anda, afiş tablosunun ardından bir memur çıktı. Malko adamın yüzünü görünce otobüsle çarpışmış gibi oldu.

Kırmızı Triumph'taki adamdı bu. Yani Alikinin "nişanlısı". Adamın bakışları Malko ile karşılaştı. O da aym şaşkınlığa düştü.

X. BOLUM

Don Richard can sıkıntısını yapmacık bir gülümsemeyle maskeleyemeye çalışıyor, arada bir gereksiz ayrıntılara değinerek gerilimi yumuşatmaya çabalıyordu. Malko'nun anlattıklarından, zaman zaman abartılmış hareketlerle not aldığı da oluyordu.

Avusturyalı, Rolf Paladin'in anlattıklarını CIA sorumlusuna aktarmaya karar vermişti. Sözüünü bitirdiğinde Don Richard kalemini bırakıp arkasına yaslandı. Endişeli görünüyordu.

— Rolf Paladin'in anlattıklarına ne demeli bilmiyorum. Paralı askerler genellikle palavracı ve övünmeyi seven kişilerdir. Sizininki Yunanistan'dan ayrılmak üzereyken kendisini kiralamaya kalanların teklifini reddettiğini söylüyor... Daha önce aklı neredeydi?

Malko bunu da düşünmüştü. Hydra'dan dönüşünden bu yana aklı hep Rolf Paladin'in itirafındaydı.

— Peki, niye bu sırrı bana verdi?

— Bu adamların neyi niçin yaptıkları belli olmaz ki...

Malko bastırdı:

— Ya şu Kula? Adı size bir şey ifade ediyor mu?

— Etmiyor, ama cuntaya bağlı bazı örgütler

hâlâ faaliyet gösteriyor. Belki o örgütlerden birinin adamıdır. Bunu en iyisi General Mattiaki'ye bildirmeli. Pazartesi günü bir toplantımız olacak.

Kurda kuzu teslim etmekte bu.

— Henüz bildirmesek iyi olur, dedi Malko. Bir, iki soruşturma daha yapacağım.

Richard karşı çıkmadı.

— Nasıl isterseniz! Ama geçen seferki gibi kovboyculuk oynamaya kalkmayln, bu kez paçayı kurtaramayız.

— Elias Ypiru'nun ölümü hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Tuhaf bir adamdı. Dosyasını gösterebilirim size. Şu kalınlıkta var. Aslında hiç de şaşmamak gerekir!

— General de oradaydı.

— Ypiru onun adamlarından biriydi. Bana da yardımını dokunmadı değil.

O sırada telefon çaldı. Don Richard tek kelimelik cevaplar verip ahizeyi yerine koydu.

— Ben izninizi rica edeceğim. Öğle yemeğinde bir randevum var. Hayli geciktim. Pazartesiye görüşüyor muyuz?

— Görüşeceğiz, dedi Malko.

Bu kez Malko daha da kötümser ayrıldı elçilikten. CIA'nın, Henry Eagleton'un öldürülmesinden bu kadar rahatsız olmasını bir türlü anlayamıyordu.

Malko'nun bir ipucu bulmasından herkes korkuyordu. Don Richard gibi bir ajanın Malko'nun anlattıklarından ağız bir karışık açık kalırdı, oysa adamın aldıracağı bile yoktu. İnanmıyordu ya da inanmak istemiyordu...

— Selam!

Malko başını kaldırdı. Üzerinde son derece kısısa, beyaz keten bir giysi bulunan Alikı yolunu kes-

misti. Malko şaşırıldı.

— Günaydın hanımefendi!

Vize bölümünün kapısı açıldı ve bütün memurlar öğle yemeğine çıkmışlardı.

— Siz Leonidas'ın dostuydunuz. Öldüğünden haberiniz var mı?

— Elbette, dedi Malko.

— Yazık! Biraz safa biriydi, ama iyi insandı. Geçen gün için özür dilerim. Bay Richard'ın dostu olduğunuzu bilmiyordum. Sırf beni seyretmek için gelen o kadar çok erkek var ki!..

— Önemi yok, dedi Malko.

Rum dilber neyin peşindeydi böyle? Kendisini koridorda beklediği kesindi. Çantası kolunda, ağzında bir çiklet, dans eder gibi Malko'nun karşısında duruyordu.

— Bay Richard'ı tanıdığımı nereden öğrendiniz? diye sordu Malko.

Genç kız güldü.

— Oh! Buradaki herkesi tanırım. Ayrıca Bay Richard'ın sekreteri arkadaşımıdır. Leonidas'ın ölümünden sonra bir şoför bulabildiniz mi?

— Maalesef hayır! dedi Malko.

Çıkış kapısına doğru birkaç adım atıp durdu ve Malko'ya döndü:

— Eğer isterseniz, size rehberlik yapabilirim. Hoşunuza gidebilecek yerler biliyorum.

Malko bir anda her şeyi unuttu. Hayatta rastladığı en tahrik edici davetlerden biriydi bu.

— iyi ama, serbest misiniz ki siz? Nişanlınız filan yok mu?

Genç kız umursamaz bir tavırla omuz silkti.

— Benim bir sürü nişanım var. Her gün canımın istediğini seçerim. Kimse beni engelleyemez.

— Öyleyse akşam yemeğini birlikte yiyelim, dedi Malko.

— Bu akşam olmaz, dedi Alik. Size adresimi vereyim.

Masasına dönüp bir kâğıda bir şeyler karaladı. Malko evi zaten biliyordu, ama hangi kat olduğunu bilmiyordu.

— Saat dokuzda gelin, dedi genç kız. Şimdi gitmem gerek. Öğle yemeği için yarım saatim var.

Malko elçiliğin avlusuna çıktığında düşünceliydi. Rastlantılara pek inanmazdı. Don Richard'ın KYP'ye haber verecek zamanı yoktu. Oysa Alik ile karşılaşması rastlantı değildi. İzlendiği ortadaydı. Birden, Mercedes'in polis tarafından sökülen plakasını hatırladı. KYP bu plaka aracılığıyla Malko'nun nerelerde dolaştığını anlamıştı. Alik'ye gelince, o da Malko'yu elçilikte görebileceğini biliyordu. Uzun lafın kısıası, randevuya gitmek zorundaydı ve oraya giderken de Krizantem'i almalıydı. Artık Atina'da yaş tahtaya basmamayı öğrenmişti...

Birden, otelde Kula'nın kendisine bakışını hatırladı.

*

**

1 — İmkânsız Altesleri, dedi Krizantem. Saat sekizde Pire'de olmam gerekiyor! Ve on birden önce de döndüğüm olmuyor. Eğer oraya gitmezsem beni hapse atarlar...

Rumlann tuzağına düşen Krizantem, Malko'ya yardım edemeyeceği için çıldırarak gibiydi.

— Boşverin! dedi Malko. Alik beni boğazlayacak değil ya! Kendimi koruyacak kadar büyüdüm. Anladığım kadarıyla, ağzımdan laf almaya bacak.

Aslında durumdan bu kadar emin değildi, ama Krizantem'i huzursuz etmeye de gerek yoktu.

— Altesleri silahını almayı unutmasalar bari,

dedi Krizantem.

Bunu, "kazağınızı giymeyi unutmayın" gibi söylemişti. Tam bir anne şefkati!

— Silah almayacağım, Elko! dedi Malko. Polisle başım derde girsin istemiyorum. Bir hanımın randevusuna silahlı gitmek kabalıktır. Hatta, bu hanım tehlikeli biri bile olsa... Siz işinize bakın. Gidip Türklerle buluşun.

Malko KYP'nin kendisini tuzağa düşürüp.Yunanistan'dan sınır dışı etmesinden korkuyordu. Silah taşımayacaktı. Geceyi garantiye almak için Nafsika'ya telefon etmeye karar verdi.

*

**

Sokak kapısının tam karşısına düşen duvarı boydan boya kaplayan büyük bir fotoğraf vardı. Alikî'nin profilden çekilmiş bir resmiydi bu. Holün duvarları yine küçük fotoğraflarla kaplıydı. Konu aymydı: Alikî'nin çıplak pozları.

Malko'yu karşılayan Alikî, fotoğraflardakinden daha da iç gıcıklayıcıydı. Üzerindeki ince, şeffaf beyaz bluz,kalçalarında bitiyor ve vücudunun hemen,her yanını açıkça sergiliyordu* Malko'yu sanki yıllardır tanırmış gibi öpmek için dudaklarını uzattığında yoğun bir içki kokusu yayıldı.

— Banyodan yeni çıktım. Sizi bu kadar erken beklemiyordum.

Beyaz tenli yuvarlak kalçalarını sallayarak odaya girdi. Oda hayli geniş sayılırdı. Kapıdan dört metre ilerde çok alçak bir yatak vardı. Yine yerde bir şişe konyak duruyordu. Alikî yatağın üzerine uzandı. Bu hareketiyle vücudunun en gizli noktaları ortaya çıkmıştı.

— Fotoğraflarımı beğendiniz mi?

Malko hole çıkarak yeniden fotoğraflara göz atar gibi yapıp belli etmeden sokak kapısını kilitle-

di. Rum dilberin hazırladığı mizansen buram buram tuzak kokuyordu.

— Hepsi harika! dedi Malko.

— Otursanıza!

Alikî'nin buğulu bakışları Malko'dan bir an olsun ayrılmıyordu. Malko bakındı. Oturabileceği tek yer yataktı. İlerleyip yatağın ucuna ilişti. Alikî'nin bu Lolita numarasının ardında ne olabilir-di? '

Genç kız yerdeki konyak şişesini alıp bir yudum daha içti.

— Sek mi içiyorsunuz? diye sordu Malko.

— Böyle daha çok hoşuma gidiyor.

— Akşam yemeğini nerede yiyelim?

— Sıkıldınız mı? diye sordu Alikî. Burada akşam yemekleri geç yenir. Öf!.. Hava da ne kadar sıcak!

Açık pencereden, avluda tartışanların sesi geliyordu.

Rum dilberi son derece doğal bir hareketle üzerindeki beyaz bluzu çıkarıp attı. Yuvarlak hatları, iri göğüsleri ortaya çıktı. Teninin beyazlığıyla, bacaklarının birleştiği noktadaki koyu renk tüyler tam bir tezat yaratıyordu. Alikî, gözlerini Malko'ya dikmiş bakıyordu. Gözbebeklerinde açıklaması zor bir ifade vardı. Birden, damdan düşer gibi:

— Daha ne bekliyorsunuz? dedi.

Dolaysız davet diye buna derler işte. Malko bir an Alikî'nin bu işi para için yapıp yapmadığını düşündü.

— Bunu yapmak zorunda mıyız?

Alikî güldü.

— Sizin gibi olgun erkeklerin küçük yaştaki kızlardan hoşlandığım sanırdım. Ben on yedi yaşındayım...

— Benimle niçin sevişmek istiyorsunuz?

— Niye istemeyeyim? Birinden hoşlandım im, hemen altına yatarım onun. Siz de güçlü birine benziyorsunuz...

Tuhaf bir yaratıktı bu kız! Ağzına geleni hiç çekinmeden söyleyebiliyordu. Oysa Malko'nun kafası, şu an böyle bir şey istemeyecek kadar meşguldü. • *

— Önce birbirimizi tanısak daha iyi olmaz mı? diyecek oldu Malko.

— Hayır. Ben sevişmek istiyorum. Eğer niyetiniz yoksa, defolun! Bu işi yapacak bir sürü erkek var. Ee?.. Karar verdiniz mi?

Sözünü bitirir bitirmez, ani bir hareketle atılıp Malko'nun kemerini çözmeye başladı.

— Hay Allah! Bana yardım etsenize biraz! Korkuyor musunuz yoksa?

Nihayet kafasına koyduğunu başardı ve Malko'yu soyarak nesi var, nesi yoksa yere fırlattı. Gözlerini diktığı noktada umduğunu bulamamıştı.

— Bu minik şeye biraz vitamin vermek lazım, dedi...

Malko'nun karşısında diz çökerek başım uzattı, ağzını açarak "minik şeyi" dudaklarının arasına aldı. Her hareketinde göğüslerLMalko'nun dizlerinde eziliyordu. Arada bir duruyor, soluk alıp uğraşının ne sonuç verdiğini kontrol ediyordu. Malko'nun elini tutup,bacaklarının arasına yerleştirdi.

— Böyle kütük gibi durmasamza!

Malko genç kızı bir an önce memnun edebilmek için gözlerini yumup Yat-Kulüp'te Nafsika ile sevişmesim* düşündü. Nihayet Aliki beklediği sonuca ulaşmanın sevinciyle doğruldu ve azgın ata binen kovboy gibi Malko'nun üzerine oturdu. Du-

dakları yarı arahk, gözleri ifadesizdi.

Kısacası, tam bir robot.

Sevişme çok kısa ve tatsız sürdü. Malko'nun üzerinden inerken:

— Oh, çok zevkliydi! dedi. Ne dersiniz?

— Gerçekten nefisti! diye onaylamak zorunda kaldı Malko.

Malko'nun üzerinden uzamp bir yudum konyak daha aldı.

— Ailenden uzun süredir uzakta mısınız? diye sordu Malko.

Aliki omuz silkti.

— Beni evden dehlediler. Çünkü geceleri eve dönmüyordum. Bir amcam var, papazdır. Arada bir beni arar. Yaşlı domuzun tekidir. On dört yaşındayken beni iğfal etti. Sersem herif, nasıl canımı yakmıştı!

Malko bu can sıkıcı ortamdan bir an önce sıyrılmak istiyordu.

— Artık yemeğe çıksak ha, ne dersiniz?

— Çıkalım. Yperidu Sokağı'nın köşesinde sevimli küçük bir taverna biliyorum.

Göz açıp kapayana kadar üzerine bir blucin ile mavi bir bluz geçirdi. Birlikte çıktılar. Malko'nun Mercedes'i önünde durduklarında genç kız şaşırır gibi oldu.

— Spor arabanız yok mu sizin?

Malko bu soruyu fırsat bilip Kula'dan söz edecekti, vazgeçti. Buna henüz zaman vardı. Nikodimu'ya ulaştıklarında Aliki:

— Yemekten önce Akropol'e çıkmak istiyorum, dedi. Oramn romantik havasım çok severim.

— İyi ama bu saatte Akropol kapalıdır.

— Elbette kapalı,ama içeri girecek bir yer biliyorum ben. Size gösteririm.

Malko, yoğun trafiğin arasından güçlükle sıy-

rılarak Akropol Tepesi'ni çevreleyen geniş Dionisos Aeropagitu Caddesi'ne girdi. Düzinelerle projektörün ışığı altında parıldayan Partenon, Atina'ya hakim kayalık üzerinde dimdik yükseliyordu. Malko, zeytinliklerin arasından girişe uzanan parke kaplı yola dönerek doğuya yöneldi. Gündüzleri turist arabalarının kuyruk olduğu bu yol, mehtaplı gecelerde aşıkların sığındıkları gözden uzak bir yer oluyordu.

Malko arabasını girişe yakın bir yerde durdurdu. Çevre boş ve sessizdi. Alikı dışarı çıktı.

Malko yamna ulaştığında, genç kız elini yirmi metre yükseklikte bir duvarla çevrili Partenon'un girişini oluşturan öndeki yıkıntılara çevirdi. .

— Şuradan geçeceğiz.

İşaret ettiği noktada bölgeyi kontrol eden bekçilerin kulübesi vardı.

— Bizi görürler, dedi Malko.

— Hayır, görmezler! Duvarın ardında demir parmaklıklar bulunur. Parmaklıkların arasından geçebileceğimiz bir boşluk biliyorum. Çocukken çok gelirdim. Haydi, gidelim.

Malko'yu elinden tutup, normal girişin sağ tarafında kalan kıvrımlı dar bir patıkaya sokarak, zeytin ağaçlarının arasından sürükledi. Malko çevresine bakındı, kuşkulu hiçbir şey farketmedi. Genç kızın bir kaprisiydi bu... Kayalıkların arasından yokuş yukarı tırmandılar ve taş duvar boyunca uzanan demir parmaklıkların yakımna geldiler. Bekçi kulübesi otuz metre kadar önlerindeydi. Malko, gazete okuyan bir bekçi farkettti.

— Çabuk! dedi Alikı.

Ayakkabılarını çıkararak projektör ışığı altındaki birkaç metrelik alan gerçek bir komando gibi koşarak geçti ve parmaklıklara yaslandı. Malko hemen peşinden seğirtti. Genç kızın, demirlerden

birini yukarı iterek yerinden çıkarmasıyla, ortaya geçebilecekleri bir boşluk çıktı.

— Önce siz geçin! diye fısıldadı Alikı.

Gecenin on birinde Akropol'ün parmaklıklarından geçen Malko, kendini yaramaz bir çocuk gibi hissediyordu! Kulübedeki bekçiye baktı. Hâlâ gazete okuyordu. Aslında tasalanmasına hiç gerek yoktu adaman. Tarihi yıkıntının koca koca taşları çalınacak değildi ya!..

Alikı de parmaklığı aştıktan sonra, birlikte kısa bir mesafeyi tırmanıp tapınakların yükseldiği geniş taş alana uzandılar. Malko, normal girişini oluşturan taş merdivenin sol tarafta, karanlığın içinde olması gerektiğini tahmin etti. Etraf bomboştu. Sağa, sola gizlenmiş olan projektörler Partenon'un sütunlarını aydınlatıyor, bulundukları alanın büyük bir kısmını karanlıkta bırakıyordu. Denizden serin bir rüzgâr esiyordu.

— Harika, değil mi?

— Gerçekten öyle! dedi Malko.

— Haydi gel!

Malko'nun önüne düşerek Partenon boyunca ilerledi. Göğe yükselen dev sütunlar, her an üzerlerine devrilecek gibi duruyordu. Alikı Malko'yu bulundukları terası çevreleyen korkuluklara götürdü. Korkuluğun dibi uçurumdu. Teras, doğuda Dionisos Bahçesi'ne, kuzeyde sivri kayalıklara hakim bir tepeye yapılmıştı. Bulundukları nokta, yerden en azından yüz metre yükseklikteydi.

Alikı ıslık çalıyordu. Malko soruşturmasını yürütmek için uygun zamanın geldiğini düşündü.

Alikı'yi kendine çekerek sarıldı.

— Sen aşık değil misin?

— Hayır, ama düzenli çıktığım bir genç var. Hem parası, hem de güzel bir arabası var. Bir elbise beğensem hemen alır... Hepsi bu kadar.

— Ne iş yapıyor?

— Bir otelde çalışıyor. Sahi, ne oluyor böyle? Kısıkdın mı?

Sonra gülerek Malko'ya sokuldu.

— Kavga etseniz ne eğlenceli olurdu! Canını yaksam hoşuna gider mi?

— Pek değil, dedi Malko.

Aliki gitgide tuhaflaşıyordu. Birden Malko' dan uzaklaştı.

— Beni burada bekle! Çişimi yapıp geliyorum.

Elindeki ayakkabılarını taş korkuluğun üstüne bırakıp Partenon'un loş kısmına doğru ilerledi ve dev tapmağın sütunları arasında kayboldu. Malko bu kızdan bilgi alabileceğinden pek umutlu değildi. Kızın kendini beğenmiş hali ve sevgili seçişindeki dengesizlikler şaşırtıcıydı. Leonidas başka bir tipti, Kula bambaşka!

Birden, kızın uzun süredir ortalıkta görünmediğini farketti. Yine ne şeytanlık düşünüyor olabildi? Sütunların dibindeki loşluğa baktı. Kimseler görünmüyordu. Bu saatten sonra saklambaç oynayacak hali yoktu.

— Aliki! diye bağırdı.

Sesi yankılandı. Bekçileri başına bela etmek için fazla gürültü çıkarmak istemiyordu. En iyisi gidip kızı aramaktı. Taş korkuluktan henüz bir adım uzaklaştığında Partenon'un dibinde bir karaltı farketti. Aliki geliyordu.

Birkaç saniye sonra, gölge karanlıktan ay ışığına çıktığında, bunun Aliki değil, bir erkek olduğunu gördü!

Adaleleri bir anda kasılmıştı. Aklına hâlâ kötü şeyler getirmemeye çalışıyordu. Bir, iki adım attı ve adamın sivil giyimli biri olduğunu ve elinde copa benzer uzun bir cisim bulunduğunu farketti. Birden, adamın arkasında bir ikinci karaltı daha

belirdi.

Malko hemen Aliki ile geldikleri yöne, parmaklıklara doğru koşmaya başladı. Coplu adam bağırdı ve aynı anda Partenon'un diğer ucundan iki kişi çıkarak Malko'nun yolunu kesti. Avusturyalı soluk soluğa durdu. Dört adam ağır adımlarla ona doğru yaklaşmaya başlamıştı. Malko yolunu kesen adamlara dikkat etti. Onlar da copluydu.

Bu görkemli yerde böylesine sessiz bir saldırı gerçekdışı bir düş gibiydi. Ama içgüdüğü bu yabancıların onu öldürmeye kararlı olduklarını söylüyordu. Aliki onu başarılı bir biçimde bu ölüm tuzağına çekmişti. Gürültülü Atina'da adam öldürmek için buradan daha sakın bir yer bulunabilir miydi? Çevresine bakınıp silah olabilecek bir şeyler aradı. Görebildiği tek şey bir taşı. Yerden kapıldığı gibi çıkışı engelleyen iki adama doğru yürüdü.

Altı, yedi metre kadar ilerlediğinde, durup taşı adamlardan birine fırlattı. Hasını çevik bir vücut hareketiyle taştan kurtuldu. Yanındaki arkadaşını kaldırarak Avusturyalıya doğru koşmaya başladı. Malko diğerlerini kontrol etti: Daha da yaklaşmışlardı! İlk saldıran kısa saçlı, otuz yaşlarında bir tipti. Malko'nun kafasını nişanlayarak copu indirdi. Malko kendini yere atıp yuvarlandı. Copun, arkadaki taşa inmesiyle madeni bir ses çıktı. Malko bunun bir kurşun boru olabileceğini düşündü. Kısacası, korkunç bir silahla karşılaşıyordu.

Ayağa kalkarken ikinci saldırıyı da savuşturdu ve düşünmek için birkaç saniye kazanmak amacıyla terasın diğer ucuna doğru koştu. Böylece, çıkış yolundan uzaklaşmış oluyordu. Soluk soluğa durup avazı çıktığı kadar bağırdı:

— İmdat!

Bekçi kulübesi hayli uzaktaydı. Başını çevirip

taş korkuluğun üzerinden aşağıya baktı. Yüz metrelik uçurumun tepesindeydi...

. Adamlar yaklaşmaya devam ediyorlardı. Ayaklarında espadril vardı ve bu nedenle son derece sessiz hareket ediyorlardı. Kendilerinden emin oldukları için işi ağırdan alıyorlardı. Malko'nun çevresindeki çember hayli daralmış, mesafe yirmi metreye inmişti. Malko, Partenon'un kuzeydoğu köşesine, normal girişin tam karşısında ve Plaka'nın üstünde bir noktaya sıkışmıştı. Ani bir saldırıyla çemberi yarmayı düşündü, ama imkânsızdı bu. Dördünün elinden sıyrılamazdı. Bir boru darbesi yese, işi tamamdı.

- Alik!

Çığlığına hiçbir cevap gelmedi. Akropol'ün loşluğuna gizlenmiş olan Alik manzarayı seyrediyor olmalıydı şu an. Kızda sadist bir yan olduğu kesindi. Kavga ettiğini görmektense, öldürülmesini seyretmeyi yeğlerdi...

Malko geriledi, taş korkuluğa yaslandı. Artık, arkasında sadece uçurum vardı. Buradan düşen canlının hayatta kalması olanaksızdı. Bir seçim yapması gerekiyordu: Ya aşağı atlayıp intihar edecekti, ya da adamların kendisini aşağı atmasını bekleyecekti.

Çember biraz daha daralmıştı. Adamlarla arasındaki mesafe on metreydi.

XI. BÖLÜM

Bir an Malko için zaman "durur gibi oldu. Kalbi delicesine çarpıyor, kafası çalışmıyordu. Tapınağın sütunlarından başka bir şey görmez olmuştu.

Sonra, karşısındaki o dört katil yine yerlerini aldılar. Adamlar yırtıcı hayvanlar gibiydi. Malko ölmek üzere olduğunu hissetti. Katillerin yüzlerini artık farkedebiliyordu. Acımasız, duygusuz, dikkatli, insanlıktan uzak ifadeleri vardı. Gözlerini bir an olsun üzerinden ayırmayan birer ölüm makinesiydiler. Kurşun coplar ısıklık sesi çıkararak üzerine geldi. Malko dönüp kendini taş korkuluğa atarak ilk darbelerden kurtuldu. Altında ağaçlar ve Dionisos' Bahçesi'nin kalıntıları uzanıyordu. Adamlardan biri ayağını yakaladı.

Kurtulmak için debelenirken birkaç metre ilerde, bulunduğu terasın köşesinden aşağıya otuz derece eğimle inen koyu bir iz farkettiler.

Gözlerini kısıp dikkatlice baktığında bunun çelik bir tel olduğunu farkettiler. Duvarın köşesindeki bir halkaya bağlıydı. Akropol'ün onarımında kullanılan malzemelerin bu yolla yukarıya çıkarıldığı belliydi.

Çılgınca bir fikirle harekete geçti. Ani bir hamleyle ayağını kurtararak dar korkuluğun üstü-

ne çıktı ve tele doğru ilerledi. Adamlar avlarının o yöne kaçabileceğini hiç düşünmemişlerdi. Kendilerine gelene kadar Malko duvarın köşesine ulaştı.

Taş korkuluğun üzerine yatarak kolunu aşağıya sarkıttı ve telin çıkış noktasını buldu. Telde kaymayı başarabilirse, paçayı kurtarabilirdi. Birkaç saniye içinde bir karara varması gerekiyordu. Aksi halde, her an bir cop darbesiyle işini bitirebilirlerdi.

Ellerinin sürtünmeye dayanamayacağı, birkaç metre içinde telin kemiklerine kadar gömüleceğini biliyordu. Ayrıca tel ağır hareket edemeyeceği kadar da dikti. .

Birden aklına bir fikir geldi. Göğsünü taş korkuluktan kaldırarak ceketini çıkardı ve tekrar yükoyun yattı. Sonra ceketini burdu ve telin üzerine geçirerek iki ucundan sımsıkı tutup kendini boşluğa bıraktı.

Bir an ceketin bulunduğu noktada, paraşütün ucunda asıymış gibi asılı kaldı, sonra vücudunun ağırlığıyla hareket ederek baş döndürücü bir hızla aşağıya doğru kaymaya başladı. Ama birkaç saniye sonra bir yanık kokusu duyuldu ve sürtünmeden kızıyan kumaş alev aldı.

Malko terastan hızla uzaklaşıyordu. Kırk, elli metre kadar yol aldığı anda ceketin kumaşı yırtılmaya başladı. Malko cehennemi inişine devam ederek olabildiğince yere yaklaşmaya kararlıydı, iki saniye sonra, kumaş ikiye bölündü ve Malko karanlığa doğru uçtu.

Sırtını çarptığı sert nesne kırılırken duyduğu acıyla gözlerinden yaş geldi. Sonra sert zemine çarparak dik bir yamaçtan aşağı yuvarlanmaya başladı. Kendini kontrol etmesinin ya da yavaşlamasının imkânı yoktu. Birden, başım bir taşa vurdu, gözlerinde şimşekler çaktı ve kendinden geçti.

*
**

Aliki bulunduğu yerden ancak insan karaltılarını seçebiliyordu. Kimin kim olduğu belli değildi. Şiddetten zevk alır, erkeklerin dövüşmesine bayılırdı. Kula'nın bir an önce işini bitirmesini ve onu kırmızı Triumph'a atıp yatağa götürmesini istiyordu.

Bu iş için Kula ona Lalaunis'ten bir kolye vaat etmişti.

Aslında yaptığı hizmete karşılık devede kullandı bu. Birden, ayakkaşlarını taş korkuluğun üzerinde bıraktığını hatırladı ve onları almak üzere gizlendiği sütunların arasından çıktı. Ay ışığının aydınlattığı alana ulaştığında bir ses duydu:

- Aliki!

Bağırın Kula idi. O da saklandığı yerden çıkmış ve diğer dört adamın yanına gitmişti. Aliki sevgilisine doğru koşmaya başladı ve Kula'nın yüz ifadesini farkettiği anda birden durdu. Aslında zeki bir kız sayılmazdı, ama içgüdüleri çok güçlüydü. Gözlerinden Kula'nın onu öldüreceğini hemen anladı.

Avcıyla karşılaşan şaşkın bir hayvan gibi geri dönüp koşmaya başladı.

— Aliki! Geri dön!

Seste yapay bir yumuşaklık vardı. Geri dönüp baktı. Kula da koşmaya başlamıştı. Korkudan deliye dönen genç kız, eski açık hava tiyatrosuna hakim korkuluklara doğru ilerliyordu.

Korkuluklara birkaç metre kalmıştı. Genç kız öylesine korkuya kapılmıştı ki, durmadı. Bir hamlede boşluğa uçtu. Elli metre aşağıda, taş zeminde kendisini ölümün beklediğini düşünmemişti bile.

*
**

Malko gözlerini açtı ve göz kamaştırıcı ışıqla karşılaşınca hemen kapadı. Sonra, göz kapaklarını biraz aralayarak ışığa alışmaya çalıştı. Aradan birkaç saniye geçti. Işık kaynağını bulmuştu. Akropol Tepesi'ni aydınlatan dev projektörlerden birinin önünde sırtüstü yatıyordu. Bulunduğu yer eğimliydi. Baş aşağıda, ayakları yukardaydı. Dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalıştığında acıdan bağırmamak için kendini zor tuttu. Görünmez binlerce bağla yere bağlanmış gibiydi. Birden, müthiş bir korkuya kapıldı: Felç olmuştu.

Bu korku, gücünü toplamasına neden oldu. Doğrulup oturdu ve çevresine bakındı. Birden her şeyi hatırladı: Aliki'yi, katilleri, Partenon'dan akıl almaz kaçışını. Hayattaydı. Bir mucizeydi bu. Başını yukarıya kaldırdığında çelik teli gördü. Dionisos Bahçesi'nin kalıntıları arasındaydı. Durumun açıklığa kavuşmasıyla korkuları geri geldi. Ne kadar baygın kalmıştı? Peşindekiler neredeydi? Çevresini inceleyerek nasıl kurtulduğunu anladı. Ceketin yırtıldığı noktada, telin altında bir tepe vardı. Telden tepeye, tepeden de küçük bir çam ağacının üstüne düşmüştü. Ağacın dalları yere iniş hızını kesmişti.

Bedeninin her yanını saran ağırlara rağmen ayağa kalkmayı başardı. Gömleği, pantolonu parparparcaydı. Ayakkabısının teki yoktu. Başından akan kan yüzünde kurumuştu. Katiller hâlâ peşinde olmalıydı. Düşüşten zarar görmemiş olan saatine baktı. Yaklaşık beş, altı dakika baygın kalmıştı.

Topallayarak Dionisos Bahçesi'ni Thrasillu Sokağı'ndan ayıran duvara doğru ilerledi. Katiller gelecek olsa, ancak Dionisos Aeropagitu Caddesi'ne açılan ana kapı yönünden gelebilirlerdi.

Kasları oy leşine, acı veriyordu ki, duvara hiç

ulaşamayacağını sandı. Dayanılmaz bir şeydi bu. Vücudunun her yerine iğne batırılıyormuş gibi hissediyordu. Sonunda, duvara ulaştı. Tırmanmaya çalıştı, başaramadı. Gücünü aşan bir şeydi bu. Duvarı izleyerek daha yukarıya gitti. Eski bir sandık buldu, duvarın üstüne çıktı.

Aynı anda, geldiği yönden birtakım bağrıışmalar duyuldu. Kendini eğimli yola bıraktı, elleri ve dizleri üstüne düştü, biraz daha canı yandı. Acıya aldırmayarak doğruldu ve Plaka'ya çıkan dar sokakta koşmaya başladı. Bir süre sonra son derece kalabalık bir caddeye çıktı.

Yanıp sönen neon ışıklarıyla şaşkına dönen Malko durdu. Baş dönüyor, midesi bulamyordu. O sırada, köşeden bir taksi döndü. Malko arabayı durdurup atladi. Şoför meraklı bakışlarla onu süzdü. Malko Grande Bretagne'ın adını söyleyip kendini koltuğa bıraktı.

Malko'yu görünce resepsiyon memurunun gözleri irileşti. Adamın halini gören Malko ne durumda olduğunu daha iyi anladı. Yolda serserilerin saldırısına uğradığını söyleyerek adamın merakını giderdi. On dakika sonra başucunda bir doktor vardı. Koluna iğne yapıldığını hissetti ve derin bir uykuya daldı. Krizantem henüz Pire'den dönmemişti.

*

**

En az Yunan Gizli Servisi kadar güçlü olan Askeri Güvenlik Örgütü'nün komutanı Albay Dimitrios Mezonos elindeki kahveyi bir dikişte bitirdi ve kin dolu ela gözlerini karşısındakine çevirerek:

— Salak herif! dedi.

Karşısındaki kendisinden en az otuz kilo fazla, yapılı, adaleli bir tipti. Arkaya taranmış koyu si-

yah saçlarıyla daha çok bir dansörü andırıyordu. Oysa, bir k itildi. Adam hiç ses çıkarmadı. Sadece, kıstırdıkları adamın bir mucize sonucu kaçtığım söyledi.

— Buna mucize değil, beceriksizlik denir, Kula, diye bağırdı albay.

Sonra masasından kalkıp, esas duruşta bekleyen Kula'nın arkasına geçti. Hareketsiz durdu. Kula terlemeye başlamıştı. Albay Mezonos'un hainleri ve beceriksizleri ensesinden vurduğu çok olmuştu. Hem de kılı kıpırdamadan. Gören elli sekiz yaşında demezdi. İnce, uzun, atletik yapılı biriydi. Kısa saçları, ütülü gömleği ve pantolonu, siyah ayakkabılarıyla ciddi bir görünümü vardı.

İç savaştan bu yana, otuz küsur yıldır aynı mücadeleyi sürdürüp duruyordu. O dönemde, komünistler ülkenin yansım ele geçirmişlerdi ve iktidara gelmeye uğraşıyorlardı. Sosyalist düzenin vahşetiyle sarsılan Mezonos .komünistlerin camna okumuştı. Asılmış köylüler, Arnavutluk'a kaçırılan çocuklar, eziyet edilen ve ırzına geçilen kadınlar onu düşmanlarına karşı acımasız kılmıştı.

Sonunda komünistler Mezonos'u ele geçirmiş ve konuşturmaya çalışmışlardı. İnatla susmasına kızan kızıl birliğin siyasi komiseri bir kerpeten alıp genç subayın sol hayasını koparmıştı.

Mezonos kendine geldiğinde yine susmaya devam etmiş ve beş dakika sonunda diğer hayası da koparılmıştı. Kanamadan ölmemesi için yarası bir komünist hastabakıcı tarafından kabaca dikilmişti. Daha sonra Mezonos kasabayı ele geçiren adamları tarafından kurtarılmıştı.

Üç ay tedavi gören genç teğmen, hastaneden yüzbaşı rütbesiyle taburcu olmuş ve hemen mücadeleye katılmıştı. O günden sonra da hep mesleği için yaşamıştı. Böylece kısa zamanda yükselmiş

ve cuntamn askeri güvenlik örgütünün komutanlığına getirilmişti. Ömrünü bürosunda geçirir, portatif arazi karyolasında yatar, ortalıkta dolaşmaz, fazla sigara içmez, kurutulmuş balıkla beslenir ve herkese bir dosya tutardı.

Rejim değişikliğinden sonra ortadan kaybolmuş olmasına rağmen yine de Yunanistan'ın en güçlü adamlarından biriydi. Çünkü örgütünün, adamlarım ve parasım koruyabilmişti. Parası çoktu. Demokrasiden hoşlanmaz, Kıbrıs nedeniyle Amerikalılardan nefret ederdi. Elindeki olanaklarla tarihi değiştirmek, cunta dönemine dönmek arzusunundaydı.

Kula'mn arkasında öksürdükten sonra döndü, karşısına dikildi.

— Sen dangalağın tekisin Kula, ama sana ihtiyacım var.

Kula neredeyse ayaklarına kapanacaktı. Heyecanla hatasının o kadar büyük olmadığını, düşmanlarının da kendilerine pek zarar veremeyeceğini açıklamaya çalıştı.

— Bize zarar verecektir, dedi albay. Beni ondan kurtarmalısın. Sessiz sedasız olacak bu iş, anladın mı?

Kula çok iyi anlıyordu. Albayı gelecek sefere başaracağına ikna ederek, geri geri odadan çıktı. Her taraf dosya doluydu. Yeni hükümet bunlardan birkaçını ele geçirmek için neler verirdi!

Kula merdivenleri koşarak indi. Holde bekleyen iki nöbetçi gülümseyerek selam verdiler. Kula, villanın bahçesini terkedip kırmızı Triumph'a atladı. Dışardan bakıldığında, Psişiko'nun bu sakin villasından kimsecikler şüphelenmezdi. Oysa içerde tepeden tırnağa silahlı bir düzine adam, iyi bir haberleşme düzeni ve her an harekete hazır bir araba vardı.

*

**

— Orospu çocukları! diye mırıldandı Krizantem.

Malko aynada kendi halini görünce Elko'nun tepkisine hak verdi. Suratı yara, bere ve çürük içindeydi. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Vücudunun ise yüzünden aşağı kalır yam yoktu.

Olayın üzerinden üç gün geçmişti ve Malko ilk kez yataktan kalkıyordu. Öfke ve üzüntüden deliye dönen Elko, bir an olsun başucundan ayrılmamıştı. Tabii, Pire'deki Türklerle buluşması dışında... KYP bu saldırıyı duymuş olsa, kılını bile kıpırtmazdı. Don Richard'dan hiç ses seda yoktu. Malko, görünüşte, turist gibi geziyordu. Nafsika telefonla aramış, ama Malko "kazadan" söz etmemişti.

Gömleğini giymeye kalktığı anda acıyla inledi.

— Bana yardım edin, Krizantem!

Krizantem'in yardımına rağmen ancak beş dakikada giyinebildi. Tam olarak iyileşmiş sayılmazdı, ama günlerini yatakta geçirecek de değildi...

— Elko, arabayı siz kullanacaksınız.

Elko, saldırının ertesi günü Mercedes'i Akropol'den almıştı. Malko da Aliki'nin ölümünü pazartesi sabahı Athens News'den okumuştu. Artık elinde hiçbir ipucu yoktu. Ayrıca KYP'nin Akropol olayıyla bir ilgisi olmadığını da farkındaydı.

Acıdan yüzünü buruşturarak Mercedes'e geçti. Yavaş yavaş beyni çalışmaya başlıyordu.

— Pire'deki dostlarınızdan ne haber? diye sordu Malko.

— Onlara gerçeği söyledim, dedi Elko. Rumların beni aralarına casus olarak gönderdiklerini biliyorlar. Verdikleri yanlış bilgileri ben de Rumlara

taşıyorum.

— General Mattiaki'ye mi?

Elko'nun yüzü asıldı.

— Adamlarından birine. Ama bu böyle sürmeyecek. Rumlar kesin sonuç istiyorlar...

İşte, bir bela daha! İkili oyun her zaman tehlikeli olmuştur... Eğer KYP ajanları Elko'nun kendilerine ihanet ettiğini anlayacak olurlarsa, bu hiç de hoş karşılanmazdı.

— Akropol'e gidiyoruz, dedi Malko.

Bazı şeyleri açıklığa kavuşturması gerekiyordu. Kendisini öldürmek isteyenler kimdi? Bu saldırıya ne gerek vardı? Aliki'nin nasıl öldüğünü tahmin edebiliyordu. Bu oyunun arkasındaki acımasız canavar kimdi? Leonidas'ı saymayacak olsa diğerlerini, yani Eagleton'u, Elias Ypiru'yu ve şimdi de Aliki'yi öldürten kimdi?

Malko ikidir ölümden kıl payı kurtuluyordu. Şimdi tek ipucu, Aliki'nin "nişanlısı" Kula idi. Henry Eagleton'u öldürecek katilleri arayan adam.

Dionisos Aeropagitu Caddesi'nden yukarı çıkaraklarken Malko sağ tarafta hayatım kurtaran çelik teli farkettili. Yolun yüz metre üstünde, taş koruluklardan çevreyi seyreden turistler görülüyordu.

Malko yaşlılar gibi ağır adımlarla ilerleyerek Aliki ile demir parmaklıkları geçtikleri yere geldi. Demirlerin hepsi sağlamdı ve geçit yok olmuştu. Öylesine ustaca tamir edilmişti ki, Malko böyle bir geçidin varlığından kuşkuyla düşecek oldu... Şaşırtıcı bir şeydi bu. Rumların tembelliklerini iyi bildiği için, tamiratın hızla gerçekleştirilmesine akıl erdiremiyordu. Binbir düşünce içinde Mercedes'e döndü. Aklına Leonidas'ın bir sözü geldi. Henry Eagleton'un öldürüldüğü gece meydana ge-

len elektrik arızası... Demek işin içinde başka suç ortakları da vardı. Gözünün önünde General Mat-
tiaki'nin yüzü canlandı. Generalin çok şey bildi-
ğinden emindi.

Bir CIA ajanının öldürülmesi adi bir cinayet
olamazdı. Bunun arkasında ensesi kalın birtakım
kişiler bulunmalıydı... Malko alnında biriken terle-
ri sildi.

— Amerikan Elçiliği'ne gidiyoruz, dedi.
Hıstan içi içine sığmıyordu.

*
**

Don Richard gözlerini Malko'nun yüzündeki
çürüklerden ayıramadı. Üzüldüğü belli oluyordu.

— Beni iki kez öldürmeye teşebbüs etmeleri
sizce normal mi?

— Elbette ki değil, dedi Richard. Fakat...

— Atina'ya geliş sebebim sadece Henry Eag-
leton cinayeti. Şimdi bakıyorum da karşılaştığım
her olayın birbiriyle ilişkisi var. Bu durumda
KYP'nin olaylar hakkında bilgi sahibi olmaması-
na inanmak zor. Ya Aliki Vulunis? Onu niye orta-
dan kaldırdılar?

— Bu söylediğiniz bir varsayım sadece. Tepe-
den kazayla düşmüş olacak.

— Birazdan benim hayal gördüğümü de söyle-
yeceksiniz. Uykuda gezdiğimi ve kendimi öldür-
mek için Akropol'e tırmandığımı ileri sürerseniz,
hiç şaşmam...

Don Richard gülümsedi.

— Haydi, haydi... Sinirlenmenize gerek yok.
Uğradığınız saldırıları önemsemiyor değilim.
KYP'nin belki de bana bildirmediği bazı konular
var, ama eninde sonunda bunların ne olduğunu öğ-
reneceğiz...

Malko kuşkuluydu bundan.

— Beni atlatıyorsunuz siz...

Amerikalının cam sıkılmış gibi yüzü gerildi.

— Hay Allah! O da nereden çıktı? Henry de be-
nim gibi bir Amerikalıydı. Katillerinin cezalandı-
rılmasını ben de isterim.

— Bundan eminim, dedi Malko. Ama bir şey
var. Yürüttüğüm araştırmayı sürdüreceğim. Eğer
bir gün Akropol'ün dibinde beni boynum kırılmış
olarak bulursanız, Arlington'a gömün...

Don Richard'ın elini sıkıp çıktı. Sır duvarım
yıkamadığı için öfkeliydi. Gerçi Kula'yi tanıyor-
du, ama elinden ne gelebilirdi? Peşine düşse ne el-
de edecekti?

Bütün bunlara rağmen Henry Eagleton'un ni-
çin öldürüldüğünü bilen biri vardı mutlaka. Bun-
dan emindi artık. O da, Nafsika Agatyu idi.

*
**

— Sizi öldüreceklerini söylemiştim, dedi Naf-
sika.

Soyunmakta olan Malko'yu seyrediyordu.
Göğsü hâlâ çürük içindeydi Malko'nun. Cam ya-
narak yatağa uzandı. Nafsika yanına geldi, yatağa
oturarak elini göğsüne koydu. Malko telefon eder
etmez, koşup gelmişti.

Üzerinde yine iri hatlarını gizleyen bol bir giy-
si vardı. Malko genç kadının bacaklarını okşama-
ya başladı. Pürüzsüz teninin sıcaklığından sonsuz
bir haz duyuyordu.

— Malko, dedi Nafsika, peşini bırakın artık bu
hikâyenin. Bir işe yaramayacak bu. Onlar daha
güçlü.

Malko gözlerini gözlerine dikti.

— Nafsika, artık "onlar"ın kim olduğunu bili-
yorum.

Genç kadının gözleri faltaşı gibi açıldı.

— İmkânsız bu!

— Hiç de değil. Henry Eagleton cinayetini kimin tezgâhladığını biliyorum.

— Kim?

— Kula adında biri. Cunta döneminde Albay Mezonos ile çalışan eski bir askeri güvenlik ajam.

Nafsika'mın gözlerini bir korku ifadesi bürüdü.

— Bu işe bulaşmamaksınız. Aptallık bu!

— Nafsika, bu belada CIA'ya hizmet etmiyorum. Henry Eagleton benim dostumdur. Gerçeği hiç kimsenin öğrenmek istemediğini şimdi biliyorum.

— Haklısınız, dedi genç kadın, ama dostlarınız bu gerçeği zaten biliyor.

Bu söz ağzından kaçmıştı. Hemen sustu.

— Ne demek istiyorsunuz?

Nafsika boşboğazlığının bedelini ödemek zorundaydı. Bacak bacak üstüne atıp, bir sigara yakmıştı.

— Henry Eagleton kendisini neden öldürmek istediklerini biliyordu. Bunu CIA yöneticileri de biliyor, ama size söylemiyorlar.

—ı Peki niye? diye bağırdı Malko. Ben de "Şirkef'in adamıyım. Düşman değilim...

— Bazı sırlar vardır, herkesten gizlenir. Bunu gözünüzde büyütmeyin. Belki de hayatınızı tehlikeye atmanızdan korkmuşlardır. Benim yaptığım gibi... Dostlarımdan biri teknesiyle Mikonos'a gidiyor, gelin biz de katılalım.

Malko başım salladı.

— Olmaz.

Nafsika'mın gözleri dolu dolu oldu.

— Delisiniz siz, hem de zırdeli. Başımıza gelenlerden ders almadınız mı?

— Ben mazoşist değilim, dedi Malko. Ama ki-

mi zaman böyle inatçı olurum. Bu esrar perdesini kaldırmadıkça Atina'dan bir yere gitmem.

Nafsika bir sıçrayışta kalkıp sigarasını söndürdü. Çantasını alarak:

— Sersemin tekisiniz siz, dedi. Birlikte tekneye atlayıp giderdik. Böylece bu beladan da sıyrılmış olurdunuz. Artık, ne haliniz varsa görün! Kendi düşen ağlamaz!

— Çok doğru!

Genç kadın kapıyı vurup çıktı. Malko onu engellemek için hiçbir şey yapmadı, ama üzülmüştü. Tek müttefiğini de kaybetmişti. Kendine destek olacak bir tek Elko vardı. O da ancak tehlikeli durumlarda işe yarardı. Diğer taraftan, bu işin altından nasıl kalkacağını kendi de bilmiyordu...

Cam sikkın bir halde kalkıp bir kadeh votka almak için yan odanın kapısını açtı ve açmasıyla birlikte hareketsiz kalakaldı. Nafsika oradaydı. Bir koltuğa oturmuş ağhyordu. Malko'yu görünce doğruldu, yanına geldi, elini ellerinin arasına ahp sıktı.

— Gidemedim, dedi. Ölmenizi istemiyorum.

— Benim ölmeye niyetim yok, dedi Malko. Ama bu işi de bırakmak istemiyorum.

— Madem ki kararlısınız, gidip Steffas adındaki bir gazeteciyi görün. Bilmek istediğiniz her şeyi ondan öğrenebilirsiniz.

— Benimle niye konuşsun ki?

— Tarafımdan geldiğinizi söylerseniz konuşur. Ona şunu verin.

Parmağındaki altın yüzüğü çıkarıp Malko'ya uzattı. Yüzüğün üstünde işlemeli bir aslan başı vardı ve gözleri yakuttandı. Gerçek bir mücevherdi kısaca...

— Bunu niye bana veriyorsunuz?

— Çünkü Georges Steffas tarafımdan gönder-

rildiđinize ancak bununla inanır.

- Kim bu Steffas?

— Bir gazeteci. Katimerini Gazetesi'nde çalışır. Onu orada bulabilirsiniz... Madem ki bu sırrı öğrenmek istiyorsunuz, öğreneceksiniz. Ama belini ağır bir biçimde ödemeye hazırlıklı olun.

Nafsika'nın Malko'yu gönderdiği ikinci gazeteci bu. Birincisinin adı Ypiru idi.

XII. BÖLÜM

Gömleğinin kolları sıvalı yaşlıca bir adam Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma daktilo makinesinin başında deliler gibi çalışıyordu. Kendini öylesine işine vermişti ki, Malko'nun varlığını ilk başta farketmedi. Bundan yararlanan Malko gazeteciyi inceledi. Koyu siyah saçlarının boyalı olduğu beliydi. Yüz hatlarını daha da sertleştiren kalın çerçevesi gözlükler takıyordu. Malko avluya bakan bu küçük odaya ulaşmak için beşinci kata çıkmış, büyük bir çahşma salonunu geçmişti. Odada bir yabancının bulunduğunu sezen gazeteci başını kaldırıp meraklı bakışlarla baktı.

— Georges Steffas mı? diye sordu Malko.

— Evet. Benim.

Malko kapıyı kapatırken gazeteci makinedeki kâğıdı çıkardı.

— Nafsika Agatyu'nun bir dostuyum, diye açıkladı Malko. Onun tarafından geliyorum.

Genç kadının adım duyan Steffas'ın gözleri ışıldadı. Yerinden kalkarak Malko'ya bir iskemle uzattı.

— Kendisini görmeyeli çok oldu, dedi İngilizce olarak.

İngilizcesi iyiydi. Kahbına rağmen, yumuşak hareketleri vardı. Bir süre havadan sudan söz etti-

ler. Adamın, Malko'nun ziyaret nedenini merak ettiği belliydi. Sonunda Avusturyalı söze girdi.

— Nafsika araştırmalarımda sizin bana yardımcı olabileceğinizi söyledi.

— Elimden gelirse...

Steffas'ın gülümsediğini gören Malko devam etti:

— Ben Henry Eagleton'un dostuyum... Daha doğrusu dostuydum...

Birden gazetecinin yüzü değişti. Gülüşü kayboldu ve gözleri sanki iyi kapanmış mı, diye kapıya kaydı. Sonra değişik bir tonla:

— Bu konuda size nasıl yardım edebileceğimi bilemiyorum, dedi. Üzücü bir olaydı, çok üzücü. Biz Rumlar...

Malko bu tepkiyi bekliyordu. Cebinden aslan başlı yüzüğü çıkarıp masamın üzerine bıraktı.

Gazeteci bu kez olağanüstü bir tepki gösterdi buna. Bir süre ağzı bir karış açık, felç olmuş gibi kalakaldı. Gözlerini yüzükten ayıramıyordu. Sonra, gözlerinde yaşlar belirdi. Elini uzatarak sanki kırmaktan korkuyormuş gibi yüzüğü okşadı. Malko'ya döndüğünde son derece duygulanmış olduğu her halinden belliydi.

— Bunu o mu verdi size?

— Evet, dedi Malko. Bunun ne ifade ettiğini sadece sizin bilebileceğinizi söyledi.

İçeriye bir çocuk girdi. Elindeki gazeteleri bırakıp çıktı.

— Bu yüzüğü tekrar göreceğimi hiç ummuyordum, dedi Steffas. Siz kimsiniz?

— Henry Eagleton cinayetini araştırıyorum. Kendi adıma tabii. Nafsika bana yardım edebileceğinizi söyledi.

Steffas başım salladı.

— Olabilir. Madem ki Nafsika istiyor, ederim.

Ama burada olmaz. Şu an çok işim var. Daha sonra televizyona gideceğim, isterseniz akşam yemeğinde buluşalım. Nikis Sokağı'nda sık gittiğim bir taverna var. Adı, "Nisos'un Yeri". Dokuzda orada olur musunuz?

— Olurum, dedi Malko.

Georges Steffas elini sıktı. Yüzük hâlâ masasının üstündeydi.

— Görüşmek üzere, dedi.

*

**

Kula Romanov cam sikkın bir tavırla Lada'sına küfrederek dışarıya çıktı. Örgüt dikkat çeken kırmızı Triumph'la dolaşmasını istemiyordu. Diğer taraftan seks ihtiyacım giderdiği Aliki'yi de kaybetmişti. Kısacası morali son derece bozuktu.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, günün bu saatinde Omonia Meydanı'nda dolaşmak, insanı yaşadığına pişman ederdi. Otobüs seli arasında yol bulmak bir yana, egzozlarından çıkan kapkara dumanların gözleri ve genzi yakmasına dayanmak meseleydi. İşte, sadece bu sıkıntı, peşinde olduğu adama müthiş bir kin duymasına yeterdi de artardı bile...

Sarışın yabancı Katimerini Gazetesi'nin bina-sına girer girmez Kula bir telefon kulübesine koştu. Numarayı çevirip karşısına çıkana:

— Ben "Bizon," dedi. Bana şefi bağla.

Birkaç saniye sonra Albay Mezonos'un sesi duyuldu.

— Ne var, ne yok?

Kula alçak sesle durumu bildirdi.

— Şimdi Katimerini Gazetesi'nde.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra:

— Orada kimi görmeye gitmiş olabilir? diye sordu albay.

— Bilmiyorum. Peşinden gazeteye girmeye cesaret edemedim.

— Git öğren, dedi albay. Görevin bu senin.

Kula cevap vermeye fırsat bulamadan telefon kapandı. Rum tekrar arabasına dönüp ağzına bir çiklet attı. Albayla çalışmak kolay değildi, ama başka da çaresi yoktu. Cunta döneminde hayli dünyalık yapmıştı. Şimdi tek umudu yine öyle bir döneme dönebilmektir... On beş dakika sonra, sarışın yabancı tekrar görüldü. Yalnızdı.

*

**

Nisos'un Yeri anababa günüydü. Bir köşede üç yaşlı müzisyen, ellerinde müzik aletleri, sohbet ediyorlardı. Çoğu kaldırıma çıkarılmış olan masaların arasında içki ve meze taşıyan beyaz önlüklü garsonlar dolaşıyordu. Malko on dakikadan beri giriş kapısının yanında ayakta duruyordu. Saat dokuz buçuk olmuştu.

Meraklanmaya başladığı bir sırada arkasında Georges Steffas'ın belirmediğini gördü. Taverna patronu gazeteciye öperek karşıladı ve boş bir masaya götürdü. Hemen bir testi şarap getirildi. Steffas bir yudum şarap aldı.

— Sabahki davramışım için özür dilerim, dedi. Nafsika'dan uzun zamandır haber almamıştım...

Müzisyenler, kalabalığın gürültüsünü bastıran bir müziğe başladılar. Garson masaya salata, beyaz peynir ve balık getirdi.

Malko birden gazetecinin bakışlarının sertleştiğini farketti. Nitekim:

— Kapımn yanındaki şu iki adamı görüyor musunuz? diye sordu Malko'ya-

Avusturyalı o yöne baktı.

— Evet?

— Bunlar eski Askeri Güvenlik ajanlarıdır.

İki adam ilerdeki bir masaya oturdular. Malko birden heyecanlandı. Adamlardan birini tanımıştı. Akropol'de kendisini öldürmek isteyen katillerden biriydi.

Yüzündeki ifadeyi farkedenden Steffas sordu*

— Tanıyor musunuz onları?

— Galiba, dedi Malko. içlerinden biri beni öldürmeye teşebbüs etmişti.

Steffas başını salladı.

— Burada bulunmaları bir rastlantı değil. Bu gece dikkatli olun.

Kendisi hiç korkmuş görünmüyordu. Sanki dokunulmazlığı vardı.

— Yeni hükümetin bu cunta artıklarını temizlediğini sanıyordum, dedi Malko.

— Sadece kodamanlar temizlendi. Suç ortaklarının çoğu dışarda geziyor. Sekiz yıllık diktatörlükten sonra, halk hâlâ bunlardan korkar.

Bir süre sessizce yemek yediler. Nihayet Malko dudaklarını yakan soruyu sordu:

— Henry Eagleton'un niçin öldürüldüğünü biliyor musunuz?

— Evet. Ama uzun bir hikâye bu. Üzün ve karmaşık... Cunta döneminde Askeri Güvenlik Örgütü'nün bir işi de siyasi muhaliflerle uğraşmaktı. Düzenli bir örgütleri vardı ve günlük dosyalar tutarlardı. Diktatörlük çöktüğünde cunta patronları bu arşivi bir yere sakladılar. Bu güne kadar da kimse bunu bulamadı. Hatta cuntayla sıkı fıkı olan CIA bile... Bu gizli dosyalardan bazıları cuntanın elinden çıktı. İçlerinde ortalığı karmakarışık edecek bilgiler vardı... işte, Henry Eagleton bu dosyalar yüzünden öldürüldü...

— Durun, pek anlayamadım, dedi Malko. Cunta döneminde askeri güvenliğin kovaladığı muhalifler bugün iktidarda. Dosyalarda ne olabilir ki?

Cellatların adları mı?

Georges Steffas zoraki bir gülümsemeyle başını salladı:

— Cellatların adı herkesçe biliniyor bugün! Dosyalarda bugünkü bazı hükümet üyelerinin o dönemde "Albaylarla" işbirliği yaptıklarını gösterir kamtlar var... Akıl almaz kanıtlar. Amerikalılar bu nedenle bu işin peşinde. Diyelim ki, örnek bu ya, ikinci Dünya Savaşı'ndan sonra Gizli Servis'in eline Başbakan Adenauer'ın bir zamanlar Gestapo'ya hizmet ettiğini gösterir deliller geçti. Sonucu düşünebiliyor musunuz?

— Yani Henry Eagleton'un bu belgeleri ele geçirdiğini mi söylemek istiyorsunuz?

— Hayır. Belgeler benim elimde ve hep ben de durdu... Henry Eagleton ihtiyatsız biriydi. Belgeleri kendisine vereceğime söz vermiştim. Bunu etrafa yaydı. Herkes can sıkıcı sırların ortaya döküleceğini sandı. Henry tehlikeyle oynadığının farkında değildi... Oysa, Yunanistan'ı bilen bir kişiydi...

Malko'nun iştahı kaçmıştı. Atina'ya hiç gelmemiş olmayı tercih ederdi.

— Yani Henry'nin bu belgelere dayanarak bugünkü bazı hükümet üyelerine baskı yaptığımı söylüyorsunuz?

— Tam üstüne bastınız! Mesela bu dosyalardan birinde, bugünkü bir hükümet üyesinin Glyfada'da iki milyon drahmiye bir villa aldığı gösterir deliller var. Villa, cunta döneminde satın alınmış ve gerekli banka kredisi bir generalin yazılı emriyle verilmiş.

Don Richard'ın ürkekliği anlaşılıyordu. Ama daha birçok karanlık nokta vardı. Mesela, katiller niye Steffas'ın peşine düşmemişti?

— Henry Eagleton'u öldürenler belgelerin

sizde bulunduğunu biliyor mu?

Steffas güldü.

— Kesinlikle hayır. Zaten, bilselerdi hesabımı çoktan görürlerdi.

— tyi ama...

— Ne diyeceğinizi biliyorum... Adamlar sürekli sizi izliyor ve bu arada beni de gördüler... Bunun önemi yok. Hayattan beklediğim hiçbir şey kalmadı.

— Peki, Henry Eagleton niçin hükümet üyelerine şantaj yapmaya kalktı?

— Rum siyasetinin yabancısı olduğunuz belli. CIA, Amerikan Hükümeti'nin Kıbrıs konusunda yaptığı hataları düzeltmeye çalışıyordu. Amerikalıların Türkiye'de Güney Rusya'yı dinleyen radar üsleri vardı. Bunlar hayati üslerdi, çünkü kıtalara-rası füzelerin kalkışı bu üslerden hemen tespit edilebiliyordu. Amerika Türkiye'ye ambargo koyunca, Türkler de üsleri kapattılar. Şimdi Amerikalıların bu bölgede tek bir dinleme üssü var. O da Atina'nın güneyinde Neamakri'de. Eğer bu da kapatılırsa Amerikalılar kör ve sağır birinden farksız olurlar.

— Ama Yunan Hükümeti komünizme karşı değil mi? Üssü niye kapasın?

— Amerikalılar Türkiye ile Yunanistan'a karşı ikili oynuyorlar! Özellikle de Kıbrıs konusunda! Bu nedenle Rum halkı Amerikalılardan nefret ediyor. Dolayısıyla Neamakri'deki üstten de. Hükümet, Amerikalılarla Rum halkının arasında kaldı... Bu durumda da CIA bazı hükümet üyelerine baskı yapmaya karar verdi. Bu tehlikeli fikir Eagleton'ın hayatına mal oldu.

— Onu hükümet mi öldürttü?

— Hükümet öldürtmedi. ama baskı altındaki bakanlar eski "Koruyucularına" başvurdular. Adamlar zaten kendilerini hükümetten düşüren ve

diktatörlüğü yıkan CIA'dan nefret ediyorlar. Bunun için acımasızca davranıyorlar... KYP, olan bitenden haberdar ama işe karışmıyor. Amerika da işin farkında, o da sesini çıkaramıyor...

Malko içinin sızladığını hissetti. Eagleton'u tanırdı. Görevine düşkün biriydi. Oysa CIA mantıktan yoksun bir canavardı.

— Niye bu belgeleri Eagleton'a verecektiniz?
Georges Steffas gözlerini yere indirdi.

— Amerikalılar bir zamanlar Sovyetler'e bilgi aktardığını öğrenmişler. Beni KYP'ye teslim etmekle tehdit ettiler. Hapse girecektim... Bunu göze alamadım.

— Neden Ruslar hesabına çalıştınız? Siz komünist misiniz?

— Değilim, ama yoksul ve aşkıttım. O kadım şımartmak, büyülemek istiyordum. Çok güzel bir kadındı. Bu aşkın fazla uzun sürmeyeceğini biliyordum. Çünkü Yunanistan'da gazeteciler çok para kazanamazlar... Böylece Rusların tuzağına düştüm...

— O kadın Nafsika mıydı?

Steffas başım salladı.

— Evet. Kendisiyle bir röportaj sırasında tanışmıştım. O zamanlar sinema oyuncusuydu.

Steffas sustu ve şarabım bitirdi. Malko yan tarafa baktı. İki katil yemeklerim bitirmiş gevezelik ediyordu. Masalar boşalmaya başlamıştı.

— Elinizdeki dosyaları ne yapacaksınız?

— Bilmiyorum, dedi Steffas. Belki yakacağım. Ya da isteyene vereceğim.

— Ben istiyorum, dedi Malko.

Georges Steffas şaşkın şaşkın ona baktı.

— Siz mi? Neden? Bana bu işi kendi adınıza sürdürdüğünüzü söylemiştiniz. Bana yalan söylediniz, siz de onların hesabına çalışıyorsunuz.

— Hem evet, hem hayır, dedi Malko cam sıkın bir biçimde. CIA ajam olduğum doğru. Ama Henry'nin yok yere ölmüş olmasını istemiyorum. Dosyaları kendisi için istemiyordu. Sadece emirlerle uydu.

Georges Steffas önündeki ekmek parçasıyla oynamaya başladı.

— Bu isteğinizi yapabilir miyim, bilmiyorum. Zaten dosyalar bende değil. Çok güvendiğim birinde duruyor.

— Peki, ya CIA? CIA dosyaları sizden istemedi mi? Dosyaların sizde olduğunu kuşkusuz biliyorlardır. Eagleton bu bilgiyi kendine saklamış olamaz.

— Eagleton'un ölümü onları afallatmış olmalı. Harekete geçmek için Washington'un emrini bekliyor olmalılar. Hem, ashna bakarsamz Henry Eagleton boş yere öldü. Kendisiyle görüştüktan sonra oturup düşündüm ve dosyaları ona vermekten vazgeçtim. Bu kararımın haberi yoktu ve boş yere blöf yapıyordu.

— Niye vazgeçtiniz?

— Her şeyi göze almıştım. Bana en çok birkaç haftalık bir hapis verirdiler. Oysa, dosyaları teslim ettiğim anda diğerleri beni öldürecek. Eğer Nafsika tarafından gelmemiş olsaydınız, size tek kelime söylemezdim. Şimdi gitmem gerek. Yapacak işlerim var.

Malko hesabı ödedi. Steffas elini sıktıktan sonra yüzüğü uzattı.

— Bunu ona verin! Bu onundur.

Malko gazetecinin uzaklaşmasını izledi. Sonra, ani bir önseziyle Steffas'ın peşinden koştu. Gazeteci arkasından yaklaşan ayak seslerine döndü.

— Yalnız dönmenizi istemiyorum, dedi Malko. Tavernadaki o iki katil ortalıktan yok oldu. Sizinle

geleceğim. Sonra taksiyle dönerim.

— Ama evim çok uzak. Havaalam yakımda oturuyorum.

— Önemi yok, dedi Malko.

Gazetecinin eski Fiat 127'sine atladılar. Yaşlı adam kaldırıma sürterek kalktı.

— Yorgunsanız direksiyona ben geçeyim, dedi Malko. Araba kullanmasını bilirim.

— Gerek yok, dedi Steffas.

Gecenin bu geç saatinde Atina sokakları boştu. Zeus Tapınağı'ndan aşağıya inip Leoforos Syg-ru Caddesi'ne girdiler. Steffas yolun sağından ağır ağır gidiyordu. Biraz ilerde yol ikiye ayrılıyordu. Bu civarda trafik yoğun değildi.

Arkada bir çift far belirdi. Yaklaşan araba onları collayacaktı. Steffas iyice kenara yanaştı. Araba yanlarına geldiğinde, geçip gideceğine yavaşladı.

— Dikkat! diye bağırdı Malko.

Diğer arabamn şoförü Steffas'ın dikkatini çekmek ister gibi korna çaldı. Steffas hemen o yana döndü.

Aynı anda diğer arabamn penceresinden göz kamaştırıcı bir ışık huzmesi Steffas'ın suratım buldu. Gazeteci bir çığlık atarak direksiyonu sağa kırdı. Yakılan parlak ışıkla Malko'nun da gözleri kamaşmıştı, ama Rumla aynı durumda değildi.

Diğer araba hızlanarak uzaklaştı. Önünü görmeyen Steffas arabayı yoldan çıkarmıştı.

— Dikkat! diye bağırdı Malko. Frene basın!

Malko bir duvarın son hızla üstlerine doğru geldiğini farketti. Steffas hiçbir şeyin farkında değildi. Malko kendi tarafındaki kapıyı açıp kendini dışarıya attığı anda araba bir Mobil Servis İstasyonu'nun duvarına bindirdi.

XIII. BÖLÜM

Fiat 127'nin ezilen saçlarının çıkardığı gürültü, yerde yuvarlanan Malko'nun beyninde yankılandı. Eski çürüklerini yeniden hatırlatan sızılarla birkaç metre yuvarlandıktan sonra bir tel örgüye çarpıp durdu.

Güçlkle doğrularak sersemlemiş bir halde duvara baktı. Bu sırada biraz ilerde bir taksi durdu ve arabadan atlayan iki adam.Fiat 127'ye doğru koştu. Malko sendeleyerek peşlerine takıldı. Fiat'ın önü tamamen ezilmiş, kaputu kalkmış, ön camı patlamıştı. Steffas'ın direksiyona yığılmış halini görünce içi ezildi.

Taksiden atlayan iki adam sol kapıyı açmayı başardılar. Gazeteciye çıkardıkları sırada Malko yanlarına geldi. Steffas'ın gözlükleri yoktu ve yüzü kan içindeydi. Buna rağmen bir şeyler mırıldanarak gözlerini açmaya çalıştı. İnsam ürküten kanh yüzüne rağmen yarasının pek önemli olmadığı belliydi. Cebinden mendilim çıkarıp yüzünü silmeye çalıştı. Başı dönen Malko arabaya yaslandı.

Yardıma gelen iki adam Steffas'ı taksiye doğru götürüyorlardı. Adamlardan biri gazeteciye arka koltuğa iterken diğeri direksiyona geçti. Malko da taksiye binmek istedi, ama geç kalmıştı. Araba hareket etti ve Steffas'ın gözüne ışık tutan ara-

bamn kaçıdığı yönde gözden kayboldu. Bu sırada istasyona başka bir araba girdi ve içinden inen çift Malko'nun yamna geldi. Rumcadan başka dil bilmiyorlardı, bu nedenle anlaşmaları hayli güç oluyordu. Genç çift Malko'nun sağım solunu kontrol ettikten sonra onu yakındaki bir meyhaneye götürdüler.

Malko öfkeden kuduruyordu. Steffas'ı hangi hastaneye götürdüklerini bilmiyordu. Gazetecinin öldürülmek istendiği ortadaydı. Bunu gözleriyle görmüştü. Katiller Malko'nun aym arabada bulunacağını hesaba katmamışlardı. Bir süre sonra, bir polis arabasıyla birlikte bir ambulans geldi. Malko'yu, itiraz etmesine rağmen bir sedyeye uzatıp ambulansla götürdüler.

*

**

— Üzüldüm, dedi Don Richard. Gerçekten çok üzüldüm. Ama oyunun kurallarım bilirsiniz...

— Bilirim, dedi Malko.

Amerikalı suskundu. Aralarındaki konuşma çok heyecanlı geçmişti. Malko kafası sarıh bir halde Amerikalının odasına dalmış ve öğrendiklerini tek tek sayıp dökmüştü. Don Richard artık Malko'nun, Atina'daki CIA Büro Şefi'nin niçin öldürüldüğünü bildiğinden bütünüyle emindi.

O ana dek suskunluğunu açıklamaksa çok basitti. "Şirkef'in son derece gizli bir işiydi bu ve ancak belli kişiler durumdan haberdardı. Malko ise bu belli kişilere dahil değildi... Ama artık durum değişmişti. Don Richard rahathkla konuşabilirdi.

— Steffas'ın size anlattıkları tamamen doğru. Washington, durumun yeni bir değerlendirmesi yapılmadıkça harekete geçmemizi yasakladı.

Malko'nun beyni zonkluyordu. Vücudundaki çürükler yeniden sızlamaya başlamıştı. Neyse ki

kafası çalışır durumdaydı. Parmağım Katimerini Gazetesi'nin birinci sayfasım kaplayan fotoğrafa uzatarak:

— Onu öldürdüler, dedi. Oysa araba kazasım hafif bir yarayla atlatmıştı.

Gazetedeki habere göre. Georges Steffas hastaneye götürülürken takside ölmüştü. Ölüm sebebi beyin kanamasıydı... Malko, Steffas'ın başından hafifçe yaralandığına emindi... Birden, Akropol'deki kurşun coplari hatırladı. Katiller hiç zaman kaybetmemişlerdi. Nefis bir kaza tezgâhlamıştı. Kaza istenilen sonucu vermeyince de işi takside tamamlamışlardı, tşte, yaralıyı arabaya koyup kaçmakta acele etmelerinin sebebi buydu.

— Dosyaları hiçbir zaman göremeyeceğiz, dedi Don Richard.

— Georges Steffas yalmz mı otururdu?

Don Richard "evet" anlamına başım salladı.

— Aklınıza geleni ben de düşündüm. Bu sabah evine bizden birini gönderdim. Evinin kapısı zorlanmış... Bizden önce davranmışlar.

— Dostunuz Mattiaki'nin olaydan haberi vardır herhalde.

Richard cam sıkın bir tavırla iç çekti.

— Elimizden ne gelir ki? Bu kazayı siyasi bir cinayet olarak duyuramayız. Elimizde kamt yok. Bunlar profesyonel kişiler. Sıkıştıkları anda işe bulaşan tüm adamlarım yok ederler.

— Başka bir yol var. Steffas'ın dosyalarım bulur ve onlardan yararlanırsınız.

— Evet ama dosyalar nerede? Eğer diğerleri dosyaların nerede olduğunu bulamadılarsa, dosyaları saklayan kişinin sesini bile çıkarmayacağı ortada. Özellikle Steffas'ın başına gelenlerden sonra.

Malko üzgündü. Zavallı Steffas'ın ölümüne sebep olmuştu.

— Ne zaman toprağa veriliyor?

— Yarın sabah.

*

**

Siyah Chevrolet cenaze arabası,deniz kıyısında, Georgiu Caddesi'ndeki küçük kilisenin önünde dini törenin bitmesini bekliyordu. Rum âdetlerine göre, içi görülebilen siyah tabutun çevresi elektrik ampulleriyle aydınlatılmıştı.

Malko ile Nafsika göz göze geldi. Genç kadının gözleri kıpkırmızıydı ve dudakları titriyordu. Denizden esen rüzgâr siyah etekliğini bedenine yaşırtıyor, vücudunun yuvarlak hatlarını ortaya çıkarıyordu. Rum dilberi sanki kocasının cenazesine gelmiş gibi siyah giyinmişti. Parmağında aslan baş yüzük vardı.

— Aramızda bir anlaşma yapmıştık, dedi Nafsika. Kendisinden çok önemli bir yardım istediğimde bu yüzüğü gönderecektim ona...

Sesi titredi. Cenaze arabasının motoru çalıştı.

Tam bu sırada kilisenin karşısında bir araba durdu. Kiliseden çıkanlara yol verir gibiydi. Bir kadının kullandığı küçük, kırmızı bir Austin'di. Kadın başım cenaze arabasına çevirmeseydi Malko bu olayın üzerinde hiç durmayacaktı.

Direksiyondaki kadının yüzü üzüntüden allak bullaktı. Bir an kiliseden çıkarılan tabuta baktı ve Atina yönünde gözden kayboldu. Çirkin bir yüzü vardı ve koyu siyah saçlarını topuz yapmıştı. Malko Nafsika'ya eğilerek:

— Arabadaki kadım farkettiler mi? diye fısıldadı.

— Steffas'ın son sevgilisiydi, dedi Nafsika. Adı Kalimiri. Kral Faruk döneminde Yunanistan'a sığınan bir Mısırlı prenses. Hilton Oteli'nde bir kuyumcu dükkâm var.

Birden, Malko'nun beyninde bir şimşek çaktı.

Hem de ne şimşek! Bu kadın, Steffas'ın dosyaları teslim ettiği kişi olamaz mıydı? Cenaze törenine bu nedenle katılmamış olabilirdi. Dikkati çekmek için...

Cenaze arabası yavaşça hareket etti. Kilisenin kapısında, sakalı rüzgârda uçuşan bir papaz belirdi. Törene uygun ciddi bir ifade takınmadan önce, Nafsika'nın bacaklarına kaçamak bir göz attı.

*

**

— Ne arzu etmişsiniz, bayım?

Yüzündeki acıh ifadeye rağmen dudaklarında bir satıcı gülümsemesi belirdi. Malko, Kalimiri'yi çirkinleştiren tek yanının burnu olduğunu düşündü. Kırk yaşlarında görünüyordu. Malko da gülümsemedi. Dükkânda ondan başka müşteri yoktu. Malko otele uğrayıp Krizantem'i bile almamıştı. Ama herhangi birisi tarafından izlenmemek için elden gelen tedbiri de almıştı.

— Mücevher almaya gelmedim, dedi Malko. Ben Georges Steffas'ın bir dostuyum...

Kalimiri'nin gözlerinde bir hüznün belirdi.

— Bir dostu ha? Ama...

— Kaza geçirdiğinde birlikte, aynı arabadaydık, dedi Malko.

Kalimiri alt dudağı ısırdı. Malko "kaza" kelimesinin özellikle üzerine basmıştı. Kadın merak ve korku karışımı bir duyguyla Malko'ya baktı.

— Nafsika Agatyu'nun arkadaşıyım, diye devam etti Malko. Telefon edip öğrenebilirsiniz...

Kalimiri başım salladı.

— Size inanıyorum. Şimdi hatırladım, sizi kilisenin önünde farketmiştim. Öldüğünde yanında mıydınız onun?

— Hayır, dedi Malko. Arabadan çıkarıldığında yaşıyordu. Yarası önemsizdi. Ama daha son-

ra...

— Anlıyorum. Ben de bundan kuşkulaniyordum.

Bir iskemleye oturarak, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırıp, titremelerine engel olmaya çalıştı. Malko kadım üzme istemiyordu, ama daha ileri gitmek zorundaydı.

— Yardıma ihtiyacım var, dedi Malko. Georges Steffas bugün bana bazı belgeler verecekti. Bunları sizin sakladığınızı söylemişti...

Kalimiri birden toparlandı.

— Ne belgeleri?

— Eski Askeri Güvenlik Örgütü'nün dosyaları!

Kalimiri bir süre sustu, sonra bakışlarını Malko'ya çevirdi:

— Neden söz ettiğinizi anlayamadım. Yanılmış olmalısınız. Georges'u anmak beni mutlu kıl-mıştı, ama şimdi...

Kapıya doğru yürüdü.

Malko kımıldamadı. Ne yapacağına karar veremiyordu. Kadına işkence yapamazdı. Diğer taraftan Kalimiri'nin dosyaları gizleyebileceği en az yüz yer olmalıydı. Bir süre göz göze kaldılar. Bu sırada içeri bir müşteri girdi. Malko hemen gerdanlıkları incelemeye koyuldu...

Müşteri hiçbir şey satın almadan çıktı gitti. Malko gözlerini kaldırdığında, dükkânın tam karşısına düşen konfeksiyon mağazasının vitrinini seyreden bir adam farketti. Tuhaf! Adamın vitrin camına yansıyan yüzünü gördüğünde yüreği ağzına geldi. Kula idi bu... Bunun tek anlamı vardı: Sırtım döndüğü anda kadım temizleyeceklerdi! Malko, kendisini nasıl izlediklerine akıl erdirememişti. Şeytan gibiydi bu adamlar! Malko'nun ifadesini farkedenden Kalimiri:

— Ne oldu? diye sordu.

— Şu karşıdaki adam sizi gözlüyor. Beni izlemiş olmalı.

Kadımın yüzü kül gibi oldu.

— Ne demek istiyorsunuz?

Malko biraz daha acımasız olmaya karar verdi.

— Demek istediğim şu: Her ne pahasına olursa olsun bu belgeleri sizden alacaklar. Bunu siz de biliyorsunuz. Eğer dosyaların sizde olduğundan kuşkulandıysalarsa, her şeyi yapar bunlar. İşkence ederler... Hatta öldürürler. Tıpkı Steffas'a yaptıkları gibi.

Kadın paniğe kapılmıştı. Ama yine de kararlı bir sesle sorusunu sormayı başardı:

— Kimin hesabına çalışıyorsunuz? Amerikalıların mı, Rusların mı?

— Amerikalıların, dedi Malko. Georges biliyordu.

Aslında, kadımın kime sempati duyduğundan emin değildi. Kalimiri uzun süre kımıldamadı. Nihayet gözlerinden bir karara vardığı anlaşıldı.

Ama, kararının ne olduğu belli değildi.

XIV. BOLUM

Kalimiri farketirmeden karşı vitrindeki adamın sırtına baktı. Kapıldığı korkuyu belli etmek için gayret gösteriyordu. Nihayet umutsuz bir ifadeyle Malko'ya döndü:

— Bir kızım var. Georges öldüğüne göre gerçeği söyleyip söylemediğinizi hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Ama bunun önemi yok artık. Dosyaları teslim aldığım günden beri korku içindeyim. Onları size vereceğim.

Malko sevinemedi bile. Kapıya gidip anahtarı kilitte çevirdi ve kadına döndü.

— Nerede onlar?

Eyleme geçmesiyle birlikte soğukkanlılığını ve kendine güvenini yeniden kazanmıştı. Başı ve sırtı hâlâ ağrıyordu, ama sinirleri sağlamdı. Her zamanki gibi. Kendisini izleyenleri atlatmak zorundaydı artık.

— Dosyalar burada, bodrumda... Mücevherleri sakladığım kasada gizliyordum...

Çekmecelerden birini açıp, bir anahtar destesi çıkardı ve peşinde Malko olduğu halde yeraltına inen merdivenlere yürüdü. Aşağıdaki küçük odanın dibinde büyük bir kasa vardı. Malko şansın yüzüne güldüğüne bir türlü inanamıyordu.

Kasamn kapısı sessizce, açıldı. Kalimiri için-

den büyükçe san bir çanta çıkardı ve kasayı kapadı.

— İşte bu!

Gözleri yaşarmıştı.

— Ona bu işe bulaşmamasını söylemişim, diye devam etti. Beni dinleseydi şimdi hayatta olacaktı. Artık gidin lütfen.

Sırtını duvara dayamış duruyordu.

— Siz yukarıya gelmiyor musunuz?

— Biraz burada kalacağım. Bu çantayı getirdiği gün Georges ile burada sevişmiştik. Ancak burası gibi saçma sapan yerlerde sevişebiliyorduk. Kocam çok kıskançtır. Artık burada onunla sevişemeyeceğiz.

Kadının anılarına saygı duyan Malko, hayli ağır olan çantayı yüklenip merdivene yürüdü. Merdivenin yarısına geldiğinde geri dönüp baktı. Kadın hâlâ aym durumdaydı. Sırtı duvara dayalı, kalçaları öne çıkık bir durumda, hayali sevgiliyle sevişir gibiydi. Malko yukarı çıktığında Kula'ya bakındı. Mücevherciden, elinde çantayla ayrıldığını görsünler istiyordu. Böylece kadına saldırmaya gerek kalmadığını anlamış olurlardı. \

Kilidi açıp kapıyı itti. Hilton'un kapısındaki taksilere ulaşmak için en az otuz metrelik bir mesafeyi katetmesi gerekiyordu. Kalabalığın arasında saldırıya uğraması hemen hemen imkânsızdı. Malko'nun çıktığını gören Kula hemen arkasını döndü. Malko görmezden gelerek döner kapıya yürüdü.

Adam bir an şaşkın kalakaldı, sonra aceleyle telefona koştu.

— Bir taksi! diye bağırdı Malko. Çabuk!

Malko, kapıcının çaldığı düdüğe gelen taksiye atladı. Araba hareket ettiği anda Kula kapıda belirdi. Durdu, etrafta Malko'yu aradı.

— Amerikan Büyükelçiliği'ne, dedi Malko.

Kula'nın da bir taksiye atladığını gören Malko şoföre bir yüz drahmi uzattı.

— İşim acele, biraz hızlanalım.

Araba bir anda ileriye fırladı. Amerikan Büyükelçiliği'ne ulaştıklarında Kula hâlâ peşlerin-deydi.

— Odos Lakitos Sokağı 'na sapıp elçilik avlusuna girin.

Şoför söyleneni yapıp avluya daldı ve büyük-elçinin arabasının arkasında durdu.

İkinci taksi de tam arkalarında durdu. Malko çantayı alıp çıkmak üzereyken Kula şoföre yaklaşıp Rumca bir şeyler söyledi. Sonra Malko'nun üzerine yürüyerek çantayı elinden almak istedi. Malko şoföre bağırdı:

— Help me!

Adam canı sıkkın bir tavırla arabadan dışarı çıktı. Elçilik avlusunun girişini bekleyen üç Rum polisi onlara doğru koştu.

— Burada park yapamazsınız! Dışarı çıkın!

Polisler İngilizce konuşmuşlardı.

— Bu çantayı içeriye götürmeme yardım edin, dedi Malko. İçinde, ikinci kâtip Bay Richard'a ait belgeler var.

Kula da polislere Rumca bir şeyler söyledi. Polislerden biri Malko'ya döndü, çekinerek:

— Bu bey çantayı kendisinden çaldığınızı söylüyor, dedi. Çanta onunmuş!

— Bu adam aranan biri, dedi Malko. Eski Askeri Güvenlik Örgütü'nün ajanlarından biridir.

Kula devamlı Rumca konuşuyordu polislerle. Malko çantanın tehlikeye düştüğünü hissetti. Polislerden birine dönerek:

— Derhal Bay Richard'a haber verin! dedi.

Bu sırada binanın camh kapısı arkasında, bü-

yükelçiliği korumakla görevli Amerikan askerlerinin komutanı belirdi. Gürültünün ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Malko gelmesi için işaret etti.

— Çantada Birleşik Devletler güvenliğiyle ilgili belgeler var, dedi Malko İngilizce olarak. Çanta Bay Richard'a aittir. Bu adamlarsa, çantayı almak istiyor...

— Siz kimsiniz bayım? diye sordu Amerikalı çavuş.

— Bir hırsız! diye bağırdı Kula İngilizce olarak. O çanta benimdir.

— 5643'ten Bay Richard'ı arayın derhal, diye belirtti Malko. Adım, Linge!

Cebinden CIA kimliğini çıkaran Malko bunu çavuşun burnuna dayadı. Don Richard'ın CIA görevlisi olduğunu bilen çavuş harekete geçti.

— Kimse buradan ayrılmazın! diye bağırdı. Bu iş biraz karışık.

Koşarak binaya girdi ve aynı anda Kula yeniden Rumca olarak polislerle konuşmaya başladı. Malko kapının camlı kısmından çavuşun telefon ettiğini gördü. İnşallah Don Richard yerindedir diye dua etti. Eğer Kula çantayla kaçacak olursa bir daha onu yakalamak imkânsızdı.

*

**

Binadan, ellerinde M 16 bulunan iki askeri muhafız fırladı. Peşlerinden gelen çavuş da 45'lik Colt'unu kılıfından çıkarmaya çalışıyordu.

Don Richard'ın emirleri kesin ve açık olmalıydı.

Askerler tam zamamnda ortaya çıkmıştı.

Kula ile şoför, Malko'nun itirazlarına rağmen çantayı arabaya koymuşlardı bile. Üç polis ise parmaklarını bile oynatmamıştı...

Karşısına dikilen muhafızları gören Kula, elini çantadan çekti. Malko hemen çantamn sapına

uzandı. Kula engellemeye kalktığında, çavuş tabancanın namlusunu ona çevirdi.

— Bırakın onu, bayım.

Rum polislerden biri duruma karışmak zorunda kaldı.

— Çavuş, bu adam çantayı Hilton'da bu beyden çalmış.

Çavuş cevap vermeksizin başım salladı. Don Richard'ın emrini uyguluyor olmalıydı.

Grup bir an donmuş gibi hareketsiz kaldı. Sonra Kula öfkeyle polislere bir şey söyledi. Polisler çekingen bir tavırla Malko'nun üstüne yürürlerken askerlerden biri M 16'yi üzerlerine çevirdi. Çavuş çantanın sapına yapışarak:

— Şu anda Amerikan toprağında bulunuyorum, dedi. Burada görev yapamazsınız. Bu adam - Malko'yu gösterdi- durum anlaşılmacaya kadar elçilikte kalacak. İsterseniz siz de gelin.

Sonra askerlerden birine dönerek:

— Götürün onu, dedi.

Polisler donmuş gibi kaldılar. Malko ve muhafızlar çantayı alıp uzaklaştıklarında Kula bağırıp çağırıyordu.

Binadan içeri girdikleri sırada Malko, polislerin kendilerine doğru koştuğunu gördü. Bu kez Kula onları iyice korkutmuş olmalıydı. Malko çantayı çavuşun elinden alıp, holü elçilikten ayıran kapıyı geçti ve duvardaki güvenlik düğmesine bastı. Aym anda otomatik sistemle harekete geçen demir parmaklıklar bir saniye içinde geçidi kapadı. Dış tarafta kalan polisler öfkeden kuduru-yordu. Kula:

— Durun! diye bağırdı. Bir rezalet bu!

Malko ile çavuş elçiliktekilerin şaşkın bakışları altında çantayla birlikte asansöre doğru yürüdüler.

*

**

Elçiliği kuşatan kalabalığın iki saattir aralıksız bağırıp çağırmaları, Don Richard'ın bürosundaki kalın camları bile aşırıyordu.

Kula ile dostları hiç vakit kaybetmemişlerdi. Elefteros Gazetesi'nin son baskısında Amerikalıların Türklere yeni füzeler satacağı haberi çıkmış ve bir süre sonra da bir "gösteri" düzenlenmişti.

Son derece sakin görünen Don Richard:

— Çok iyi bir iş başardınız, dedi. Gerçekten çok iyi bir iş.

Dosyalardaki belgeler şifrelenerek teleksle Washington'a gönderilmeye başlanmıştı bile. Bu arada Yunan İçişleri Bakanlığı'nın bir temsilcisi, Amerikalı muhafızların Rumları ilgilendiren adı bir polis olayına karışmalarını "protesto" amacıyla elçilikte bulunuyordu.

Malko' nun,akıl almaz başarısına rağmen cam sikkindi. Bu başarı çok pahalıya mal olmuştu.

— Anlayamadığım bir şey var, dedi Don Richard'a. Cunta komünistlere karşıydı. Şimdi gösteri yapan bu cunta taraftarları nasıl oluyor da Rusları gözleyen bir üssü kapattırmak istiyor?

— Nefret! dedi Richard. Rumlar, Ruslardan çok Türklere nefret eder. Size gelince; sizi ülkeden askeri bir uçakla çıkartacağım. Büyükelçi uçağa kadar sizi kendi arabasıyla götürecektir.

Malko birden Krizantem'i hatırladı.

— Krizantem ne olacak?

Krizantem otelde olmalıydı şu sıra. Telefonu açıp oteli aradı. Cevap alamadı. Don Richard merakla onu izliyordu.

— General Mattiaki'yi arar mısınız? dedi Amerikalıya. Krizantem belki KYP'dedir.

Amerikalı sekreterini aradı.

— Bana General Mattiaki'yi bağlayın. Acele olacak.

Otuz saniye sonra telefon çaldı. Don Richard, konuşmayı Malko'nun da duyması için hoparlörün düşmesine bastı. Önce havadan sudan konuştular. General "dosya" işinden hiç söz etmedi. Sonunda Don Richard:

— Bay Krizantem'i bugün gördünüz mü? diye sordu.

— Hayır. Buraya henüz gelmedi sanırım.

Malko iyice endişelendi. Richard'a telefonu kapamasını işaret etti. Görüşme bittikten sonra:

— Bana baskı yapmalarından korkuyorum, dedi. Umarım Krizantem ellerine düşmemiştir.

— Umarım, dedi Amerikalı.

CIA, dosyalarla Krizantem arasında bir seçim yapmak zorunda kalsa elbette ki Krizantem'i gözden çıkarırdı. Malko bunu biliyordu. Oysa, onun için Elko çok daha kıymetliydi.

*

**

Malko'nun gözü devamlı saatindeydi. Saat beşe gelmişti. Elçiliği kuşatan göstericiler dağılmışlardı, ama Elko'dan hâlâ haber yoktu... Malko gitgide korkuya kapılıyordu. Elko otele dönmediğine göre, ciddi bir sorunla karşılaşmış olmalıydı.

Kapı açıldı, içeriye Don Richard girdi.

— Hâlâ bir haber yok mu?

— Yok. Bana kalırsa onu kaçırdılar.

Amerikalı oturup bir sigara yaktı.

— Bana da öyle geliyor...

— Ne yapabiliriz?

— Bakın, dedi Amerikalı, hayal kurmayalım.

Elimizden bir şey gelmez. Dostunuz Amerikan vatandaşları bile değil... Ama gereken her türlü resmi yardımı yapacağımızdan emin olabilirsiniz.

Malko teşekkür edip emrine verilen odada do-

lanmaya başladı. Boğazının kuruluşunu gidermek için bir bira içti. Elçilikten dışarı çıkması imkânsızdı. Kentte ölüm tehlikesi vardı.

Elko'yu Yunanistan'a getirdiği için kendi kendine lanet ederken telefon çaldı.

— Alo?

— Bay Linge? dedi santral memuresi. Sizi dışardan arıyorlar.

Malko'nun kalbi çarpmaya başladı.

— Malko?

Arayan Nafsika idi. Sesi son derece gergindi. Malko'nun heyecanı bir anda kayboldu.

— Ne var?

— Sizi hemen görmeliyim. Oteldeki odanızda buluşalım.

Yamnda sanki biri varmış gibi kısa bir sessizlik oldu, sonra:

— Çabuk gelin! diye ekledi genç kadın.

Telefon kapandı. Malko ne yapacağını düşünürken, konuşmayı dinleyen Don Richard:

— Oraya gitmeyin, dedi. Bir tuzak bu. Tehlikeye atılmanıza gerek yok.

— Krizantem'i bırakamam. Ayrıca, bana doğrudan saldıracaklarını pek sanmıyorum.

— Dikkatli olun, dedi Amerikalı. Elçilikten dışarıya adım attığınız anda sizin için bir şey yapamam.

— Biliyorum. Dosyaların incelenmesi bitti mi? Amerikalının yüzü aydınlandı.

— Elimizde bulunmaz kozlar var artık. Komünist Partisi'nin yayın organı Rizospastis bu belgelerden bazıları yayınlamak için önümüzde takla atar...

*

**

Malko'yu Grande Bretagne'daki odasında bekleyen Nafsika'nın gözleri ağlamış gibi kıpkır-

mızıydı.

— Yalnız mısınız? diye sordu Malko.

— Evet. Diğerleri gitti.

— Kim o "diğerleri"?

— Adlarını bilmiyorum. Birini daha önceden tanırım. Bana telefon edip sizin tarafınızdan aradığını söyledi ve sizin adınıza odanızda randevu verdi. Buraya geldiğimde beni bekliyorlardı...

— Ne istiyorlarmış?

Nafsika diliyle dudaklarım ıslattı.

— Albay Mezonos sizinle baş başa görüşmek istiyormuş.

— Niye sizi aracı yapıyor?

— Çünkü sizi tanıdığımı biliyor. Ayrıca, kocamın bir dostudur.

Malko'nun cam sıkılmıştı.

— Derdi nedir?

— Arkadaşınız onların elindeymiş... Dosyalara karşılık onu geri vereceklermiş...

Malko biraz ferahladı.

— Ne yapmışlar ona? Nerede tutuyorlarmış?

— Bilmiyorum. Ne yapacaksınız şimdi?

— Hiçbir fikrim yok. Ama Krizantem'i kurtarmam gerek.

— Saat yediden önce benden haber bekliyorlar. Evimden arayacaklar. Sizinle yarın görüşmek istiyorlar.

— Buluşmaya hazır olduğumu bildirin.

— Ben de sizinle geleceğim, dedi Nafsika. Yalnız çok dikkatli olmalısınız. Mezonos çok tehlikelidir.

- Ben de öyleyimdir, dedi Malko.

XV. BOLUM

Ymittos Tepesi'nin yamaçlarında ilerleyen virajlı yol toz toprak içinde ve çukur doluydu. Ayrıca, son derece dar olması yolu çok tehlikeli kılıyordu. Oysa manzara nefisti. Batıda, Atina'nın tümü rahatlıkla görülüyordu.

Nafsika biraz daha Malko'ya sokuldu. Genç kadının üzerinde ilk karşılaşmalarındaki giysi vardı. Ama ortam, o günkü ortam değildi... Birkaç dakika sonra, Albay Mezonos ile karşılaşacaklardı. Buluşma tam öğle vakti, albayın seçtiği yerde olacaktı. Issız bir handa.

— Daha çok var mı? diye sordu Malko.

— Aşağı yukarı bir kilometre. Manastırı geçtikten hemen sonra.

Çam ağaçlarının süslediği doğal bir parkı geçtikten sonra bir süre daha tırmandılar. Atina çevresine hakim tepeye ulaştıklarında arazi çoraklaştı. Etraf boştu.

Malko birden sert bir fren yaptı. Bir virajı aldıklarında önlerine sakallı bir papaz çıkmıştı. Adam yana sıçradı ve tepeden aşağıya doğru yoluna devam etti.

— Bu da nereden çıktı böyle?

— Yolun alt tarafında Kessariani Manastırı var, dedi Nafsika.

Bir süre daha gittiler. Sonunda, yolun sağ tarafında tek katlı taş bir bina belirdi. Malko Mercedes'i durdurdu.

Nafsika.Malko'nun elini tutarak:

— Her şey yolunda gidecek, dedi. İnan buna.

İlk kez olarak senli benli konuşuyordu. Malko korkmuyordu. Ölüm er veya geç kapıyı çalacak ve her şey bir anda bitiverecekti. Böylesi en azından kanserden iyiydi.

— Gidelim! dedi.

*

**

Ela gözlerde ürkütücü bir soğukluk ve kertenkelenin gözlerini hatırlatan bir hareketsizlik vardı. Yüzde derin ve sert hatlar göze çarpıyordu. Sinek kaydı tıraş olmuş olan Albay Mezonos'un gerçek yaşını gösteren tek belirti boynundaki kırışıklıklardı. Albay, Malko'yu bir örümceğin sineği seyrettiği gibi, sessiz sedasız seyrediyordu. Elleri masanın üzerinde, başı dimdikti. Adamda tek ek-sik yan biraz sıcakkanlılıktı. Malko, ideolojisinin tutsağı olmuş, insanlıktan uzak bu tip adamları çok iyi tanırdı. Dünyanın hemen her yanında vardı bu tipler. İnançları uğruna kendilerini bile öldürürlerdi.

— Geldiğinize memnun oldum, dedi Rum.

İngilizcesi kusursuzdu. Biraz arkasında Malko'nun Kula adıyla tanıdığı adam duruyordu. Ceketinin önü açıktı ve belinde tabancası vardı. Odanın dip tarafında Akropol'deki katillere benzeyen üç genç muhafız bulunuyordu.

Malko kapıdan girdiğinde odada bulunan iki papaz, muhafızların bir göz işareti üzerine dışarı çıkmışlardı.

Nafsika, Malko'nun arkasındaki koltukta oturuyordu. Gözleri yerde ve suskundu.

Malko ile albay el sıkışmamışlardı. Kula öksürdü. Aynı anda içeriye dev gibi biri girdi. Masa-ya kadeh ve şarap testisi bıraktı. Yüzü kadın gibi pudralı, gözleri sürmeliydi. Belinde büyük bir önlük vardı. Çıkık alnı, sivri çenesi, kavisli burnuyla panayı soytarılarını hatırlatıyordu.

Kısacası, ender rastlanan türde bir homoseksüeldi. Beceriksiz bir biçimde salınarak uzaklaştı.

Umarım, görüşmemiz yararlı sonuç verir, dedi Malko.

Albay cevap vermeksizin başını sallamakla yetindi. Sonra;

— Bize çok zarar verdiniz, dedi. Sanırım bunun farkındasınız.

— Siz de Henry Eagleton'u öldürdünüz.

Rumun yanakları kızardı. Daha soğuk bir tavırla:

— Nedenini biliyorsunuz! dedi. Dostlarımıza baskı yaptı. Buna göz yumamazdık. Bir savaş içindeyiz. Onu ölüme mahkûm ettik ve karar uygulandı.

— Alik'i de ölüme mahkûm ettiniz.

— Alik'in ölümü kazaydı. Ama diğerleri ölmü çoktan hak etmişlerdi... Buraya bunları konuşmaya gelmedik. Ne istediğimizi biliyorsunuz. Onu vermeye hazır mısınız?

— Georges Steffas'ın metresindeki belgeleri istiyorsunuz, öyle değil mi?

— Tam üstüne bastınız. Bu belgeler bizden çalınmıştır. Bunları bize iade etmeniz yasal bir zorluluktur...

Malko başını salladı.

— Albay, buraya birbirimize ahlak dersi vermeye gelmedik. Belgeler şu anda CIA'nın elinde. Bunu siz de biliyorsunuz.

— Bu sizin sorunuz, dedi Rum. Onları alan

sizsiniz. Şimdi de geri getirin.

Malko adamın ne derece ciddi olduğunu anlamaya çalıştı, ama yüzünden hiçbir anlam çıkaramadı. CIA'nın bu belgeleri asla vermeyeceğini yüzüne karşı söylemek vardı, fakat bunu yaptığı anda kendisim ve Krizantem'i ölüme mahkûm edeceğini biliyordu. Albay bir sigara yaktı. Güya, bütün Rum polisi albayın peşindeydi. Oysa, elçilikteki polisler Kula'nın emrine uymuşlardı. Hem de her şeyi göze alarak.

— Bu belgeler elinize geçmezse ne olur? diye sordu Malko.

Albay başım çevirip bağırdı:

— Evangelos!

Mutfaktan bir adam çıktı. "İğrenç" kelimesi kuşkusuz bu adam için yaratılmış olmalıydı; daha doğrusu bu yağ tulumu için. En az yüz yirmi kilo vardı. Dokuz aylık hamilelerden farksız bir göbek, sivilce dolu bir yüz ve eğri büğrü hatlar. Güçlülükle yürüyordu, daha doğrusu sürünüyordu. Pis ellerini önündeki önlüğe silip aptal aptal baktı. Albay Malko'ya döndü.

— Ona "Obüs" Evangelos da derler. Yunanistan'ın en iyi aşçısıdır. Arkadaşınızla o ilgileniyor. Öyle değil mi, "Obüs"?

Yarma pis pis sırttı.

— Doğrudur, albayım. Ben ilgileniyorum.

— Onu görebilir miyiz?

— Buyrun!

Malko ile birlikte albay da ayağa kalktı. Savaş meydanından farksız bir mutfağa girdiler. Mutfakın bir duvarında gömme bir buzdolabı vardı. Obüs, buzdolabının kapısını açıp içinin görülmesi için yana çekildi. Malko öfkesini belli etmemek için soluğunu tuttu.

Elko içerdeydi. El ve ayak bileklerinden bağ-

lanmış, üzerine bir örtü örtülmüştü! Yüzü bembeyazdı. Gözlerini aralayıp Malko'ya baktı. Bakışlarında hiçbir ifade yoktu. Isı eksi dört derece ya da daha az olmalıydı.

Krizantem'i kurtarmak için bir dakika bile kaybetmemesi gerekiyordu. Albayın donuk sesi onları durdurdu.

— Dışarı çıkamazsınız!

Malko başından aşağı kaynar su dökülmüş gibi oldu. Nafsika'yı kolundan tutup kararlı bir tonla:

— O burada kalamaz, dedi.

Mezonos son derece sakın bir sesle:

— Aptallık etmeyin, dedi.

Muhafızlardan ikisi Nafsika'ya doğru ilerlediler. Genç kadın dudaklarını ısınyordu. Masanın üzerindeki şarap testisini aldı ve şarabı albayın suratına savurdu. Mezonos öfkeyle geriledi. Yüzü şarapla ıslanmış, gömleği ve pantolonu lekelenmişti. Elinin tersiyle yüzünü sildi, sonra Nafsika'ya yaklaşarak müthiş bir tokat attı.

Genç kadının başı savruldu ve tokadın izi bir anda yüzünde belirdi.

— Salak! diye bağırdı Nafsika. Hadımağası! Kocam gebertecek seni!

Mezonos Rumca bir şeyler bağırdı. Mutfaktan fırlayan Obüs genç kadını duvara sıkıştırıp hareketsiz kılmaya çalıştı. Malko, Nafsika'ya yardım etmek için yerinden fırlarken belinde bir sızı oldu.

Soytarı, elinde otuz santimlik bir et bıçağıyla onu tehdit ediyordu. Malko içinden, vakit kazanmak zorunda olduğunu tekrarlayarak geriledi. Nafsika kendini kurtarmak için delice debeleniyordu. Bir ara tırnaklarını Obüs'ün suratına, sol gözünün hemen altına geçirdi. Yağ tulumu bir çılglık atarak geriledi. Gözünün altından kan akıyordu. İki muhafız hemen Nafsika'nın üzerine atıldı.

Yağ tulumu domuzlar gibi böğürüyordu. Malko'yü Kula'nın makineli tüfeğiyle yüz yüze bırakan Soyтары, Evangelos'un yardımına koşup, aşkla yarasını tedaviye koyuldu. Obüs Evangelos Nafsika'ya saldırıyordu, sonra vazgeçti. Dönüp yıldırım gibi mutfağa gitti. Biraz sonra elinde bir kerpetenle geri döndü. Albay Mezonos umursamaz bir tavırla onları izliyordu. Obüs, Nafsika'nın yanına geldi. Muhafızları itip genç kadının bileğini yakaladı. Göbeğiyle duvara sıkıştırdığı kadının kılmıdamasına fırsat vermiyordu. Sonra, kerpetenle işaret parmağının tırnağını yakaladı ve bir çeğişte tırnağı söktü.

Genç kadın bir çığlık atıp kasıldı kaldı. Yağ tulumu tatmin olmuştu. Elindeki paçavrayla yüzündeki kanı aldı. Malko kusacak gibiydi. Yerinden fırlayarak Nafsika'nın yardımına koştu. Mendiliyle parmağını sardı. Genç kadın ağzını açmış, kusmamak için mücadele ediyordu.

— Kanama birazdan durur, dedi Mezonos soğuk bir tavırla. Bu konuda çok tecrübeliyim. Şu sol elime bakın. Benim de başparmağımın tırnağını sökmüşlerdi... Komünistler tabii...

— Ama siz kadın değilsiniz! dedi Malko.

Nafsika biraz olsun toparlanmıştı. Sessizce ağlıyordu. Obüs ile Soyтары mutfağa girmişlerdi. Albay Mezonos ayağa kalktı.

— Sanırım, artık konuşacak bir şeyimiz kalmadı. Sizi yarın öğle vakti bekliyorum. Belgelerle birlikte tabii. Eğer belgeleri tekrar ele geçiremezseniz hiç gelmek zahmetine katlanmayın. Belgeler geldiği takdirde arkadaşınızla Bayan Agatyu'yu alır gidersiniz buradan. Yarın görüşmek üzere.

Malko tartışmanın yararı olmayacağını biliyordu. Hırs içinde kapıya doğru yürüdü. Nafsika ona baktı, sonra gözlerini yere indirdi. Albay Me-

zonos:

— Sakın polise haber vereyim demeyin, diye uyardı. Bizim her yerde dostlarımız vardır. Böyle bir şey yaparsanız buzdolabında iki ceset bulursunuz.

Malko dışarıya çıktığında temiz havayla biraz kendine geldi. Robot gibi ilerleyerek Mercedes'e atladı. Nafsika ile Krizantem'i düşmanlarının eline bırakmak ağırla gidiyordu. Özellikle o iki cinsi sapık, Obüs ve Soyтары, tehlikeli kişilerdi. Arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Polisin hiçbir yardımını olamazdı. O iki yarma rehinelere hemen öldürülirdi. Nafsika'nın kocasına haber verebilirdi. Ne de olsa KYP'nin başıydı adam.

*

**

Malko, Xenocratis Sokağı'ndan aşağı indi. General Mattiaki sabahın yedisinde denize açılmıştı ve pazartesi sabahından önce dönmeyecekti... İlk umut kapısı yüzüne kapanmıştı... Şimdi bir başka kapı aramalıydı.

*

**

Don Richard taştan farksızdı. Gözlerinde en ufak bir ifade bile yoktu. Oturma odasındaki koltuğuna gömülmüş, viski kadehindeki buzları karıştırıyordu. Karısı, Malko'ya şöyle bir baktıktan sonra hemen odayı terketmişti. Richard'in üzerinde hâlâ tenis kıyafeti vardı. Elçilik cumartesi günleri kapalıydı. Elindeki kadehi masaya bırakarak:

— Langley'e teleks çekip dosyalan size vermek istediğimi söylesem kesinlikle karşı çıkarlar, dedi. Bunu siz de biliyorsunuz.

— Peki, fotokopilerini çekip saklasak?

— Olmaz. Fotokopilerin hileli olduğu ileri sürülebilir. Değer taşıyan belgeler, asıllarıdır. Onları

da geri veremeyiz.

— Yani kısacası, iki kişiyi ölüme mahkûm ediyoruz.

— Duygularınızı anlıyorum, dedi Don Richard. Fakat şu gerçeği açıklamak zorundayım. CIA adına size yardım edemem. Ama silah ya da para diyorsanız, bu kolay... Ne zaman isterseniz...

Malko kalktı. Son derece kötü hissediyordu kendini. Böyle bir cevap bekliyordu zaten. Don Richard gerçeği söylüyordu. Amerikalı Malko'yu bahçeye kadar geçirdi ve samimi bir şekilde elini sıktı.

— Sizin yerinizde olmak istemezdim, dedi üzülerek.

Malko kent merkezine doğru inerken ister istemez Ymittos Tepesi'ndeki tek katlı hanı düşündü. Her ne pahasına olursa olsun, bir şeyler yapmalıydı... Birden, aklına bir fikir geldi. Rumlara kendi silahlarıyla saldırmak eğlenceli olacaktı! Anayasa Meydanı'ndan dönüp Amalias Caddesi'ne girdi ve deniz yönüne doğru ilerlemeye başladı.

Yol boyunca, binde bir ihtimal de olsa, başarıya ulaşabileceği bir plan tasarlamaya çalıştı. Kaba kuvvetin bir işe yaramayacağı belliydi. Mezonos ile adamları tecrübeli profesyonellerdi. Obüs ile Soytarı sadık katillerdi. Beklenmedik savaş hileleri yaratmalıydı. Pire yoluna sapıp gaza bastı. Tasarladığı planın uygulanır olup olmadığını bir an önce öğrenmek istiyordu.

*

**

Pire doklarının arkasındaki Etolikon Sokağı tam bir batakhaneydi. Malko Mercedes'i bırakıp sokağın köşesindeki Basilenai Tavernası'nın önünden geçti. Krizantem'in anlattıklarını hatırladı. Tavernanın bitişiğindeki binadan içeri girecek

ti. Kapıdan geçip leş gibi bir merdivenden çıktı. Tavandan sarkan küçük bir ampul etrafa ölü bir ışık yayıyordu. Pire'nin bu bölgesinde ancak gelip geçici denizcilere, orospulara ve meraklı turistlere rastlanırdı. Buna rağmen, milyarder yatlarının bağlı olduğu Zea Marina birkaç yüz metre uzaklıktaydı. Malko birinci kattaki kapının altından ışık sızdığını görünce zile bastı.

İçerden sert adım sesleri duyuldu ve kapı açıldı. Malko'nun karşısına iriyarı bir genç dikildi. Yüzü sanki ütüyü dövüle dövüle ezilmiş gibi yassıydı. Oda karmakarışık ve sigara dumanından göz gözü>görmez durumdaydı. İçeride üç genç domino oynuyordu. Birinin koca bir sakalı vardı. Kapıdaki genç:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu bozuk bir Rumcayla.

— Fevzi Sungur'u arıyorum, dedi Malko. Karşısındaki gence Türkçe hitap etmişti.

— Benim.

Diğer üçü domino oynamayı bırakmışlar, konuşmayı dinliyorlardı.

— Adım Malko. Elko Krizantem'in arkadaşıyım. Elko KYP tarafından tutuklandı.

Fevzi Sungur sunturlu bir küfür savurdu:

— Vay orospu çocukları!

Malko'yu içeriye alıp kapıyı kapadı. Sonra arkadaşlarıyla argo konuşmaya başladı. Malko bu konuşmadan tek bir sözcük anladı: "aynasızlar", yani polisler. Diğer üçü sessiz sedasız Fevzi'yi dinliyorlardı. Sonunda Fevzi, Malko'ya döndü.

— Elko'nun bu akşam buraya gelmesi gerekiyordu... Biz de meraklandık. Ne oldu ona?

KYP'nin emriyle Krizantem'in aralarına sızdığı grubun şefi, Malko'nun Türkçe konuşmasından hoşlanmıştı. Ona bir bardak ayran ve bir tabure

verdiler. Malko olup biteni anlatıp bitirdiğinde Fevzi Sungur:

— Bizden ne istiyorsun, arkadaş? diye sordu.

— Yardımınızı, dedi Malko. Elko'yu kurtarmak için bir plan hazırladım. Yalnız, bu işi tek başıma yapamayacağım.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, dört Türk yeniden aralarında tartıştılar ve sonunda Fevzi:

— Size yardım edersek bizim kazancımız ne olacak? diye sordu.

— Ne istiyorsunuz?

Yine bir tartışma... Fevzi elindeki ayran bardağını kafasına dikip bitirdikten sonra kararını açıkladı:

— Yunanistan'da izimiz belli oldu. Krizantem'i aramıza göndermelerinden belli bu. Size bunun için yardım etmek isterdik. Ama bizim de bitirmemiz gereken işler var... Eğer bize silah ve para temin ederseniz anlaştık demektir.

— Bu işi oldu bilin! dedi Malko hiç tereddüt etmeden.

Fevzi elini uzattı.

— Size arkadaşları tanıtayım: Oktay, Hasan ve Cevdet.

Malko hepsinin ayrı ayrı elini sıktı. Artık onun da yardımcıları vardı. Hem de ne yardımcıları! Malko bu yardımcıları Yunanistan'dan nasıl çıkaracağını şimdilik açıklamamayı uygun buldu. Çünkü bunu kendisi de bilmiyordu. Fevzi isteklerini biraz daha açıkladı:

— Türkiye dışında her yere gideriz. Oraya dönersek kodesi boylarız...

XVI. BÖLÜM

Yaban Gülü adlı teknenin üç direği yıldızlarla dolu gökyüzüne uzanıyordu. Niarkos'un terk edilmiş eski yatı dört yıldır çürümeye bırakılmıştı. Malko bakışlarını yelkenliden ayırdı. Zea Marina'yi çevreleyen dalgakıranda duruyordu. Çözümü hayli güç görünen sorununa çare arıyordu. Eğer Krizantem'i Albay Mezonos'un elinden kurtaracak olursa, Yunanistan'ı altı kişi olarak terk edeceklerdi. Uçak söz konusu olamazdı. Çünkü Albay Mezonos'un yönetimde görevli birçok adamı vardı.

Önemli iki sorunla karşı karşıyaydı: aşılacak mesafe ve sürat. Harekât kolay olmayacaktı. Bu arada Yunan Donanması'm da hesaba katmak gerekiyordu. Rum hücum botları otuz mil sürat yapabiliyordu. Oysa en kabadayı yat on beş, on altı mili zor geçirdi. Fevzi ile arkadaşları Türkiye'ye gitmek istemiyordu. Orada idam edilmekten korkuyorlardı. Korfu'dan otuz beş mil uzaklıktaki Arnavutluk'a gidemezlerdi. Orada da Malko'yu idam ederlerdi. Geriye İtalya, Lübnan ya da İsrail kalıyordu. Ne yapılacağı önceden bilinmeliydi. Çünkü en azından Türkler işin sonunu öğrenmek isteyeceklerdi.

Yatları seyrederken birden bir şimşek çaktı

kafasında; sonsuz bir sevinçle düşünmeye ve bir takım hesaplar yapmaya başladı. Galiba sorunu çözmüştü. Çılgın gibi belleğindeki bazı bilgileri araştırdı. Sonra Mercedes'e atlayıp rıhtıma gitti. Atina yoluna saptığında Yunanistan'dan nasıl kaçacaklarını kararlaştırmış sayılırdı. Geriye, Elko ile Nafsika'yı kurtarmak kalıyordu.

Saatine baktı. Sabahın biriydi, önünde on bir saat vardı. Gerekli yardımı Don Richard'dan sağlayacaktı.

*

**

Daha çok "Soytarı" lakabıyla tanınan Yoanides Rodos, paspas sopasının ucundaki pis paçavrayı çekip aldı. Sopayı avucuna vurarak dolaşmaya başladı. Obüs ile birlikte üç şişe şarap içmişlerdi. Mezonos ile adamları ise yatmışlardı. Obüs'e ve Soytarı'ya güvenirlerdi. Cunta döneminde öğrencileri sorguya çeke çeke tecrübe kazanmışlardı.

İçki içtikçe Obüs'ün Nafsika'ya olan nefreti daha da artıyordu. Kadının tırmaladığı gözünün altı şişmişti ve sancıyordu. Soytarı ise "kocası" Obüs'ü memnun etmek için her şeye hazırды. Nafsika ile ufak bir seans dostunun neşesini yerine getirebilirdi.

Nafsika'yı mutfaktaki yemek masasına yatırıp el ve ayak bileklerini masanın bacaklarına bağlamak onun fikriydi. Şimdi de gözlerinde şeytani bir parıltı belirmişti. Elinde sopa, masamın çevresinde sırtarak dolaşıyordu.

Nafsika'nın parmağındaki kanama durmuştu.

— Kozani'nin kızını hatırlıyor musun? diye sordu Soytarı. Hani şu bana tekme atan gözlüklü kız?

— Hatırlıyorum, dedi Obüs.

— İstersen aynı numarayı buna da yaparız...
Bu yavruya.

Sonra, Nafsika'nın itirazlarına aldırmadan elbisesinin fermuarını açtı. Bileklerini çözerek elbiseyi çıkardı ve ellerini tekrar masaya bağladı. Genç kadın bir sutyen, bir külot kalmıştı. Elbiseyi özenle katlayıp iskemlenin üzerine bıraktı.

— Görüyorsun ya yavru, ne kadar kibarız!

Yine masamın etrafında dolaşmaya başladı.

— Bence ayaklardan işe başlamak lazım.

Böyle diyerek gitti, dolaptan iki ucunda birer kelepçe bulunan bir metrelik bir sopa getirdi. Genç kadının ayak bileklerini masadan çözüp bunları kelepçelere geçirdi. Böylece Nafsika'nın bacakları yeterince açılmış oldu.

— Şunu ayağa dik! dedi Obüs'e.

Yağ tulumu kadın kaldırıp masaya dayadı. Nafsika korkusunu yenmeye büyük çaba gösteriyordu. Soytarı bir ip alıp kadının boynuna bağladı, sonra ipin uçlarını çekerek başını eğmeye zorladı. Yüzü bacaklarının arasına yaklaştığında ipin uçlarını sağ ve sol baldırlarına bağlayarak başının o şekilde kalmasını sağladı.

— Delisiniz siz! Bırakın beni! diye bağırdı Nafsika.

Soytarı cevap vermedi. Bıçağı aldı, ucuyla genç kadının külotunun ağız kesti ve eserim zevkle seyretti.

— Peki, şimdi ne yapacağız? diye sordu Obüs.

— Canın ne isterse onu, dedi Soytarı.

Sonra genç kadın sınıksız tuttu. Yağ tulumu masamın üzerindeki paspas sopasını aldı, ortadan kırdı ve ucunu Nafsika'nın bacakları arasına yerleştirdi, önce yavaş, sonra hızla ittirdi. Nafsika'nın çılgınlığı mutfağın duvarlarını titretti.

— Bir daha orospuluk yapmazsın! diye mırıldandı.

dandı.

Nafsika'nın gözleri kaydı ve kendinden geçti.

*

**

Don Richard uykulu gözlerini ovuşturarak başını ellerinin arasına aldı. Erken yatmaya alışık ve Malko, tam dalmak üzereyken kaldırmıştı onu.

— İlk iki isteğiniz sorun değil, dedi Malko'ya. Benimle ilgili bir şey bu. Gerisi için Şirket'in iznini almam gerekecek. Yalnız, bugün cumartesi. Aradığımız kişiler orada mı, bilmiyorum... Neyse, inşallah buluruz...

— İnşallah, dedi Malko. Çünkü bu olmazsa, gerisi bir işe yaramaz.

— Başardığınız bu büyük işten sonra, isteğinizi reddedeceklerini hiç sanmıyorum.

Malko koltuktan kalktı. Yorgundu. Krizantem ile Nafsika'yı düşündü.

— Çantayı unutmayın! dedi Malko.

— Siz de valizinizi unutmayın!

Valiz dediği, her CIA şubesinde bulunan alüminyum bir çantaydı ve şans eseri çanta büroda değil de Richard'ın evindeydi şu an.

Malko çantayı kaldırıp şöyle bir yokladı. En azından sekiz kilo vardı, ama içindekilerin değeri son derece büyüktü.

— Çantayı yarın sabah iade ederim, dedi Malko.

Don Richard, Malko'nun uzaklaşmasını seyretti. Havada manolya kokusu vardı. Hiç rüzgâr esmiyordu. Malko Mercedes'e atladı. Daha yapacak işleri vardı.

**

Başı çatlayacakmış gibi ağrıyan Nafsika güçlükle soluk alıyordu. Yağ tulumu sopayı genç kadının içinde bırakmıştı. İçkinin etkisinden biraz ol-

sun kurtulmuş olan Soyтары korkar gibiydi.

— Albay bu durumu görür de bize...

Obüs ellerini önlüğüne temizledi.

— Albayın hiçbir şeyden haberi olmayacak.

Bunu da buzdolabına atacağım. Dışarı çıktığında ağzını açıp konuşamaz bile.

— Ama ya albay onunla konuşmak isterse?

Obüs sırttı.

— İstemeyecek. Kula ile konuşturlarken duydum. Buna ihtiyaçları yokmuş...

— Ya öbürü?

— O da öyle.

Soyтары ilerleyip buzdolabının kapışım açtı.

*

**

Malko Mercedes'i, turistlerin gündüzleri Atina'yı seyrettiği tepede durdurdu. Albayın hanına bir kilometre mesafedeydi. Alüminyum çantayı alıp yürümeye başladı. Yorgunluğunu unutmuş gibiydi. Şu son birkaç saat içinde akıl almaz işler halletmişti...

Saat sabahın ikisiydi.

Yolun kenarım izleyerek ilerliyordu. On beş dakikalık bir yürüyüşten sonra yolun sağındaki koyu karaltıyı farketti. Trafoya gelmişti.

Hanın elektriği bu trafodan geçiyordu. Malko bir süre çevresinde dolanarak kabloları inceledi. Sonra çantayı açıp gerekli aletleri aldı.

Beş dakika sonra dağılım tablosunun kapağı açılmış ve Malko'yu ilgilendiren bağlantılar ortaya çıkmıştı.

#

**

Buzdolabının kompresörü aniden durdu. Ama durduğunu kimse farketmedi. Obüs ile Soyтары yirmi dakika önce uyumuşlardı.

XVII. BÖLÜM

Malko alüminyum çantayı belgeleri getirdiği deri çantanın yanına koydu. Çantanın dış görünüşü, Kalimiri'nin kasasından çıktığı gibiydi. Don Richard çantayı kaldırıp tarttı.

— Ağırlığı aynı. Kontrol ettik. Gerisini de istediğiniz gibi hazırladık. Sizin iş nasıl gitti?

— Fena değil. Umarım farketmemişlerdir. Artık eyleme geçebilirim. Araba nerede?

Amerikalı başını salladı.

— Çıldırmissiniz siz! Mezonos bu numarayı yutar mı sanıyorsunuz? Oradan sağ çıkamazsınız. Yardımcılarınız olsa bile. Mezonos'un her yerde adamı var. Her istediğini kolaylıkla yaptırabilir.

Malko saatine baktı: Dokuza yirmi vardı. Amerikalıya hafifçe gülümseyerek:

— Richard, dedi, bir Çin atasözü vardır: "Zaman denen canavar, hayatı yer bitirir." Washington'dan bir haber var mı?

— Var ya! Öyle olmasa bunu hazırlayabilir miydim?

Masanın altından deri bir valiz çıkardı. Üzerindeki etikette "Lybian Embassy Diplomatic Poach"* yazıyordu.

(*) Libya Büyükelçiliği, Diplomatik Kurye.

Malko'nun şaşkınlığını görünce ekledi:

— Açsanıza!

Malko valizi açtı. İçinde, dipçikleri katlanmış altı adet Çek malı "Akrep" makineli tüfek vardı. Valizin kapağına on sekiz dolu şarjör ve iki sıra savunma el bombası yerleştirilmişti.

— CIA'nın bir hediyesi bü. Havaalanından bir adamımız getirdi...

Sonra, Malko'ya bir zarf uzattı.

— Gerekli talimat bu zarfta. Sanırım işinize yarar. Hâlâ bana planınızı anlatmayacak mısınız?

— Anlatmasam daha iyi olur. Ne olur, ne olmaz! Araba nerede?

— Diamantina Sokağı, 17 numaralı evin önünde. Anahtarları bunlar. Kilidine birkaç tornavida darbesi vuruldu. Çalındığına inanılsın diye tabii... Büyükelçi arabaya fazla zarar vermemenizi rica etti.

— Elimden geleni yaparım.

. Zarfı cebine attı. Elko'nun kaçırıldığı andan beri duyduğu sıkıntı kaybolmuştu. Amerikalıya elini uzattı:

— Richard, bir daha ne zaman görüşürüz bilemem.

— Durun, şu yükleri asansöre kadar taşımanıza yardım edeyim.

Koridordaki asansörlerden biri doğrudan garaja iniyordu. Malko yirmi kilo ağırlığındaki "diplomatik kurye" valizini alıp, Richard'ın peşine takıldı. Asansörün önüne geldiklerinde Don Richard:

— Olup bitenlere ben de üzgünüm Malko, dedi. Ama siz de bilirsiniz ya... Bu mesleğin bazı kötü tarafları vardır işte! Size gerçeği söyleyemedim. Ama müthiş bir iş başardınız. Hakkınızda çok iyi bir rapor gönderdim Langley'e. Yazdıkla-

rımdan sonra ülkeye Başkan bile seçilebilirsiniz!

Malko gülümsedi. Asansörün düğmesine basarak Don Richard'dan ayrıldı:

*

**

Albay Mezonos sakın bir sesle:

— Yüzde doksan eli boş gelecek ve yalan söyleyecektir, dedi.

Soytarı, Obüs, Kula ve muhafızlar saygılı bir biçimde onu dinliyorlardı. Şafak söktüğünde kahve ısıtmak isteyen Soytarı elektriğin kesildiğini farketmişti.

Tamir etmeye gitmişler, ama başaramamışlardı. Trafo çok ustaca sabote edilmişti. Telefon da çalışmıyordu. Mezonos'un tek haberleşme cihazı, yanından hiç ayırmadığı küçük el telsiziydi.

Krizantem ile Nafsika'yı mutfak zeminine yattırılmışlardı. Ağzı Soytarı tarafından bağlanan Nafsika olup bitenleri albaya anlatamamıştı. İki sapık üzerine elbisesini tekrar geçirmişlerdi.

— Şef, dedi Soytarı, niye şimdiden temizlemiyoruz bunlan?

— Olmaz, dedi Mezonos. Binde bir de şans olsa, onu denemek gerekir. Hatta milyonda bir. Belgeler geldiği takdirde ne yapacağınızı biliyor musunuz?

— Evet, dedi Kula. Her şey hazır!..

Mezonos saatine baktı. On bir buçuk olmuştu. Malko neredeyse gelirdi. Dışarda müthiş bir sıcak vardı. Bu pazar, kentte her zamankinden çok turist olacaktı.

— Obüs, dedi albay, anormal herhangi bir şey farkettiğin anda rehineleri temizleyeceksin!

Yağ tulumu neşeyle başım salladı. Eli, beline soktuğu büyük bıçağın sapma gitti. Ustura gibi bilenmiş bıçakla iki boğaz kesmek otuz saniyelik

işti.

iki cinsi sapık kol kola yuvalarına, mutfağa döndüler.

Albay kalktı, gidip kapıyı açtı. Gözündeki siyah gözlüklerin ardından dar ve ıssız yolu seyretti. Yüz metre ötedeki virajdan sonrası görünmüyordu. Birden, virajda biri belirdi. Yol kenarından ağır ağır ilerliyordu. Albay Mezonos kaşlarını çatı. Bunu beklemiyordu. İçeriye dönerek bağırdı:

— Geliyor!

*

**

Malko hana girmeden önce gökyüzüne bir göz attı. İçindeki o tuhaf eziklik dışında her şey normal ve sakindi. Salonda albay ile Kula'dan başka iki de muhafız vardı.

Malko albayın önünde durdu. Yassı tabancasını kabzası rahatlıkla görülebilecek biçimde beline sokmuştu. Albay kara gözlüklerinin ardından Malko'yu süzdü.

— Belgeler nerede?

— Arabamda. Biraz ilerde bir yerde. Emin elerde.

— Getirin onları.

Malko'nun ifadesi değişmedi.

— Ben aptal değilim, albay. Önce elinizdeki iki rehinenin durumunu görmek istiyorum. Yoksa, çeker giderim.

Gerilim iyice artmıştı.

Ellerini masaya dayamış olan albay, parmaklarının titremesine engel olmaya çalışıyordu. Başını mutfağa doğru çevirip bağırdı:

— Yoannides, getir onları!

Önce Krizantem belirdi. Elleri arkasına bağlanmıştı. Ayaklarındaki bağlar nedeniyle küçük adımlar atıyordu.

— İyisiniz ya? diye sordu Malko.

— Evet Prens, dedi Elko.

Kinini gizlemeye çalıştığı belliydi. Gücünü yitirmemek için buzdolabında çiğ balık yemişti.

Soytarı Nafsika'yı Elko'nun yanına itti. Genç kadının ayaklarındaki bağlar çözülmüştü.

Malko, Nafsika'nın bacaklarındaki silik kırmızı lekeleri ve bakışlarındaki ifadeyi farketmemekte gecikmedi. Elbisesinin fermuarı şöyle böyle kapılmıştı. Buzdolabındaki çürümüş balıkların kokusu onun da üzerine sinmişti ve dayanılır gibi değildi. Korktuğunu belli eder bir tavırla:

— Her şey yolunda, dedi.

— İşte oldu, diye söze karıştı albay. Tutsakları gördünüz. Şimdi de ben belgeleri görmek istiyorum!

Malko, yağ tulumunun mutfığa götürdüğü Elko ile Nafsika'nın arkalarından baktı. Oyunun bundan sonraki kısmı hiç aksamamalıydı.

— Onları göreceksiniz!

Döndü, çıkış kapısına gidip binanın önüne çıktı. Sonra cebinden çıkardığı düdüğü iki kez öttürdü ve albayın yanına döndü.

— Ne yapıyorsunuz? diye sordu Mezonos.

— Belgeleri taşıyan kişiye haber verdim, dedi Malko.

Bu sırada, virajın orada, güneşe rağmen çok hızlı yürüyen iki papaz belirdi.

Salondaki muhafızların sayısı dörde çıkmıştı. İki kapıda, diğer ikisi mutfakla albayın arasında duruyordu. Kula ise gözünü bir an olsun şefinden ayırmıyordu.

— Belgeler ne zaman gelir? diye sordu albay.

— Birazdan burada olur.

Hepsinin gözü dışardaydı. İki papaz hamn önünden geçip yollarına devam ettiler. Aym anda

virajda Malko'nun Mercedes'i belirdi. Bir süre sonra Mercedes binanın önünde durdu. İçinden yapılı bir genç çıktı. Bir elinde deri çanta, diğerinde makineli tüfek vardı.

Albay Mezonos ayağa kalkmıştı.

Genç tek söz etmeden salona girdi ve çantayı tam ortaya, yere bıraktı.

— İşte çantanız! dedi Malko. Şimdi tutsakları getirin.

Albay cevap vermedi. Çantaya doğru ilerledi, eğildi ve çantanın kilidini açtı. Malko ile çantayı getiren genç farketirmeden biraz gerilediler. Albay çantanın kapağını açmadan önce bağırdı:

— Evangelos!

**

Mutfığın camlı kapısına hafifçe vuruldu. Soytarı sıçrayarak o yöne döndü. Mezonos'un çağırdığı Obüs salona gitmişti. Camın arkasında sakallı, gülümseyen bir papaz gördü Soytarı. Arada bir papazlar Soytarı'dan balık satın almaya gelirlerdi. Ama şimdi bunun sırası değildi. Papaza çekilip gitmesi için işaret etti, ama papaz ısrarla durdu orada. Gitmeyeceğini anlayan Soytarı, elindeki bıçağı masaya bırakıp kapıyı açmaya gitti.

— Şimdi işim var, olmaz...

Sözünü bitiremedi. Papaz takdis edecekmiş gibi elini kaldırdı ve elindeki çakmağa benzer kutudan hafif bir ıslık sesi çıktı.

Soytarı suratında buz gibi bir esinti hissetti. Ağzını açtı, bağıramadı. Felç olmuş gibiydi...

Papaz bir sıçrayışta mutfığa girip sağ elini Soytarı'nın boğazına doladı ve itip vücudunu masaya yatırdı. İçine çektiği gazla felç olan Soytarı yine de debelenmeye çalışıyordu. Papaz elini cebine atıp bir bıçak çıkardı ve tek harekette Soytarı'

nm gırtlğını kesti. Rumun boğazından oluk gibi kan boşaldı.

Mutfğa bir papaz daha girdi. Bunun sakalı yoktu. Soytarı debelenmeye devam ederken, katili Nafsika ile Elko'nun bağlarını çözdü.

Elko, gözlerinde müthiş bir kinle ayağa fırladı. İlk hareketi masanın üzerindeki bıçağı kapmak oldu. Soytarı 'nm can çekişmesini gören Nafsika olduğu yere yığıldı. Papazlardan biri genç kadını kucakladığı gibi dışarıya taşıdı.

Elko, Soytarı'ya bir tekme atarak:

— Orosu çocuğı! diye küfretti.

Sakallı papaz üzerindeki siyah din adamı kıyafetini çıkardığında ortaya, beline bağlanmış iki makineli tüfek çıktı. Elko hemen birisini kaptı.

Tam o sırada salondan çok hafif bir patlama sesi geldi.

— Haydi! dedi Hasan.

*
**

Albay Mezonos sert bir hareketle çantanın kapamı açtı ve açmasıyla birlikte hafif bir patlama oldu. Hemen ardından inanılmaz bir güçte etrafa yoğun, sarı bir duman yayılmaya başladı. Aynı anda çıkış kapısında bir papaz belirdi.

Dumanla kapı arasındaki iki muhafızdan biri papaza uzaklaşmasını işaret etti. Aynı anda papazın sağ elinde küçük bir makineli tüfek belirdi. İki muhafız kımıldayacak zaman bile bulamadılar. "Akrep" in şarjörü üzerlerine boşaldı. Silahlarını kullanmadan yere yuvarlandılar. Her şey beş saniye sürmüştü. Papaz silahına yeni bir şarjör taktı.

Kula çevresini saran boğucu dumandan kurtulmaya çalışıyor, devamlı öksürüyordu. Çevresini görememesine rağmen papazın silahından çıkan

alevleri farketmişti. Silahım içgüdüsel olarak o yöne çevirdi ve papazla birlikte aynı anda tetiğe basıldılar. Papazın kurşunları Kula'nın göğsünü ve boğazını buldu. Diğeriyse silahım elinden bırakmaksızın diz çöktü. Yüzü kan içindeydi.

Kula gerileyerek bir iskemleye yığıldı. Son kurşunları tamam taradı, Albay Mezonos dumanıya yaşaran gözlerini ovuşturarak bağırıyordu:

— Öldürün onları! Gebertin!

Kimi kastettiğı belli değildi. Tutsaklar mı öldürülecekti, diğerlerimi? Obüs Evângelos her ihtimale karşı mutfğa doğru koştu.

Bu da onun hayatının en büyük hatası oldu.

Mutfak kapısında Elko ile burun buruna geldiler. Obüs-olduğı yerde dondu kaldı. Elko'nun gözlerinde vahşî bir parıltı vardı. Kendini korumak istercesine kollarım öne uzattı. Elko sağ elindeki büyük bıçağı var gücüyle şişkonun göbeğine daldırdı.

Bıçak bir anda sapına kadar ete gömüldü. Yağ tulumu ağzı bir karış açık kalakaldı ve ardından korkunç bir çığlık attı. Elko makineli tüfeğini yere fırlatarak bıçağın sapına iki elle yapıştı. Şişko iki kolunu havaya kaldırarak yere diz çökmüştü. Elko tüm gücünü kollarında toplayarak bıçağı girdiğı noktadan yukarı doğru, göğüs kafesine kadar çekti.

Ellerini karnına koyup iki büküm olan Obüs, dışarıya fırlayan bağırsaklarını tutmaya çalışıyordu. Sonra, gücünün kesildiğini, gözlerinin karardığını farkettil ve yana devrildi. Çevresini saran kan gölü büyük bir hızla yayılıp büyüyordu.

Duman, bulunduğu yere ulaştığında Elko toparlandı. Nafsika'yi dışarıya taşımış olan sahte papaz, elinde makineli tüfeğıyle kapıda yeniden belirdi. Mezonos'un muhafızları siste kaybolan ha-

sıralarına ateş etmek üzereyken sahte papaz sırtlarına nişan alıp tetiğe bastı. Ama adamlardan biri dönüp kendini hemen yere, masanın arkasına attı. Gizlenirken ateş etmeyi de ihmal etmemişti. Kurşunlar mutfığa dalan papazı iskaladı.ama Krizantem sol omuzundan vurularak yere yıkıldı. Makinelisinin şarjörü boşalan Rum, Elko'nun üzerine yürüyerek dipçik darbeleriyle işini bitirmeye yeltendi.

Elko kolunu uzattı, şişkoyu hakladığı bıçağı yukarı doğru savurarak başucuna gelmiş olan Rumun bacakları arasına sapladı. Rum muhafız kızgın demire oturmuş gibi oldu. Yüzü bembeyaz kesildi, silahı elinden düştü, boğuk bir haykırıyla yıkıldı. Bacaklarının arasından inanılmaz bir kan boşalıyordu.

Elko ayağa kalktı, masanın üzerinden bir peçete alıp gömleğiyle yarasının arasına sokuşturdu. Başının dönmesine, ter içinde kalmasına rağmen kendini pek kötü hissetmiyordu. Sislerin arasında karmaşık bir karaltı belirdi. Malko ile Albay Mezonos öldüresiye dövüşüyorlardı. Albayın parmakları Malko'nun boğazında kenetlenmişti.

Bu sırada dumanlann arasından Fevzi'nin iri gövdesi belirdi. Kollarım uzatıp albayı yakaladı ve bir çocuk kaldırır gibi adamı Malko'dan söktü, aldı. Sonra havaya kaldırdı ve iskemlelerin üzerine fırlattı.

İşte, giriş kapısında yatan sahte papazı da o an farkettiler. Feryada benzer korkunç bir çığlık attı:

— Cevdet'i vurmuşlar!

Öffteden gözü dönmüş Mezonos ayağa kalkarak çevresinde bir silah aradı. Sis hemen hemen dağılmış gibiydi.

— Gidelim! diye bağırdı Malko.

Planı baştan sona, tek şeye bağlıydı: Hızlı ha-

reket etmeye. Planın ilk kısmı başarıya ulaşması- na rağmen, daha önlerinde birçok engel vardı.

— Nafsika nerede? diye sordu. Onu kurtardınız mı?

Daha fazla konuşmasına gerek kalmadı. Genç kadın kapıda belirdi. Üstü başı perişandı. Albayı görür görmez olduğu yerde kalakaldı. Donmuş gibiydi. Boğuk bir çığlık atarak yerde yatan sahte papazın yanındaki makineli tüfeğe atıldı.

Malko hızla döndü ve Nafsika'nın gözlerindeki delice ifadeyle karşılaştı. Rum dilberi Mezonos'un üzerine doğru gitti, silahın namlusunu göğsüne dayadı ve tetiğe bastı.

Kısa bir atış oldu. Şarjörde dört, beş kurşun vardı, ama bu da Nafsika'nın amacım gerçekleştir- mesine yetti. Gömleğin üzerinde gitgide büyüyen bir kan lekesi belirdi. Mezonos şaşkın bir tavırla geriledi, ellerini göğsüne götürdü. Öksürdü, dudaklarından ince bir kan sızdı.

Yüzü bir anda bembeyaz oldu. İç kanamayla ani bir sarsıntı geçirdi ve donuklaşmış bakışlarım tavana çevirerek yere devrildi.

Nafsika Rumca bir şeyler mırıldandı. Malko genç kadının koluna girerek onu dışarıya sürükledi. Silah sesleri yakındaki manastırdan duyulmuş olmalıydı.

Küçük grup Mercedes'in çevresinde toplandı. Malko sinirliydi. Mezonos gibi tecrübeli birinin elindeki avı kolaylıkla bırakması inanılır gibi değildi... Fevzi iki kez üst üste düdük çaldı. Az sonra virajda büyükelçinin Chrysler'i görüldü ve son hızla gelerek Mercedes'in yanında durdu. Oktay direksiyondaydı. Arkadaşlarından birinin eksik olduğunu farkedince yüzündeki gülümseme silindi.

— Cevdet nerede?

— Vurdular onu, dedi Fevzi.

— Allah kahretsin!

— Haydi, acele edin! diye bağırdı Malko.

Nafsika ile öne geçti ve kapıyı çekip kapadı. Krizantem ile diğer iki Türk arkaya geçtiler. Arabanın tabanı silah ve el bombasıyla kaplıydı. Oktay gaza yüklenerek arabayı hareket ettirdi, geri dönüp Atina'nın yolunu tuttu.

Chrysler iki saat önce Don Richard'ın izniyle çalınmıştı...

Malko saatine baktı. On ikiyi yirmi geçiyordu. Tam bir saat on dakika sonra Pire'de olmaları gerekiyordu. Bu da pek zor değildi. Normal koşullarda yol kırk beş dakika sürüyordu. Oktay'ın kullandığı araba her virajda yoldan çıkacakmış gibi savruluyor, lastikler acı acı ötüyordu. Bir virajda, içi turist dolu bir BMW ile karşılaştılar. Araba neredeyse şarampole yuvarlamıyordu. Bir süre sonra çam parkı görüldü. Alt tarafta manastırın damı farkediliyordu. İki kilometre sonra Leoforos Syg-ru Caddesi'ne ulaşacaklardı.

Arabada kimse ağzını açmıyordu. Nafsika dışında herkesin amacı birdi: Pire'ye ulaşmak. Giriş-tikleri harekâtın son kısmı orada başlayacaktı. Nafsika ile Elko'nun elbiselerindeki balık kokusu-na karışan kan kokusu rahatsız ediciydi.

Nihayet, son virajdan sonra araba düz bir yola çıktı. Yol hafif bir meyille Bagrati Mahallesi'nin ilk evlerine dek böyle gidiyordu. Oktay gaza iyice yüklendi. Bir süre sonra Malko iki yüz metre ötede, yolun ortasında bir kalabalık farkettiler. Bunlar silahlı askerlerdi ve yola barikat kurmuşlardı. Yüz metre kala silahlarını Chrysler'e çevirdiler. Yol, ani bir geri dönüş meydan vermeyecek kadar dardı.

Elinde makineli tüfek bulunan bir asker yol ortasına çıkarak durmalarını işaret etti.

XVIII. BÖLÜM

— Aynasızlar! diye bağırdı Oktay.

Başım Malko'ya çevirdi. Askerleri o da görüyordu. Biraz ötede bir kışla bulunduğunu hatırladı. Onlarla bir çatışmaya girmek söz konusu olmazdı. Arkaya baktı. İki Türk makineli tüfeklere sarılmışlardı bile.

— Durun, dedi. Belki bunları atlatırız.

Oktay'a döndü:

— Yavaşlayın!

Dalgın bir tarzda Malko'nun mendille sardığı yaralı parmağına bakan Nafsika doğrulmak için gayret sarfetti.

— Ben onlarla konuşurum, dedi. Bizim bir korkumuz yok ki!

Malko Türkleri işaret ederek:

— Bizim yok, ama onların var, diye karşılık verdi.

*

**

Chrysler araba yavaşça durdu. Askerlerden biri araca yaklaştı. Eli tetikte, yüzü asıktı. Malko arabamın yolcularım gören askerin şaşırdığım farkettiler. Türklerin diplomata benzer bir halleri yoktu. Nafsika'ya gelince, o da dağınık hali, karmakarışık saçlarıyla pek güven verici değildi.

Öteki askerler barikatın yanındaydı. Onlar da silahlarını kaldırmışlardı. Malko camını indirdi ve askere en sevimli tebessümüyle bakarak:

— Yabancıyız biz! dedi.

Asker oralı olmadı. Malko'ya inmesi için işaret etti. Barikatın gerisinde askeri plakalı bir kamyon duruyordu. Arka kapıları açıktı. Direksiyonda birisi vardı. Malko hızla düşündü. Bu baraj ne olabilirdi? Normal durumda bir diplomat arabasını geçirmeleri gerekirdi...

Tereddüt etti. Adama durumu izah etmek saçmalıktı. Hele böyle tıklım tıklım silah dolu bir araba...

Arabadan inse, polisin eline düşecekti. Diğer yandan askere silah çekmek intihar sayılırdı...

— Dışarı çık! diye emretti asker.

Eğilip kapıyı açmayı denedi. Ama kapı kilitliydi. Birden, Malko'yu afallatan bir şey oldu. Askerin ayağında timsah derisinden ayakkabı vardı.

Yunan Ordusu'ndaki askerlerin timsah derisi postal giymedikleri ortadaydı. Malko birden uyanırdı. Albay Mezonos kaçabileceklerini düşünerek sahte askerlerle bir barikat hazırlatmıştı. Kamyona bir girdiler mi, hapı yutarlardı. Malko arkadaşları Türklerin hazır beklediklerini hissediyordu.

Oktay'ın elleri hâlâ direksiyonun üzerindeydi. Yükünde yalancı bir aptallık seziliyordu. Malko kararını verdi:

— Pekâlâ, dedi, çıkıyoruz.

Kilidi açtı ve kapıyı araladı. Çıkacaklarına inanan sahte asker bir adım geriledi. Malko Oktay'a döndü:

— Bas gaza!

Aynı anda camı kapayarak kapıyı çekti.

Chrysler, asker tetiğe parmağını bastığı anda, ileriye doğru fırladı. Kurşun yağmuru cama çarp-

ti. Bir dizi tok ses duyuldu, ama kurşunların hiçbir beş santim kalınlığındaki, özel imal edilmiş camı delememi.

Sola direksiyon kıran Oktay, barikatı aşarak sol kaldırıma bindirdi. Arabanın sağ tarafı sahte askerlerden birine çarparak onu birkaç metre öteye fırlattı.

Ağır Chrysler'i hemen yola sokamayan Oktay bir süre kaldırımdan ilerledi. Bu arada bir tavernanın masalarını ve iskemlelerini parçalayıp süpürdü. Halk çığlık çığlığa kaçıştı.

Arabanın karoserinde ve arka camında tok sesler duyuldu. Arkadakiler hemen koltuğa büzüldüler. Oysa hiçbir tehlike yoktu. Zırhlı karoser ve camlar ağır makineli tüfeklere bile karşı koyabilecek güçteydi. Malko'nun Chrysler'i ödünç almasının bir nedeni de buydu.

Oktay nihayet arabamın kontrolünü ele geçirdi. Malko geriye baktığında, askerlerin tavernaya doğru koşuştuklarını gördü. Beş dakika sonra Rum polisi yakalarına yapışacak demektir! Hem de sahici polisler... Chrysler'i, tehlikeyi atlatmak için gizlemek söz konusu olamazdı. Pire'ye varmak için elli dakikaları kalmıştı. Bu süreyi aşarlarsa Yunanistan'dan çıkamazlardı.

Chrysler'in tekerlekleri Atina'nın merkezine inen Konstantin Caddesi'nin parkeleri üzerinde sarsılmaya başladı. Atina'nın tam içinden geçeceklerdi. Arkada oturan Türkler suskundu. Silahları dizlerinin üstünde duruyordu. Ölmeye ve öldürmeye hazırdılar. Nafsika bembeyazdı. Malko, Rumların ne kadar zamanda barikat kurabileceklerini zihninde hesaplamaya çalışıyordu.

Nafsika birdenbire:

— Nereye gidiyorsunuz? diye sordu.

Malko:

— Pire'ye, dedi. Ama sizi Atina'mn merkezinde bırakırız.

— Niçin Pire'ye?

Malko planını anlattı. Bitirdiği zaman Nafsi-ka:

— Sizinle kalıyorum, dedi. Herhangi bir aksilik çıkarsa kolay kurtulamazsınız. Atina'y¹ tanı-mıyorsunuz. Ben iyi bilirim. Ayrıca...

Sözünü yarıda kesti, yaralı elini Malko'nun koluna koydu.

*

**

— Hay Allah kahretsin be!..

Oktay dişlerinin arasından homurdanmaya devam ediyordu. On dakikada üç yüz metre ilerlemişlerdi. Diaku Sokağı ile Arditru Caddesi'nin köşesindeki yangın yüzünden arabalar, Zeus Mabe-di'nin harabeleri boyunca çok yavaş gidiyorlardı. Başka yol yoktu. Yangının yarattığı tıkanıklığı bir assalar denize kadar inerlerdi. Daracık sokaklardan geçmek vakit kaybına sebep olacaktı. Arkada Krizantem küfretmemek için dişlerini sıkıyordu. Rum polisi şimdi Chrysler'i aramakla meşgul olmalıydı. Bu kargaşada enselenecek olurlarsa her şey bitmiş sayılırdı.

- Dikkat!

Bağırın Fevzi idi. Arka camdan motosikletli bir polisin geldiğini görmüştü.

Malko yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Fevzi makineliyi kurdu. Bu üç Türk,doğuştan teröristti.Ölüm, çatışma onları korkutmuyordu. Aksine, bunu bir kahramanlık sayıyorlardı.

Malko:

— Silahlarınızı gizleyin! dedi.

Tek bir kurşun atsalar mahvolurlar, hatta linç bile edilirlerdi. Polis motosikleti yaklaşıyordu. Hi-

zalarına geldi, durdu ve iki otobüsün arasına girdi. Arkadaki Türkler bir kahkaha attılar. Hatta Krizantem bile gülümsedi. Mucize hiçbir zaman tek başına gelmez! Bir araba soldan onları sıkıştırarak otobüslere ayrılmış tercihli hatta itti. Boş yolu bulan Oktay bütün ağırlığıyla gaza bastı ve solundaki hareketsiz araba dizisinin yanından ileri fırladı. Nafsika başını arkaya dayadı. Dinleniyordu. Halsizdi. Ellerini dizlerinin üstünde kavuşturmuştu. Birdenbire Malko yeniden heyecanlandı. Tercihli hattın ucunda ciddi bir tavırla onları bekleyen bir polis duruyordu. Polise yaklaştıklarında trafik ışıkları, kırmızıya dönüşmüştü. Türkler irkildiler. Araba durdu. Polis hemen yaklaştı. Şoförün yanındaki camı vurdu.

Malko Oktay'a:

— Açın! dedi.

Pencerenin açılmasıyla polis memuru Rumca seslendi:

— Sizde hiç utanma yok mu?..

— Eşşoğlueşşek! diye cevap verdi Oktay gülümseyerek.

Polis, iyi bir şey söylüyor sandı.

Işıklar yeşile dönmüştü. Oktay tekrar gaza bastı, araba fırladı. Polis trafiğin kalabalığında gözden kayboldu.

Nihayet çift şeritli yola, Leoforos Sygru'ya ulaştılar. Yolun ucunda deniz vardı. Yalnız her yüz metrede bir, karşılarına kırmızı ışık çıkıyordu. Her duruşta Malko'nun nefesi kesiliyordu. İki dakikada bir, saatine bakıyordu. Şimdiye kadar deniz kenarındaki yola gelmiş olmaları lazımdı. Pire'ye ulaşmak için 37 dakikaları kalmıştı. Arkadaşlarına, planının gerçekleşme şansının yüzde eliyeye indiğini söyleyemiyordu. Polis herhalde Pire'yi göz önünde bulundurmuyordu. Atina'dan

kaçmak için Pire uygun bir yoldu.

Nafsika, birden:

—İşte, deniz! diye bağırdı.

Önlerinde, yüz metre kadar ötede, güneş Saronikos Koyu'nun mavi sularında parılıyordu. Malko neredeyse sevinçten bağıracaktı. Kimbilir, belki de bu işten hayırlısıyla sıynlacaklardı. Beş dakika sonra, Possidonos Caddesi'ne döndüler. Malko sahil yolunu seçmişti. Bu daha uzun olabilirdi, ama Atina-Pire yolu gibi kontrol altında olmazdı.

Artık otuz iki dakikaları kalmıştı.

Possidonos Caddesi iki şeritli olmasına rağmen çok kalabalıktı. Birden, hipodromun hemen ardında, Malko başından beri korktuğu şeyi gördü: Barikat. Polisler, arabaları teker teker kontrol ediyorlardı. En azından on iki kişiydiler. Cip ve motosikletleri vardı. Bir polis kamyonu yolun üstünde durarak geçişi daraltmıştı. Ağır Chrysler bile onu yerinden oynatamazdı. Acele bir karar vermek gerekiyordu. Kimse konuşmuyordu, herkesin gözü polislerdeydi. Büyük bir otobüsün arkasında durdular.

— Geriye dön, dedi Malko.

Planlarının son kısmı bozulacaktı, ama kurtulmak için buna mecburdular. Malko'nun bir nokta dikkatini çekti: Polisler kurşun geçirmez yelek giymişlerdi. Durum ciddiydi. Otobüs biraz ilerledi. Oktay yerinden kımıldamadı. Klakson sesleri kulaklarının zarını patlatıyordu.

— Pezevenkler! diye homurdandı.

Önünde yeterli mesafe sağlar sağlamaz, sert bir şekilde gaza bastı, sola kayarak toprak düzlüğüne üzerine çıktı. Müthiş bir sarsıntı oldu ve Malko ön cama fırladı. Amortisörlerin patladığını sandı. Gidişi, geliş yolundan ayıran toprak düzlük 40 santim yükseklikteydi. Chrysler garip sesler çıkarak

arak öteki tarafa düştü. Diğer yönden son hızla bir Fiat geliyordu. Şoförü yolun üzerinde dikine duran arabadan kurtulamadı. Malko adamın büzülmüş yüzünü gördü. Fiat, Chrysler'e arkadan büyük gürültülerle bindirdi.

Nafsika bağırdı. Yaralı parmağını ön cama çarptı. Oktay, Fiat'a aldırımsızın dönüşünü tamamlamaya çalıştı, ama faydasızdı. Chrysler ancak birkaç santim ilerledi. Fiat arka tampona takılmıştı. İki arabamın birbirine kenetlenmesi beklenmedik bir kazaydı. Birkaç saniye sadece motorun gürültüsü duyuldu. Ter içinde, yüzü kasılmış olan Oktay'ın arabayı bir ileri, bir geri alması bir sonuç vermedi. Barikattaki polisler sonunda kazanın farkına varacaklardı. Malko'nun aklına bir fikir geldi. Kapıyı açıp dışarı fırladı.

— Hasan, Fevzi, gelin! diye bağırdı.

İki Türk hemen ardından fırladılar. Akrep'leri ellerindeydi. Gelen, geçen şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Küfrederek yanlarına gelen Fiat'ın şoförü, birden yatıştı. Silahsız bile olsa, Fevzi'nin cüssesi ürktümeye yeterliydi.

Şaşkın Rum bir an hareketsiz kaldı, sonra bütün hızıyla yolu tıkayan polislerle doğru koşturaya başladı. Malko, Türklerin yardımıyla Fiat'ı çekmeye çalışıyordu. Olmadı. Araba sanki perçinlenmişti. Tamponlar birbirlerine geçmiş gibiydi. Ümidini kaybeden Malko, doğruldu. Buna oksijen kaynağı bile fayda etmezdi. Arkada, yolunu tıkadıkları bir otobüs deli gibi klakson çalıyordu. Malko hemen:

— Fevzi! diye bağırdı.

Elinde silahıyla koşan Türke:

— Otobüs! diye emretti.

Açık kapıdan içeri daldılar. Fevzi, korkudan bağırıp çağıran yolculara aldırımadan şoförü is-

kemlesinden kopardı ve otobüsün dışına attı. Mal - ko direksiyona geçmişti bile. Vitesi geriye takarak gazladı. Otobüs sarsılarak birkaç metre geri gitti. Yolcular öne doğru yığılmak isteyince Fevzi tavana birkaç el ateş etti. Bunun üzerine hepsi yemden yerlerine oturdular.

Malko vitesi bire geçirip gaz verdi. Koca otobüs sarsıldı, hızlandı ve Chrysler'e yapışık Fiat'a bütün hızıyla bindirdi. Madeni gürültüyle birlikte Fiat kısmen ayrıldı. Ama istediği olmamıştı. Yeniden geri bastı ve ardından hızlanıp yüklendi. Fiat'ın ön kısmı parçalandı ve Chrysler'in arka tampionunu sürükledi. Araba serbest kalmıştı. Malko otobüsten atladı. Fevzi de peşinden, Chrysler'e doğru koşarlarken Hasan diz çöküp geriye ateş etti. Üzerlerine motosikletli iki polis geliyordu. İşlemlerinden biri düştü, motosikleti toprak düzlüğe çıkarak devrildi. Öteki telaşla yere atladı ve siper alarak tabancasını çıkardı. Malko ile Türkler Chrysler'e atladıkları anda Oktay hareket etti. Pire'nin aksi yönünde gidiyorlardı. Malko saatine baktı. Dokuz dakika kaybetmişlerdi ve 23 dakika içinde Zea Marina'da bulunmaları gerekiyordu.

Nafsika: .

— Nereye gidiyoruz? diye sordu.

Birazdan karşılarına havaalanının barikatları çıkacaktı. Kapana kısılmış fareler gibi oldukları yerde dönüyorlardı. Malko başım Nafsika'ya çevirdi:

— Ayrılmamız gerekcek Nafsika. Sizin korkacak bir şeyiniz yok. Bu işin sonu kötü bitecek gibi...

Genç kadın hiç titremeyen kararlı bir sesle:

— Sizinle beraber geliyorum, dedi. Size faydam olabilir.

— Ne yapacağız? diye sordu Oktay.

Yavaşlamaya mecbur kalmıştı, çünkü trafiğin en yoğun noktasına gelmişlerdi. Malko yirmi bir dakika kaldı diye düşündü.

Nafsika:

— İlk fırsatta sola sapın, dedi. Pire'ye, Kallithea ve Mossaton'dan geçerek ulaşmayı deneyelim. Dar sokaklarda kontrol olmaz.

Malko bir motor sesi duyarak başım kaldırdı. Yunan armasının renklerini taşıyan kül rengi bir helikopter Chrysler'in tam üstünde hareketsiz duruyordu. Hiç şüphesiz bir polis helikopteri idi. Arabanın önüne taş gibi inerek yerden birkaç metre yukarda durdu. Caddenin üzerinde salınıyordu. Açık kapılardan birinde sarı bir ışık belirdi ve Chrysler ani, sert darbelerle sarsıldı. Arabanın beş milimlik çelik zırhı olmasa motor diye bir şey kalmayacaktı! Şaşırان Oktay küfrederek frene bastı. Malko neredeyse ön camdan fırlayacaktı. Helikopter bulundukları yeri telsizle bütün polis araçlarına bildirecekti. Kurtuluş şansları gittikçe azalıyordu.

Karşılarında, kuzey yönüne açılan bir yol kavşağı vardı.

— Oradan sola dönün, diye emretti Malko.

Bu sırada arkalarında iki polis motosikleti belirdi. Bir bu eksikti! İki tonluk zırhıyla çok zor hızlanan Chrysler'in bunlardan sıyrılması pek kolay olmayacaktı.

*

**

— Ateş etmeyin! diye bağırdı Malko. Ateş etmeyin! •

Geriye eğildi ve Hasan'ın silahının namlusunu yakaladı. Öfkelenen Hasan kurtulmaya çalıştı. Motorlulardan biri onların hizasına gelmişti. Tabancasını Chrysler'in üzerine çevirmiş, bir şeyler haykırıyor, ama kimse ne dediğini anlamıyordu. İkinci polis de hizalarına geldi. O da silahı elinde,

el kol hareketi yapıyordu. Oktay direksiyonu sola kırdı. Birinci motosiklet hızlanacak vakit bulamadan kaldırıma çarpıp havaya sıçradı. Motosikleti kıvılcımlar saçarak ezildi. İkincisi hızını kesmeyi başardı ve Chrysler'in gerisinde kaldı.

— Sola dönün, dedi Nafsika. Tahta kapıya doğru.

Oktay arabanın burnunu kapıya çevirdi. Chrysler'in tamponu tahtaları parçalayarak eski arabalarla dolu bir alana girdi. Polis hâlâ peşlerindeydi.

— Dümdüz devam edin, dedi Nafsika. Sonra sağa dönün.

Burası, çocukluğunun geçtiği mahalleydi. Motosiklet birkaç metre daha takip etti, sonra büyük bir toz bulutu arasında kayboldu. Chrysler devamlı sarsıldıkça Krizantem inim inim inliyordu. Artık yalnız,, üstlerinde eşekarısı gibi. vızıldayan helikopter kalmıştı.

Tek yönlü küçük bir sokağa daldılar ve Nafsika'nın rehberliğine sığınarak eski Moshaton Mahallesi'nin karmaşık yollarına girdiler. Yol deniz kıyısı boyunca gidiyordu. Malko saatine baktı. Artık on yedi dakikaları kalmıştı. Durum berbattı. Başını kaldırdı. Helikopter peşlerinden ayrılmıyordu. Uzun süre sağa, sola döndüler ve nihayet Skilitsi Yolu'na çıkarak yeniden denize doğru indiler.

Malko ağzının kuruduğunu hissetti, Bir dakika sonra Zea Marina'da olmaları gerekiyordu. Saat biri yirmi beş geçiyordu.

Vassili Pavlov tek yönlü, dar bir sokaktı. Faliron'un eski evleri arasından geçiyordu. Malko yeni bir plan tasarlarlarken duyduğu siren sesiyle yerinden fırladı. Arkalarında bir polis arabası belirmişti. Polislerden birinin elinde el bombası fırlatan bir tüfek vardı. Tam bir savaştı bu... Geride, bir başka araba daha vardı. Onun yanında da bir-

çok motosikletli... Hepsi de sirenlerini açmıştı.

Oktay hiddetle gaza bastı. Ümitsizliğe kapılan Malko dişlerinin arasından küfretti. Eğer Pire'ye peşlerinde bir bölük polisle girecek olurlarsa planın suyu çıkardı. Zaten bir dakikadan beri plan da kalmamıştı ya!..

İlerde solda, Yat-Kulüp'ün beyaz binası görünüyordu. Nafsika suskundu. Helikopter birdenbire uzaklaşıp Atina yönünde gözden kayboldu.

Kötüye işaretledi bu.

Bu olan bitenden sonra, Rum polisinin ilk fırsatta onlara ateş açacağı belliydi. Nitekim, beklenen felaket pek gecikmedi. Sokağı döndükleri anda:

— Ha siktir, diye gürledi Oktay frene basarak.

Büyükçe bir polis aracı yolu baştan başa kapatmış, ancak bir yayanın geçebileceği kadar bir yeri açık bırakmıştı. Etrafında, çelik kasklar takmış, kurşun geçirmez yelekler giymiş kalkanlı polisler vardı. Chrysler onlara yirmi metre kala durdu. Polisler hemen silahlarını kaldırdılar. Malko geriye baktı. Diğer polisler de yüz metre gerideydi. Ne yukarıya, tepeye doğru, ne de deniz yönüne çıkış yolu yoktu. İyi hazırlanmış bir tuzaktı!

— Aman tanrım ,dedi Nafsika. Bizi öldürecek bunlar!

XIX. BÖLÜM

Oktay dişlerini sıkarak arabayı geri vitese taktı ve arkadan gelen polis konvoyunu dağıtmak için gazladı. Chrysler'in zikzaklar çizerek ilerleyişi sırasında Malko sol tarafta Microlimanos'a inen merdivenli bir sokak farketti. İki yanı bir dizi evle çevrili geniş sokak Montmartre'ı hatırlatıyordu.

— Merdivenlerden in! diye bağırdı Malko.

Oktay bir an şaşırdı.

— Haydi, gazla!

Oktay'ın tereddüt ettiğini görünce uzanıp direksiyonu sola kırdı. Genç Türk nihayet uyandı ve bire takıp hareket etti. Yol, Chrysler'in rahatça geçebileceği genişlikteydi. Yüz metre aşağıda bir lokantanın terası ve hemen onun önünde limana giden sahil yolu farkediliyordu.

Chrysler anormal gürültüler çıkararak ve her tarafı titreyerek basamaklardan inmeye başladı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, daha ilk basamakta kopan egzozla birlikte, gökgürültüsünü andıran bir ses her yanı sardı. Tekerleklerin her basamağı atlayışında arabanın yolcuları tavana kadar zıplıyorlardı. Merdivenin eğimi en azından otuz dereceydi... Neyse ki, arka lastikler henüz patlamamıştı.

Direksiyona sımsıkı yapışmış olan Oktay ara-

banın yoldan çıkıp bir eve girmemesi için sonsuz çaba harcıyordu. İki tonluk Chrysler elli kilometrelik hızıyla sürücüsüne zor itaat ediyordu, Malko, ping pong topu gibi bir o yana, bir bu yana sıçrayan Nafsika'yı korumaya çalışıyordu. Merdivenin ortasına ulaştıklarında polisler henüz görünürde yoktu.

Merdivenlerden çıkan iki ihtiyar deli gibi inen arabanın altında kalmamak için kendilerini bir evin kapısına zor attılar. Devamlı sarsılan arabanın bu kez kornası takıldı. Oktay susturmak için direksiyonu sertçe çevirdi. Bir evin merdiven sahanlığına çarptılar ve ön kapı içeri göçtü. Chrysler zırlı olmasa çoktan parçalanmıştı... Sersemlemiş olan Malko gittikçe yaklaşan sahil yoluna baktı.

— Merdivenler bitince yoldan çıkmamaya bakın, dedi Malko.

Oktay küfretti. Direksiyon cevap vermiyordu. Gürültülere koşan halk aşağıda toplanmış, bu bulunmaz gösteriyi seyrediyordu. Malko bazılarının yoldan geçen arabaları uyararak, olabilecek bir kazayı engellemeye çalıştıklarını gördü. Neyse ki, tek yönlü ve sakın bir yoldu bu. Arabanın çıkardığı gürültüler gitgide artmaya başladı.

Yola yirmi metre kalmıştı.

Malko, aşağıdaki insanların yüzlerindeki korku ifadesini farketti. Arka koltuktakiler bir araya toplanmışlardı. Yola on metre kaldığında Malko:

— Dikkat! diye bağırdı.

Chrysler son basamaktan, rampadan uçan kayakçı gibi fırladı ve ön tekerleklerin üzerine düştü. Yere çarpan ön tampon kıvılcımlar çıkardı. Çarpmanın şiddetiyle ön tekerleklerin yerlerinden fırlaması, arabaya asfalt üzerinde beklenmedik bir fren sağladı. Arka koltuktakiler öne, öndekiler ön cama yığıldı. Cam patladı. Sürtünmeye rağmen asfaltta

kaymaya devam eden arabanın yolculuğu, yolun kenarında kızağa alınmış bir teknenin gövdesine bindirmekle sona erdi. Tekne üzerinde güneşlenen bir, iki kişi çılgınlık atarak kendilerini arabanın tavanında buldular.

Birkaç saniye derin bir sessizlik oldu. Arkadakilerin altında ezilen Malko kımıldamaya çalıştı. Hayatta kalmalarına hâlâ inanamıyordu. Var gücüyle kapıyı iterek açmayı başardı. Kazayı seyredenlerin yardımıyla dışarıya çekildiğini hissetti. Bir an sonra kendini dört ayak üstünde yerde buldu, derin bir soluk aldı. Havada benzin kokusu vardı. Arabanın her an alev alabileceği aklına geldi... Akıl almaz inişin gürültüsü hâlâ kulakların daydı. Birkaç saniye kendini yaşamanın zevkine bıraktı, ama içinde bulunduğu gerçek buna daha fazla imkân tanımadı. Polis her an çıkagelebilirdi.

Nafsika'y¹ arabadan çıkardı. Alnından yaralanmış, ama bayılmamıştı... Arkadan Fevzi, Krizantem ve Hasan çıktı. Ellerindeki silahları farke- den halk bir anda sustu. En önde bulunanlar gerilediler.

Oktay direksiyona yığılmıştı. Malko eğildi ve gencin camlaşmış gözleriyle karşılaştı. Çarpma sırasında beyin, kanamasından olacak, ölmüştü. Malko doğrulup çevresine bakındı, sonra:

— Gelin benimle, diyerek içgüdüsel olarak teknelere doğru koşmaya başladı.

Zea Marina'ya kuş uçuşu iki kilometre mesafedeydiler. Ve polisle karşılaşmadan oraya varmaları imkânsızdı. Hele Fevzi, Krizantem'in yürümesine yardımcı olurken...

Malko indikleri merdivenli yola baktı. Polisler görünmüşlerdi ve takip yeni baştan başlıyordu. Üstelik, bu kez yayaydılar...

Geri dönüp sahile baktı. Tam karşılarında ha-

reket etmek üzere olan küçük bir yat vardı. Sahibi halatı çözmekle meşguldü. Adam gürültüyü fark etmemiş gibiydi. Ya da aldırmıyordu... Malko, bakım için sahile çekilmiş teknelerin arasından koşarak bir sıçrayışta tekneye atladı. Kapalı bölmesinde soyunan bir esmer dilber farketti. Denizci, Rumca küfrederek üstüne yürürken.Fevzi'nin tekneye atlamasıyla olduğu yerde kaldı. Arkadan diğerleri de geldiler ve hemen, çıplak kızın çılgınlıklarına aldırmaksızın kamaraya doluştular. Malko halatı çözüp alırken Nafsika da bıyıklı Ruma dönerek emretti:

— Motora yol verin! Çabuk!

Hasan'ın elindeki makineli tüfek adamın fazla düşünmesine imkân vermedi.

Denizci, elleri titreyerek teknenin kıçına geçti ve gaz kolunu çekip motora yol verdi. Rıhtımdan uzaklaşırlarken ilk polisler de sahile ulaşmışlardı. Ne olur, ne olmaz düşüncesiyle Hasan, kamaradaki kızı güverteye çıkararak polisler tarafından görülmesini sağladı.

Tekne liman çıkışına geldiğinde polisler silahlarını indirmişler, onları seyreliyorlardı. Son bir saatin kâbusundan sonra, motorun düzenli sesi ve deniz rüzgârıyla Malko kendini cennette gibi hissetti. Krizantem acıdan kıvranıyor, yüzü hâlâ bembeyaz olan Nafsika suskun duruyordu. Emniyette olduklarına inanan Hasan, Rum dilberini tekrar kamaraya soktu. Dümendeki bıyıklı,İngilizce olarak:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu Malko'ya. Nereye gideceksiniz?

— Zea Marina'ya ne kadar sürede gidebiliriz?

— Yaklaşık kırk beş dakikada.

Polis, sahil muhafazaya haber vermiş olmalıydı. Altlarındaki bu salyangozla hiçbir şey yap-

mazlardı. Saat biri otuz iki geçiyordu.

— Tamam, dedi Malko. Zea Marina'ya gidiyoruz.

Gözünü dümendeki Rumdan ayırmaksızın güverteye oturdu. Türkler ve Krizantem genç kızla birlikte kamaradaydılar. Nafsika.Malko'nun yanına geldi. Avusturyalının bu kırk beş dakikalık yolculuk süresi içinde yeni bir kaçış planı bulması gerekiyordu.

*

**

— Niarkos'un terkedilmiş yatına gidiyoruz! dedi Malko.

Rum denizci uysal bir tavırla dümeni o yöne kırdı. Küçük yat Zea Marina Limanı'nın girişine yöneldi. Saat ikiyi çeyrek geçiyordu. Liman göz alabildiğince yatlarla doluydu. Nafsika Malko'nun kulağına eğildi:

— Ne yapmak istiyorsunuz?

Genç kadının korktuğu ve yorgun olduğu beliydi, ama sesi hiç titremiyordu.

— Ne yapacağımı ben de bilmiyorum.

Buraya ulaşmaları bile bir mucizeydi.

Elini uzatıp rıhtımdaki bir boşluğu gösterdi.

— Deniz otobüsü kırk beş dakika önce, saat bir buçukta kalktı. Buradan kaçabileceğimiz tek vasıta oydu. Çünkü bu tekneler sahil muhafaza botlarından daha süratlidir. Bu durumda diğer deniz otobüsünü bekleyeceğiz. O da saat beşte. Tabii o ana kadar polise yakalanmazsak...

Nafsika birden bir çığlık attı.

— Ama bugün günlerden pazar!

— Neyi değiştirir bu?

Genç kadın Malko'nun koluna yapıştı.

— Neyi mi değiştirir? Pazar günleri deniz otobüsünün hareket saatleri farklıdır! Normalden bir

saat geç kalker!

Malko cevap verecek zaman bulamadı. Arkalarından bir düdük sesi geldi. Döndü; kızaklarından gövdesi üzerine inen kocaman mavi bir tekne, deniz otobüsü yaklaşıyordu. İskeleye yolcularını bırakacak ve iki buçukta hareket edecekti!

Malko'nun sevinçten içi içine sığmıyordu. Kurtulma şansları yeniden doğmuştu.

— Bırakın tekne geçsin, dedi Rum denizciye. Sonra gidip siz de arkasına, iskeleye yanaşın!

Teknesini ve sevgilisini nihayet-kurtarabileceğini anlayan Rum sevinçle emre uydu.

iskeleye yanaştıklarında teker teker sahile atladılar. Malko kendilerini getiren Ruma dönerek:

— Şimdi buradan ayrılıp dosdoğru açık denize çıkın! dedi. Ondan sonra da ne yaparsanız yapın.

Teknede telsiz yoktu. Bir süre bir zararları dokunmazdı. Adam halatı çözüp iskeleden ayrıldı.

*

**

Üniformalı polis kendisine doğru yaklaşan blucinli, dev yapılı gence hiç dikkat etmedi. Blucinli genç, polise yarım metre kala birden üzerine atıldı, adamı kucakladı ve iskelenin yanından denize fırlattı. Bu hareket beklenen işaretti.

Aynı anda, makineli tüfekli bir diğer genç,yolcuların kuyruk halinde deniz otobüsüne bindikleri iskeleye çıkarak havaya birkaç el ateş etti. Bu sırada sarışın nefis bir kadın devreye girerek yolculara Rumca bağırırdı:

— Dağılın! Bu gemiye el konmuştur!

Yolcular, şimdiye dek böyle bir şeye hiç tanık olmamalarına rağmen hemen dağıldılar. Denize atılan polis pis suların içinde hâlâ yüzüyordu. Malko, peşinde Nafsika olduğu halde, iskeleden geçip demir merdivenlerden köprüye tırmandı. Kaptan

ve iki denizci şaşkın bakışlarla Malko'nun elindeki tabancaya bakıyorlardı.

— Hareket ediyoruz! diye emretti Malko. Her-
1.1en. Karşı koymaya kalkan derhal öldürülecek.

Nafsika, söylediklerini Rumcaya tercüme etti.

Bu sırada Hasan da köprüye geldi. Nafsika elindeki makineli tüfeği göstererek:

— Bu Türktür, dedi. Rumca bilmiyor. Eğer bir dakika içinde motorlar çalışmazsa sizi temizleyecek.

Malko, Hasan ile Nafsika'yı köprüde bırakarak aşağı indi. Fevzi, Elko'yu tekneye soktuktan sonra geminin halatlarını çözdü.

Birinci motor çalıştı. Arkadan ikincisi. Deniz otobüsü tornistan yaparak iskeleden uzaklaştı.

Nafsika bir koltuğa çöküp ağlamaya başladı. Sinirleri bozuktı. Malko tekrar köprüye tırmandı.

Gemi limandan çıkar çıkmaz hızlanmaya ve hızlandıkça da kızaklarının üzerinde yükselmeye başladı. Bu sırada sancak tarafında, burnunda makineli tüfek bulunan küçük bir sahil muhafaza botu belirdi. Kaptan köşkünün üzerinde yanıp sönen mavi bir ışık vardı. Gemi kaptanı bembeyaz oldu.

— Durmamızı emrediyorlar, yoksa ateş açacaklar.

— Hızlanın, dedi Malko Nafsika aracılığıyla. Sahil muhafaza botuna, tekne de Rum yolcuların bulunduğunu ve Türkiye'ye gittiğimizi bildirin.

Kaptan telsizle mesajı gönderdi. Gri renkli bot dönerek üzerlerine yöneldi.

— Daha hızlı! dedi Malko.

Tekne kızakların üzerinde biraz daha yükseldi. Hız artıyordu: 30 mil, sonra 32, 35, 38... Son hız 38 mildi. Geminin boş olması ve denizin durgunluğu bu hıza ulaşmasını sağlamıştı. Sahil muhafaza

botu yavaş yavaş geride kalmaya başladı. On beş dakika sonra da takipten vazgeçerek geri döndü.

Kaptan Malko'ya döndü:

— Nereye gidiyoruz?

Malko, Don Richard'ın vermiş olduğu zarfı açıp kaptana bir kâğıt uzattı.

— Güneye doğru son hızla bu rotayı izleyin. İşaretli noktaya iki saat sonra ulaşmış olmalıyız.

— İyi ama, oraya gidersek dönüş yakıtım kalmaz ki!

— O sizin sorunuz. Ne diyorsam onu yapın. Eğer rotadan çıkacak olursanız kendinizi ölmüş bilin.

Hasan'ı köprüde bırakıp Nafsika ile aşağıya indi. Krizantem'i ön taraftaki koltuklara uzatmışlardı. Malko birden kendini son derece yorgun hissetti. Ama Rumların elinden de kurtulmuşlardı. Altlarındaki tekneyi yakalayacak süratte gemileri olmadığı gibi, uçakla aramaya çıksalar da bu işi Türkiye yönünde yapacaklardı...

— Burada terledim, dedi Nafsika. Arkaya geçelim.

Bomboş salonu terkedip arka salona geçtiler. Genç kadın koltuklardan birine yaslanıp geminin arkasındaki beyaz köpükleri seyretti. Malko yaklaşarak:

— Nafsika, dedi. Beni niçin ilk başta Elias Ypiru'ya gönderdiniz?

Genç kadının yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

— Henry ile ben altı ay beraber yaşadık. Yunanistan'a ikinci gelişine rastlar bu hikâye. Sizi Elias'a gönderdim; çünkü birinin, Henry'nin katillerini cezalandırması gerekiyordu. Artık mutluyum... Çok mutluyum.

*

**

— İstedığınız yere ulaşmamıza on dakika kaldı, dedi kaptan.

Nafsika söyleneni, elindeki haritayı inceleyen Malko'ya tercüme etti.

Yaklaşık iki saattir otuz sekiz mil süratle yol almışlardı.

Egina, Hydra, Paros arkalarında kalmıştı ve şu an Atina'nın hemen hemen yüz kilometre güneyindeki Peleponnez Yarımadası ile Milos Adası'nın arasında bulunuyorlardı.

Açık denizin tam ortasında.

— Dürbün var mı? diye sordu Malko.

Kaptan başını sallayarak Avusturyalıya dürbünü uzattı. Malko Girit Adası yönüne doğru ufku taradı.

Bir dakika kadar sonra, birden heyecanlandı. Dürbünde küçük siyah bir nokta belirmişti. Nokta zamanla büyüdü, gri renkli bir savaş gemisi biçimini aldı. Milliyeti henüz belli değildi. Bitmek bilmez bir beş dakika sonra, o da belli oldu.

Malko dürbünü bırakıp kaptana döndü.

Makineler stop! Bir kırmızı işaret fişegi atın!

Kendilerini almak için CIA tarafından gönderilen Amerikan destroyeri randevuya tam vaktinde gelmişti.